KATHLEEN WAYNE
Magia unei iubiri
ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU

Prolog

21 aprilie 1985

Deodată, Camille Barnett îşi dădu seama că nu poate să mai suporte mila pe care o citea în ochii celei mai bune prietene a ei.

De câteva luni încoace, totuşi, îi mergea mai bine. Nu mai simţea acea sudoare rece pe şira spinării în prezenţa nepoţilor ei şi se putea vorbi despre copii în faţa ei fără să-şi simtă inima explodând.

După părerea doctorului, era vorba despre nişte atacuri de panică.

Jerry, în schimb, o credea complet nebună. Cel puţin aşa-i spusese când plecase exact după scena care se petrecuse la ferma părinţilor ei.

Camille nu putea să-l învinovăţească… nu chiar. Şi el suferise. Şi dacă despărţirea lor o rănise aproape la fel de mult pe cât o bucuraseră evenimentele care finalizaseră căsătoria lor, această ruptură avusese meritul de a o cufunda într-o amorţire binefăcătoare. Într-atât încetase să mai simtă ceva.

Până în ziua în care îi cumpărase acel cadou Sitei.

Trebuise să-şi adune tot curajul pentru a se duce la raionul de articole pentru bebeluşi, la Houston. De cinci ori urcase cu scara rulantă şi de cinci ori trebuise să coboare, incapabilă să-şi ducă efortul până la capăt.

„Nu pot! Nu pot să cumpăr lucruri pentru bebeluşii altora, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat”.

Încercase totuşi să-şi revină. Trebuia să termine cu aceste atacuri de panică, să-şi recapete controlul asupra vieţii ei!

Nu i-a fost uşor. Era de-a dreptul o atitudine masochistă să treacă prin întregul raion în care erau

expuse hăinuţe minuscule, jucării care difuzau melodii vesele…

— Dacă este vorba despre un cadou, vă putem oferi un pachet complet, îi propuse zâmbitoare vânzătoarea cu părul grizonant.

Pentru Camille, era chiar dovada că însăşi vânzătoarea îşi dăduse seama că ea nu putea să cumpere ceva pentru propriul ei copil. În vremurile acestea binecuvântate când ştiinţa le permitea femeilor sterile să nască tripleţi, când cineva precum Sita putea să ştie cu luni de zile înainte că va naşte o fetiţă, asemenea miracole nu puteau să i se întâmple Camillei. Cazul ei ţinea mai mult de magie decât de reuşitele medicinii moderne.

Cu mâna tremurând, scoase o carte de credit, apoi se refugie în toaleta femeilor de la etajul trei. Se încuiase aici ca să poată plânge în voie şi folosise aproape un rulou întreg de hârtie pentru a-şi şterge lacrimile. Apoi, epuizată dar protejată din nou de această emoţie care o ferea să mai sufere, se întorsese ca să ia cadoul pe care-l cumpărase, împachetat frumos într-o hârtie strălucitoare.

În ziua petrecerii, când intră în casă la Sita, crezu mai întâi că este mai imună la astfel de senzaţii.

Primul atac de panică îi simţi atunci când avu impresia că intrase într-un norişor roz. Panglici roz imprimate cu ursuleţi, buchete de baloane roz, jucărioare, botoşei roz şi pleduleţe… roz.

Camille încercă să reziste. Resimţea o impresie bizară, ca şi cum s-ar fi ascuns în pielea altcuiva. Pereţii încăperii, la fel de familiară ca şi propriul ei apartament dar de două ori mai primitoare, parcă se strângea în jurul ei. Vocile erau prea tari, zâmbetele prea largi, şi chipurile pe care le cunoştea dintotdeauna i se părură dintr-odată deformate.

Speriată, îşi plimbă privirea prin încăpere şi ochii i se opriră pe Sita, care radia de fericire nedisimulată. Înţelese atunci că de acum încolo, viaţa i se va părea mult mai uşoară dacă nu o va mai revedea vreodată pe Luisita Melindez.

Nu! Cum putea să nutrească asemenea sentimente faţă de vechea ei prietenă? Cea căreia îi încredinţase toate secretele. Cea cu care împărţise primul apartament de studentă, cu pereţii acoperiţi cu un tapet roşu şi cu un frigider antic…

Cea care ştia totul despre ea…

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Camilla se lupta din răsputeri cu dorinţa nechibzuită de a fugi departe de Sita. Pentru că Sita trăia acum o aventură de care ea nu va avea parte niciodată… pentru că Sita era însărcinată.

„Este puţin probabil ca dumneata şi cu soţul dumjitale să aveţi într-o zi un copil”.

Cuvintele doctorului îi răsunau încă în minte, la fel de dureroase cum fuseseră cu optsprezece luni înainte. Trebuia totuşi să şi le alunge din memorie dacă voia să încheie petrecerea aceasta vie şi nevătămată.

Sita tocmai scosese din hârtia strălucitoare cadoul ei şi din toate părţile se auziră exclamaţii admirative. Camille schiţă un zâmbet când întâlni privirea complice a prietenei sale. îi cumpărase un tablou destinat să împodobească încăperea copilului.

— Un curcubeu! exclamă Sita cu o voce uşor răguşită şi emoţionată.

Curcubeul devenise simbolul prieteniei lor, în aceeaşi zi ploioasă când se certaseră pentru frumoşii ochi negri ai unui student. Până la urmă, îşi juraseră că niciun bărbat nu le va mai despărţi vreodată. Aşezate sub un copac din campusul universitar, stabiliseră împreună o listă cu motivele pentru care niciuna dintre ele nu va ieşi vreodată cu respectivul student.

Apoi zăriseră curcubeul. Vruseseră să vadă în asta dovada că niciodată vreun obstacol nu se va mai ridica între ele. Alegerea acestui tablou era deci o promisiune că sufleţelul care creştea în Sita nu le va îndepărta una de alta. Dar acum, Camille nu mai era sigură…

Degetele Sitei mângâiau rama aurită.

— Îţi mulţumesc, Camille, murmură ea cu emoţie.

Camille luptă din toate puterile cu panica teribilă ce

ameninţa să o cuprindă. Nu va strica şi această prietenie aşa cum îşi stricase căsnicia…

Surprinse privirea Sitei.

Ochii negri ai prietenei sale străluceau de afecţiune. Şi încă de ceva… De milă.

Camille o recunoscu imediat pentru că o mai văzuse în ochii doctorului care o susţinuse în toţi aceşti ani de examinări atente.

— Văzând-o însă în ochii Sitei, îi făcea la fel de rău ca dispreţul pe care-l citise în ochii lui Jerry în ziua în care îi scosese verigheta de pe deget.

— „Data viitoare, îmi voi alege o femeie adevărată. De parcă nu ţi-ar fi fost de-ajuns că eşti sterilă, acum mai eşti şi nebună”, îi spusese el.

Jerry suferise şi el în toţi acei trei ani de luptă, dar oricum gândul acesta nu o ajuta cu nimic pe Camille. Cu atât mai mult cu cât atacurile ei de panică surveneau de fiecare dată când Jerry reacţionase cu furie, în loc să-i arate puţină înţelegere.

Astăzi, nu se simţea deloc uşurată de compasiunea pe care i-o arăta Sita. Se întreba câte femei din această încăpere erau la curent cu drama ei, câte dintre ele o compătimeau.

— Mă bucur că îţi place, se strădui ea să spună.

De îndată ce fură deschise toate pachetele, toţi invitaţii trecură în salon, unde îi aşteptau băuturi răcoritoare. Camille profită şi se strecură spre ieşire. Când ajunse la uşă, o zări pe Sita care îşi croia drum prin mulţime ca să ajungă la ea. Camille se repezi afară, promiţându-şi că nu va mai trezi niciodată mila cuiva.

„Nu am nevoie de copii”, gândi ea în timp ce se urca în maşină.

Încetul cu încetul se mai calmă şi încetă să mai tremure. Inima începu să-i bată în ritm normal.

Rămânea însă, în continuare, acea senzaţie de vid interior.

Capitolul 1

Fumul de ţigară urca spre tavan, gros şi acru,

jetoanele de peher zornăiau pe lemnul mesei şi cărţile de joc cădeau în faţa jucătorilor.

O adolescentă cu urechile împodobite cu trei-patru cercei de fiecare parte stătea în prag cu un aer posac.

Partidele de pocher de vinerea seara nu erau prea compatibile cu prezenţa copiilor, şi mai ales a copiilor fără mamă.

Frank Weisbecker ştia acum asta din experienţă. De doi ani încoace, afla acest lucru pe pielea lui în fiecare primă vineri din lună.

„De data asta însă, voi câştiga”, gândi Frank în clipa când primea a cincea carte.

Heather contempla cu dispreţ mica încăpere, devenită şi mai strâmtă datorită prezenţei a cinci bărbaţi. Punându-şi mâinile în şolduri, o atitudine care după părerea lui Frank o moştenise genetic de la mama sa, deschise gura să spună ceva.

Cu ţigara în colţul gurii, Jessie Ruiz i-o luă înainte:

— Al cui este rândul să deschidă?

Ridicându-şi atunci ochii spre cer, Heather se răsuci pe călcâie şi se duse în camera ei.

Frank îşi examină cărţile. Două dame. Dacă norocul îi va surâde, va mai trage una, sau chiar două. În caz contrar, va părăsi masa de joc şi se va duce s-o liniştească pe Heather. Era un proiect ambiţios… Fetele de paisprezece ani nu puteau fi liniştite prea uşor, ştia asta.

Cu ochii strălucind de emoţie, Roy Getzfred aruncă două jetoane în mijlocul mesei. Jessie, cu o expresie impasibilă, îi întrebă din priviri pe ceilalţi jucători.

— Câte cărţi?

— Pentru mine, trei, zise Frank.

Se întrebă dacă Stu Mahaffey avea nişte cărţi atât de bune pe cât arăta agitaţia degetelor lui. De fiecare dată când era cazul, mâinile lui deveneau neliniştite, bătea cu vârful unghiilor în marginea mesei, sau pe mâneca tricoului, aşa cum făcea acum.

O voce slabă îl trezi pe Frank din gânduri.

— Tată!

Frank îşi luă cărţile una câte una şi le aranjă în mână.

— Da, Lapinou?

Un decar… Nu era bun de nimic. O damă! Dintr-odată, grămada de jetoane din mijlocul mesei i se păru interesantă.

— Tată… repetă vocea, mai ascuţit.

El îşi îndreptă ochii spre faţa rotundă, plină de pistrui.

— Ce este, draga mea?

— Fetiţa îl privea plină de speranţă.

— Pot să mă uit la televizor?

— Tammi, ţi-am mai spus că este ora de culcare.

Îl văzu cu coada ochiului pe Stu vârându-şi în gură un pumn de alune sărate. Nu era nicio îndoială, Stu era mulţumit de cărţile lui. Frank ridică uşor colţul celei de a treia cărţi şi o puse pe masă, cu faţa în jos. Dama de cupă… De data aceasta, potul era al lui, definitiv!

Tammi îl trase de mânecă.

— Dar tată, astă-seară…

— Ssst!

Stu relansă miza. Frank îşi ascunse un zâmbet. Oricare ar fi fost cărţile lui Stu, nu putea să aibă patru dame.

— Aşteaptă o clipă, Lapinou.

Frank îi găsise o mulţime de diminutive fiicei sale mai mici.

— Dar tată, astă-seară este „Albă ca zăpada şi cei şapte pitici”! Aş vrea neapărat s-o văd. Te rog, tată!

La rândul lui, Frank crescu miza. Doar puţin. Nu îndeajuns pentru a-l alarma pe Stu, dar suficient pentru ca el să mai arunce nişte jetoane pe masă. În felul acesta, potul va creşte şi mai mult, când Frank îl va lua.

— Tată?

Heather reapăru în prag. Frank nu avu nevoie să-şi ridice privirea spre fiica lui mai mare pentru a ghici că îl privea cu dispreţ.

— Eu plec! anunţă ea.

— Cum adică pleci?

Fata oftă exasperată.

— Bine! îmi dai voie să ies?

— Nu în ţinuta aceasta!

Frank se îndoia că vreunul dintre prietenii lui prezenţi aici era pricopsit cu o fiică de paisprezece ani, rebelă şi cu urechile împodobite cu cercei. Remarcă faptul că Stu îşi luase ochii de pe cărţile din mână şi o privea pe adolescentă, a cărei atitudine exprima cel mai profund dispreţ.

— N-o lua în seamă, Stu.

Dar Heather părea mai rebelă ca niciodată.

— Dacă tu crezi că mă voi îmbrăca precum o călugăriţă numai pentru a-ţi fi pe plac, te înşeli.

Prefer să mă încui pentru totdeauna în camera mea!

— Nu sunt împotrivă.

De ce alegea Heather întotdeauna cel mai nepotrivit moment ca să-i facă scene de acest fel? se întrebă Frank.

— Tată? interveni şi Tammi. Tu foloseşti cărţi vrăjite vreodată?

— Nu, Lapinou.

Frank aruncă o privire nerăbdătoare spre Stu care nu mai înceta să se joace nehotărât cu jetoanele.

Tammi îşi aţinti degetul spre cărţile tatălui său.

— Atunci de ce ai tu toate reginele? Le ai pe toate patru. Ar trebui să le împarţi cu ei! Mie îmi spui întotdeauna că…

Frank îşi aruncă nervos cărţile pe masă în timp ce prietenii lui izbucniră în râs. Stu îşi puse încet cărţile jos şi îi zâmbi amuzat lui Frank.

— Prefer să mai păstrez ceva bani pentru jocul următor, bătrâne.

Stăpânindu-şi cu greu o înjurătură, Frank adună potul care nu era atât de important pe cât sperase. Hotărât lucru, pocherul şi copiii nu erau compatibili.

„De altfel, copiii nu sunt compatibili cu multe lucruri, gândi Frak îndepărtându-se de masă. Copiii nu sunt compatibili cu femeile, cu meciurile de fotbal de la

televizor… Nu sunt compatibili nici cu Frank Weisbacker”, conchise el cu tristeţe.

În ciuda bunăvoinţei lui, nu reuşea să-şi asume singur rolul de părinte.

— Jucaţi fără mine mâna următoare, le spuse prietenilor săi.

Se ridică şi o împinse pe Tammi spre uşă. Heather stătea tot în prag cu mâinile-n şolduri, evident gata de luptă. În timp ce se înfruntau tăcuţi din priviri, Frank îşi dădu brusc seama că fiica lui mai crescuse. Era chiar mai înaltă decât mama sa, pentru că îi ajungea acum până la umăr.

Se simţi emoţionat. Doris ar fi fost mândră, din moment ce se plângea neîncetat că ea măsoară doar un metru şi jumătate, ar fi fost aşadar mândră să constate că fiica lor cea mare va fi mai înaltă, ca tatăl său.

„Îmi seamănă mult”, gândi Frank privind-o cu severitate pe Heather.

— Du-te imediat în living, îi ordonă el.

Dacă Doris ar fi fost aici, fără îndoială că el n-ar fi trebuit să înfrunte o adolescentă rebelă şi o fetiţă de opt ani, fanatică a televizorului.

Cu braţele încrucişate, Heather fixa peretele cu încăpăţânare şi Tammi, inconştientă că îl lipsise pe tatăl ei de un câştig important, se ghemui pe canapea lângă minuscului pechinez care se aciuase la ei de vreo două săptămâni. Frank deschise gura să le admonesteze pe cele două „femei” din viaţa lui. Observă atunci că nu ştia ce să le spună. Acelaşi fenomen se produsese şi ultima oară când vrusese să-i vorbească unei femei întâlnite la biserica vecină. O invitasee la cină, dar când se trezise aşezat în faţa ei într-un restaurant prea scump pentru el, inspiraţia îl părăsise.

Cu câteva luni în urmă, chiar înainte ca Heather să împlinească paisprezece ani, crezuse că are situaţia sub control. Acum nu mai era sigur.

— Prietenii mei merg la cinematograf, spuse adolescenta, şi nu văd de ce nu m-aş duce şi eu cu ei.

Mama lui Megan trebuie să treacă să mă ia peste cinci minute. Nu mă întorc târziu.

„Vorbeşte ca şi cum ea ar trebui să hotărască”, gândi Frank. În ultimele zile, îi arătase când o severitate excesivă, când o indulgenţă la fel de exagerată, ca şi cum n-ar fi ştiut în ce mod să se poarte cu ea. În seara aceasta, era hotărât să-i arate cine este stăpânul.

— La ce oră crezi că te întorci?

Heather aruncă o privire spre sufragerie de unde ajungeau până la ea ecourile unor discuţii pătimaşe.

— După plecarea lor.

— Fie, nu mai târziu de unsprezece.

Se îmblânzi, ca de fiecare dată când îşi primea prietenii, nişte oameni simpli, cu un limbaj mai colorat, dar care nu beau niciodată atât încât să cadă în grosolănie. Erau muncitori cărora le plăcea să se relaxeze un pic la sfârşit de săptămână.

Din păcate, când venea rândul lui Frank să-i primească, nu prea era vorba despre relaxare. Casa cea mare a lui Stu permitea jucătorilor de cărţi să coexiste paşnic cu jocurile copiilor. Când se duceau la Jessie, băieţii lui îşi făceau câteva scurte apariţii, iar soţia lui era prea mulţumită să se eclipseze şi ea la nişte prietene. Roy era celibatar, ceea ce simplifica mult lucrurile. Dar aici, în apartamentul de cinci camere al lui Frank, partida de pocher se transforma invariabil într-o psihodramă. De ce?

Heather îşi privi tatăl cu exasperare.

— Filmul se termină la unsprezece şi douăzeci. Şi am nevoie de bani.

În timp ce se întreba dacă ar fi cazul să înceapă o a doua luptă, Frank se scotoci prin buzunare şi scoase câteva hârtii şifonate. Heather le luă şi-i întoarse spatele. Oare toţi taţii se simţeau atât de neputincioşi? se întrebă el. Sau numai taţii celibatari cu fete adolescente?

Când să iasă, Heather se întoarse şi-l privi în ochi.

— Şi să ştii că n-am să fac curat mâine dimineaţă, după ei!

Uşa se trânti. Dându-şi pe spate şuviţa blondă care-i

căzuse pe frunte, Frank se întoarse spre Tammi. Dar fetiţa adormise, cu căţelul strâns la piept, cu buzele întredeschise.

Frank se întrebă când vor înceta oare fetele să mai doarmă astfel, cu o înfăţişare atât de vulnerabilă.

„Exact după ce îşi va face cinci găuri în urechi”, îşi răspunse în sinea lui, luând copila în braţe pentru a o duce în camera ei. îi venea totuşi greu să-şi imagineze că Tammi se va transforma într-o a doua Heather, în câţiva ani.

Dar şi-ar fi imaginat el, cu cinci ani în urmă, că Heather va deveni o asemenea scorpie? Pe vremea aceea, când Frank şi Doris se instalaseră în acest apartament situat în unul din vechile cartiere populare din Omaha, crezuseră că lumea este a lor. Mai târziu, se gândiseră ei, când situaţia financiară se va îmbunătăţi, îşi vor cumpăra o casă şi vor începe să pună bani deoparte pentru studiile copiilor.

Prevăzuseră totul, gândi Frank punând-o pe Tammi în patul ei… în afară de faptul că Doris nu va mai fi aici pentru a-şi vedea visele realizate… că într-o noapte furtunoasă, maşina ei va derapa şi va ieşi de pe pod pentru a se scufunda în apele negre şi îngheţate.

Şi fără Doris, nimic din toate acestea nu mai avea vreo raţiune de a mai exista. La doi ani după moartea ei, Frank nu se mai gândea să cumpere o casă mare. Singura lui preocupare era să-şi crească fetele cât mai bine cu putinţă.

Doris ştiuse întotdeauna cum să procedeze pentru ca totul să meargă bine. Făcea în aşa fel încât de fiecare dată îl lăsa să creadă că el este singurul care putea rezolva problemele. Ştia de asemenea cum să se facă ascultată de fiicele ei…

Frank oftă adânc şi se aplecă să sărute uşor obrazul lui Tammi. Când se întoarse să iasă din încăpere, câinele care venise după ei – oare cum scria pe zgarda lui că-l cheamă? Baxter? – gemu slab. Bănuind sensul acestei rugăminţi, Frank îl luă în braţe şi-l puse pe pat, iar animalul se făcu ghem la picioarele fetiţei.

Cu inima strânsă, de dragoste şi de teamă în acelaşi timp, Frank stinse veioza şi ieşi. Fie binecuvântat pocherul! gândi el. Datorită jocului de cărţi reuşea câteodată să-şi uite suferinţa şi singurătatea.

— Hei, tăticule, zise Stu văzându-l că apare, am votat cu toţii şi am hotărât că poţi să-ţi inviţi „consiliera” de câte ori vrei. Să ştii că are dreptate. Când ai cărţi bune, ar trebui să împarţi câştigul cu ceilalţi prieteni.

Un râs general completă această declaraţie şi Frank li se alătură din nou. Erau nişte băieţi cumsecade şi erau prietenii lui cei mai buni, chiar dacă el le era şef de echipă. Lucrau sub ordinele lui curăţind copacii de crengile uscate şi tăind gardurile vii de pe străzile şi din parcurile din Omaha, dar în faţa unei mese de pocher erau egali.

— Tammi a adormit, dragii mei prieteni, aşa că n-ar mai trebui să vă bizuiţi decât pe voi, replică el. Şi vă avertizez… Sunt într-o dispoziţie feroce.

— Ar trebui să te distrezi mai mult, dacă înţelegi ce vreau să spun… zise Stu.

Cei cinci bărbaţi zâmbiră. După părerea lui Stu, doar sexul putea să vindece orice.

— Mulţumeşte-te să împarţi cărţile, spuse Frank.

— Poate că Stu are dreptate, interveni Jessie. O mică escapadă cu o fată n-a făcut niciodată rău nimănui.

Roy crezu că este şi de datoria lui să-şi dea cu părerea:

— Ştii ce am citit? Sau poate am auzit la radio, săptămâna trecută… în sfârşit, era în ziua când curăţam în Hummel Park, pentru că…

— Treci la subiect! exclamă Stu.

— Foarte bine. Ştii care-i cel mai bun loc unde poţi cunoaşte femei?

Roy tăcu pentru a aţâţa şi mai mult curiozitatea prietenilor săi. Dar aceştia păreau mult mai interesaţi de pot decât de dezvăluirile lui.

— La supermarket! Aţi fi bănuit aşa ceva?

— Este logic, zise Stu. Cine se ocupă de cumpărături? Femeile. În orice caz, a mea aşa face.

— Dar nimănui nu-i trece prin cap să o cunoască, replică liniştit Jessie. Frank nu este chiar atât de disperat, oricum. Ascultă, Frank, ce ai zice să ieşi cu Vickie, nepoata Elainei? Stă la noi vreo două săptămâni şi…

— Nepoata Elainei? exclamă Roy, uimit.

Probabil că abia a coborât din leagăn!

— Nicidecum, replică Jessie. Vickie este fata surorii mai mari a Elainei. Este foarte drăguţă… Este înaltă şi blondă, este în anul doi la universitate…

Roy fluieră admirativ.

— Dacă Frank nu este interesat, pot să-i iau eu locul.

Jessie nu-l luă în seamă pe prietenul său mai tânăr.

— Ce zici, Frank? Să ştii că nu glumesc, este într-adevăr o fată pe cinste.

Frank îşi contempla atent cărţile de joc.

— Poate!… Cine ştie?…

— Perfect! exclamă Roy. El este nehotărât, aşa că prezintă-mi-o mie.

— Jos labele, Roy! Doar nu crezi că te-aş lăsa să te apropii de nepoata mea, presupun?

Roy afişă un aer întristat şi jură pe toţi zeii că intenţiile lui erau curate. Urmă o discuţie însufleţită la care Frank nu participă, gândindu-se la ultima lui păţanie cu o femeie. Fusese un fiasco total… îi plăcuse totuşi de ea, şi atracţia fusese reciprocă. După film, când o invitase la un pahar, era aproape sigur de succesul lui. Mignonă cu o voce caldă, Nancy semăna mult cu Doris. Cel puţin aşa crezuse până când ea i se oferise fără ruşine. Deodată, Frank nu se simţise în stare să profite de avantajul care i se oferea cu atâta mărinimie.

O respinsese cu blândeţe, şi frumoasa fată, dezamăgită, nu-l scutise de nişte comentarii neplăcute.

— Ce zici, Frank? îţi dau numărul de telefon ca să iei legătura cu ea?

Frank îşi privi prietenul cu un aer absent.

— Poate. Mai vorbim noi despre asta, Jess.

Camille Barnett, revigorată după exerciţiile sale de yoga, coborî repede scara, cu mânecile puloverului

înnodate în jurul gâtului. Se opri brusc în faţa plantei agăţătoare pusă în faţa ferestrei la intrare, ca să-i înlăture o frunză îngălbenită. În ciuda faptului că se mutase recent aici şi deci planta îşi schimbase locul, era plină de boboci praospăt crescuţi.

— Te-ai comportat bine, murmură ea.

Toate plantele ei supravieţuiseră aventurii acestei mutări, gândi ea cu satisfacţie. Până şi Laurel şi Hardy se pare că n-au suferit prea mult, chiar dacă nu poţi şti niciodată când este vorba despre doi peruşi arţăgoşi. În schimb, căţelul ei, Baxter, scăpase pe uşa din spate în timp ce despacheta cutiile.

I se strânse inima amintindu-şi de căţelul mititel care-i fusese prieten aproape şase ani.

În timp ce traversa livingul pentru a se duce în bucătărie, Hardy lansă un ţipăt războinic. De îndată ce se apropie de colivie, Laurel bătu furios din aripi.

Tânăra le înţelese imediat doleanţele.

— Vreţi să ieşiţi? Vreţi să exploraţi casa?

Tocmai deschisese colivia când cineva bătu la uşa din spate. Neluând în seamă ciripitul indignat al papagalilor, o închise la loc fără să le dea drumul.

— Mai târziu, le spuse ea, acum avem oaspeţi.

Camille îşi plimbă privirea prin încăperile casei vechi şi inima i se umplu de mândrie. Minunea aceasta de casă acum îi aparţinea. De la oglinzile înalte de deasupra şemineelor sculptate din living şi din sufragerie, până la micul hambar plin cu de toate, totul era al ei.

Deocamdată, casa avea un aspect neterminat care arăta o mutare recentă, dar ea era fericita proprietară.

Se auzi o a doua bătaie în uşă. Tânăra alergă spre spaţioasa ei bucătărie şi prin geamul uşii, zări chipul maliţios al lui Penny Gray.

— Nu poţi să mergi la supermarket în ţinuta aceasta, zise aceasta de îndată ce intră.

Camille îşi plecă privirea şi îşi examină blugii decoloraţi şi tricoul larg.

— De ce nu?

Penny se prăbuşi pe un scaun tapiţat şi îşi întinse picioarele lungi şi subţiri, mulate în nişte colanţi imprimaţi în culori vii. Bustiera asortată era strânsă în talie cu o curea lată de metal.

— N-ai vrea totuşi să pari mai…

Penny îşi agită mâna, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

— Sexy? Uluitoare?

Sau cel puţin, drăgălaşă?

Camille îşi încreţi nasul, nehotărâtă.

— Uită-te bine la mine, buna mea prietenă, eu nu fac parte dintre acelea care impresionează mulţimile. Am abandonat această speranţă de ani buni. De altfel mergem pur şi simplu la cumpărături.

— Nu chiar. „Piaţa din colţ” este… De fapt, este locul în care oamenii din cartier fac cunoştinţă.

— La un magazin alimentar?

— „Piaţa din colţ” nu este doar un loc unde te aprovizionezi, crede-mă. Te-am minţit eu vreodată? Camille zâmbi. Binecuvântată ziua în care îşi cunoscuse vecina, cu trei luni în urmă, pe când realiza un reportaj pentru „Midwesterner” în legătură cu lucrările de renovare ale cartierului. Penny, care îşi exersa profesia de agent imobiliar chiar la ea acasă, i se păruse cea mai în măsură să-i recomande cele mai frumoase proprietăţi bune de fotografiat.

Ajutorul lui Penny se dovedise a fi foarte preţios şi, în săptămâna în care colaboraseră, Camille se îndrăgostise de acest cartier. Când plecase în Iowa, o rugase pe Penny să-i caute o casă aici. Amândouă fuseseră plăcut surprinse când aflară că vecinii lui Penny tocmai voiau să-şi vândă casa. În timpul în care se derulară procedurile de vânzare, lungi şi plictisitoare, Camille şi Penny se împrieteniseră.

Dar perspectiva de a-i întâlni pe locuitorii cartierului la supermarket nu era de-ajuns ca să o convingă pe Camille să se îmbrace „sexy”.

— Va trebui ca oamenii să mă accepte aşa cum sunt, zise ea legându-şi şireturile la bascheţi. Am crescut într-un

oraş în care nu trebuia să te deghizezi ca să-ţi poţi face cumpărăturile şi, oricum, de acum încolo, nu mai am pe cine să impresionez.

Penny îi aruncă o privire indignată.

— Să te deghizezi? Am ştiut că n-ar fi trebuit niciodată să-i vând casa unei fete din Texas.

Acest ultim cuvânt răscoli în Camille un val de vinovăţie. Texas… Trebuia să le telefoneze părinţilor săi cărora nu le mai dăduse veşti de mai bine de două săptămâni.

— Mergem? zise ea cu un zâmbet un pic forţat. Doar dacă nu ţi-e ruşine să fii văzută în compania mea…

Penny se ridică, îşi întinse trupul înalt şi suplu şi se alătură prietenei sale, care ajunsese deja în faţa uşii.

— Nici vorbă! Le voi spune că ai crescut la o fermă din Texas… Vor înţelege.

Zece minute mai târziu, intrau în supermnarket împingând căruciorul în faţa lor. Camille trebui să recunoască faptul că nu dispuneau de un asemenea magazin în Sylvestre, sau chiar în Des Moines, unde îşi trăise ultimii cinci ani. O muzică plăcută plutea în tot magazinul decorat artistic cu plante verzi în coşuri atârnate de tavan. Văzu într-un colţ cum se oferea gratuit cafea clienţilor. În altă parte, i se propuse să guste din nişte specialităţi exotice care se vindeau la acel raion.

După vreo cinci minute, Penny reperase deja vreo zece vecini cărora le-o prezentă pe Camille. În timp ce rătăceau printre rafturi, capul Camillei vuia de nume necunoscute. Toţi se arătaseră foarte prietenoşi şi păreau interesaţi de prezenţa ei.

Hotărât lucru, noii ei vecini o încântau cu fiecare zi mai mult.

— În timp ce tu îţi cumperi legumele, eu mă duc la semipreparate, zise Penny. Mărturisesc că sunt prea gurmandă încât să ţin regim.

Camille îşi plimbă privirea peste silueta longilină a prietenei sale.

— Nici n-ai nevoie. S-ar zice că nu eşti în stare să pui

un gram pe tine. Mie îmi trebuie trei garderobe cu numerele 38, 40 şi 42.

— Aşa se face dreptate! replică Penny. Presupun că, în liceu, nu ţi s-a spus niciodată că eşti ca o prăjină…

Camille tocmai îşi umplea o pungă cu struguri albi când avu sentimentul că este privită. Ridicând brusc capul, zări un bărbat care îşi feri privirea. Îşi stăpâni un zâmbet şi se concentră din nou asupra fructelor.

Câteva clipe mai târziu, cineva tuşi lângă ea. Uşor uimită, întâlni o privire întrebătoare de un albastru limpede.

— Hmm… Ce aveţi de gând să faceţi cu toate astea? întrebă bărbatul arătând spre o cutie mare cu tofu.

Camille remarcă părul lui blond şi şuviţa care-i cădea pe fruntea înaltă. Avea o expresie deschisă şi vulnerabilă şi în mijlocul bărbiei o gropiţă. Zâmbetul lui era şi mai emoţionant din cauza micilor riduri ce se formau în colţul ochilor.

Era suplu, dar umerii erau musculoşi şi braţele puternice. Fără îndoială, avea o meserie pe care şi-o exercita în aer liber, gândi Camille. Cel puţin aşa lăsa să se înţeleagă pielea lui bronzată.

Totuşi, în ciuda faptului că arăta seducător, se purta fără aroganţa obişnuită semenilor lui, şi acest lucru îi plăcu enorm Camillei.

Îi zâmbi şi ea, sperând că el nu va interpreta asta ca o invitaţie.

— Nimic deosebit, răspunse ea.

— Oh… Chiar aşa…

Era evident că el se aşteptase la un alt răspuns. Poate că sperase să folosească tofu ca pretext de a face cunoştinţă şi acum nu ştia ce să mai spună. Dacă era o comedie, atunci era perfect exersată, gândi Camille ascunzându-şi un zâmbet.

— De fapt este un aliment de substituţie, reluă ea. Chinezii îl folosesc în tot felul de mâncăruri, dar eu nu sunt chiar o fanatică a tofuului.

El dădu din cap, cu o licărire maliţioasă în adâncul

ochilor.

— Într-atât încât aţi refuza o invitaţie la cină, dacă acest… aliment ar figura în meniu…

Ea zâmbi. Sigur, nu era arogant, dar nici lipsit de simţul umorului şi de o oarecare îndrăzneală.

— Da, dar aţi putea să-mi propuneţi o salată de…

Aruncă o privire în jurul ei.

— De avocado… sau sparanghel. Ciupercile proaspete sunt întotdeauna foarte apreciate.

Cunosc multe femei care se dau în vânt după o farfurie de ciuperci.

— Crude sau călite?

Se exprimase cu o uşoară ironie ca şi cum nu s-ar fi luat în serios. Şi acest lucru îi plăcu tinerei.

— Câtă ipocrizie! Vă prefaceţi că nu ştiţi nimic despre legume şi când colo vă pricepeţi perfect să le preparaţi.

Ochii necunosacutului licăriră veseli.

— Nicidecum, dar chiar mă gândeam serios să fac un sufleu de tofu diseară, stropit cu un vin subtil. Sunteţi sigură că nu vă tentează?

Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Absolut sigură.

— Ce ar trebui să fac, acum?

— Nu înţeleg…

— Prietenii mei susţin că magazinele alimentare sunt cele mai bune locuri pentru a întâlni femei. Dar dacă ele refuză un sufleu de tofu, ce ar trebui să facă un bărbat? Ar trebui să abordeze o altă femeie la raionul de brutărie, de exemplu? Sau să se ducă la mănăstire?

Camille îşi încrucişă braţele pe piept, derutată de aerul lui ironic.

— Poate ar fi mai bine să schimbe tactica? reluă el cu un zâmbet poznaş.

Păru că se gândeşte intens o clipă, încreţindu-şi pleoapele, apoi oftă, ca şi cum i-ar fi venit brusc o idee.

— Dar bineînţeles! Ce zodie sunteţi? Nu! întrebarea este demodată! Ce ziceţi de asta: locuiţi în cartier?

Nu, nici aşa nu-i bine. De altfel… este limpede că nu sunteţi de aici.

— Adevărat?

— Cu acest accent… Poate sunteţi o imigrantă, dar cu siguranţă nu o localnică.

— Întâmplător, stau la doi paşi de aici… casa aceea în stil victorian, cea cu turnuleţ.

Camille îi aruncă o privire piezişă pentru a se asigura că această dezvăluire produce efectul scontat. îi plăcea totul la acest necunoscut, chiar şi felul în care se îmbrăca. Ca o adevărată fată din Texas, avea instinctiv încredere într-un bărbat care purta nişte blugi decoloraţi, o cămaşă ecosez şi nişte cizme prăfuite.

— Am o idee, zise ea.

— Care?

Ea îşi plimbă privirea prin magazin, ca pentru a se asigura că nu sunt spionaţi, apoi veni aproape de el. Mirosea a săpun şi cremă de ras… nimic exotic. Hotărât lucru, îl plăcea… prea mult, gândi ea.

Îi şopti apoi pe un ton confidenţial:

— Săptămâna viitoare, la aceeaşi oră, la raionul de conserve de sfeclă. Aduc eu un deschizător de conserve.

— Dar…

Camille se dădu un pas înapoi şi îşi puse strugurii în cărucior fără să-şi ia ochii de la necunoscut. Era înalt, nu prea mult, exact cât trebuie. Deocamdată, părea stupefiat şi cel puţin intrigat.

— Poftă bună, îi lansă ea îndepărtându-se.

Dacă Penny nu se înşela şi dacă într-adevăr „Piaţa din Colţ” era locul de întâlnire preferat al localnicilor, se va lămuri cu siguranţă.

Era o perspectivă plăcută…

Frank urmări visător cu privirea silueta mignonă până când aceasta se pierdu în mulţime.

„Bun… Acum, la muncă”, îşi spuse el examinând roşiile şi cele câteva legume pe care ştia să le gătească şi care ar putea fi înghiţite de fiicele sale. Doamna Whiteside nu putea să stea toată ziua s-o supravegheze pe Tammi,

aşa că trebuia să se grăbească.

Nu avea timp să se gândesc la o tânără îmbrăcată în blugi şi tricou.

Sâmbăta era o zi plină în familia lui. După cumpărături, trebuia să mai facă şi curăţenie, să spele maşina, să alerge la fierărie să caute ceva pentru a repara un robinet stricat şi să mai pornească şi maşina de spălat.

Frank oftă când puse sucul de fructe şi laptele în cărucior. Preocupările lui familiale îi lăsau puţin timp ca să mai facă şi pe seducătorul la supermarket. Ceea ce nu era prea rău, pentru că… aparent, farmecul lui devastator nu părea s-o fi impresionat pe necunoscută şi deci timpul lui preţios era salvat.

Totuşi, ea îi zâmbise.

Părea un spiriduş. Da, cu bretonul ei şi cu codiţa de cal, semăna cu un spiriduş… Semăna cu Doris… Se opri brusc, şocat de această revelaţie.

„Fir-ar să fie, gândi el îngrămădind cutiile cu supă în cărucior, deci asta era! De aceea te-ai dus spre ea, de aceea ai încercat să legi o conversaţie? Pentru că îţi amintea de Doris!”

Părul ei era mai deschis decât al lui Doris, însă era la fel de micuţă şi suplă ca şi soţia lui şi… da, avea ceva dintr-un spiriduş. Nu era nici machiată, nici sofisticată, era proaspătă… ca Doris.

Furios pe el însuşi, Frank îşi examină cumpărăturile, încercând să aprecieze dacă va avea cu ce să rezolve micul dejun timp de o săptămână, prânzurile şi cinele. În general, cam de marţi, nu-i mai rămâneau decât cartofi şi un bol de cereale. Ei şi? Asta e! Convins că doamna Whiteside probabil că devenise deja nerăbdătoare, se îndreptă spre casă.

* * *

Pe drumul de întoarcere, Penny se strădui să-i smulgă Camillei mai multe informaţii despre misteriosul necunoscut care o abordase în dreptul raionului de legume.

— Cum arăta? înalt, brunet, frumos?

— Nu. Înalt fără îndoială, dar blond şi destul de… plăcut.

— Plăcut? Tot aşa ai fi spus şi despre bătrâna ta mătuşă Tilly!

Camille izbucni în râs şi îşi oferi faţa adierii brizei.

— Braţele sunt ca lumea. Puternice.

— Uah! Braţe puternice! Nu există nimic mai bun pentru a te zdrobi la pieptul lui, draga mea…

— Dacă ai de gând să faci pe peţitoarea, anunţă-mă imediat, ca să-mi pot pregăti apărarea.

Cotiră pe strada mărginită de case a căror arhitectură amintea de sfârşitul secolului XVIII. Unele aminteau de epoca victoriană, ca aceea a Camillei, cu pereţi zugrăviţi în culori pastelate, împodobite cu sculpturi albe. Mai erau acele vile spaţioase, care existaseră înainte de Războiul Civil, cu verande şi coloane elegante, dar şi case construite mai recent, care semănau cu cele ce puteau fi văzute pe coasta de est.

Întregul cartier se născuse din imaginaţia unui grup de constructori a căror idee fusese să reînvie periferia oraşului. Se păstraseră unele clădiri care erau în bună stare, altele mai nou construite erau copii fidele ale celor vechi. Proiectul fusese gândit cu grijă şi de către peisagişti, care incluseseră grădini şi centrul comercial.

Ceea ce stârnise admiraţia Camillei. Locul semăna cu o carte cu poze, cu un orăşel fermecat în care lumea reală nu putea să pătrundă. Cumpărase foarte repede casa şi se mutase din Des Moines, unde se afla redacţia revistei pentru care lucra. În calitate de fotograf, era permanent în deplasare şi nu prea conta unde locuieşte atâta vreme cât ajungea la serviciu.

Trotuarul pavat cu dale de cărămidă roşie înconjura un parc în care fuseseră puse bănci la umbra unor copaci bătrâni sau lângă bazine cu apă. Aici veneau oamenii din cartier să se plimbe sâmbăta după-amiaza, dar nu era niciodată multă lume. O pereche de tineri se sărutau, o femeie alerga ţinând în lesă un spaniel, altcineva se juca aruncând mingea unui căţel.

Inima Camillei începu deodată să bată mai repede. Nu era un căţel oarecare, ci căţelul ei! Baxter! Baxter care zburda în jurul… unui copil.

Avu un şoc şi când se apropie de fetiţa care râdea în hohote, la început nu putu să rostească niciun cuvânt. Preţ de o clipă susţinu privirea intrigată a copilei, admirându-i fără să vrea pielea netedă şi curată, ochii mari şi negri tiviţi cu gene dese.

Deodată, Camille avu sentimentul că priveşte o oglindă… O imagine din trecut. Şi o alta a ceea ce ar fi putut să fie. Îşi revedea chipul din copilărie, dar şi pe copilul pe care nu-l va naşte niciodată…

— Bună ziua!

Vocea subţire vibra de veselie, zâmbetul era atât de cald încât Camille simţi o violentă suferinţă.

— Bună ziua, draga mea, zise ea pe un ton sacadat, ca şi cum i s-ar fi tăiat răsuflarea. Cred că tu ai găsit pechinezul meu. Imediat, chipul copilei se întrista. Luându-l pe Baxter în braţe, îl strânse cu putere la piept.

— Este al meu!

O fetiţă. Fetiţele suferă întotdeauna mai mult decât băieţii. Toate acele rochiţe roz, codiţele şi panglicile… Şi aceasta era aşa cum şi-o imaginase Camille…

Simţi că i se usucă gura şi o cuprinse panica. Oh, nu! Nu acum, după atâta timp! închise ochii o clipă, dar asta nu făcu decât să-i bată inima mai tare.

Atunci, privi din nou copila. Ce ar fi trebuit să-i spună, acum?

— Este un căţel drăguţ, nu-i aşa? A fugit de la mine de acasă acum două săptămâni şi… Mă bucur că tu ai avut grijă de el.

— Acum este al meu!

— Ei bine…

Genunchii Camillei începură să tremure. Îşi puse sacoşa pe iarbă, şi se strădui să respire rar şi profund. Îngenunche apoi lângă fetiţă, în mare parte pentru că nu o mai susţineau genunchii.

— Ascultă, draga mea…

— Nu sunt draga ta, şi nici nu este căţelul tău. Acum este al meu! Camille abia de mai auzi glăsciorul încăpăţânat, pentru că alte voci îi vuiau în urechi, voci pe care nu le mai auzise de ani de zile. Speriată, le alungă cu toată puterea.

— Ştii, îl am pe Baxter de multă vreme şi suferi foarte mult atunci când pierzi pe cineva pe care-l iubeşti. Poţi să înţelegi asta, nu-i aşa? Camille fixa un punct imaginar, peste umărul fetiţei. Nu putea să privească ochii mari şi negri scăldaţi în lacrimi, guriţa crispată, gata să izbucnească în plâns.

Când acest lucru se întâmplă, Camille îşi dădu seama instinctiv că trebuia să plece de aici cât mai repede, pentru a nu comite o greşeală care ar putea s-o facă să-şi piardă controlul. Pentru că, în adâncul sufletului, ceea ce-şi dorea cel mai mult era să o cuprindă pe această fetiţă în braţe şi s-o consoleze.

Capitolul 2

Cu ochii aţintiţi asupra fetiţei, Camille simţi cum i se frânge inima, dar nu se mişcă.

Reuşi să rostească, abia auzit:

— Păstrează-l.

Penny, care nu intervenise până atunci, făcu un pas înainte.

— Camille! Este căţeluşul despre care mi-ai vorbit atâta, cel pe care-l ai de atâţia ani? Nu-l poţi da astfel, nu este…

Cuprinsă de ameţeală, Camille se strădui să respire adânc, aşa cum învăţase să facă în decursul lecţiilor ei de yoga. Observă că reuşi doar să gâfâie.

— E-n regulă. Vreau… vreau să mă întorc acasă.

— Te simţi bine? Pari cam…

— Mă simt foarte bine.

Nu era adevărat. Trupul îi era pradă demonilor pe care nu reuşea să-i controleze în timp ce se pierdea în ochii fetiţei. Aceşti ochi negri înecaţi în lacrimi, plini de suferinţă. Se gândea că fetiţa are nevoie să fie consolată. Cu siguranţă, avea undeva o mamă care se afla acolo

pentru asta. Gândul acesta o reconfortă, reuşind să se ridice. Avu vag senzaţia că li se alăturase cineva.

— Ce se întâmplă aici?

Vocea gravă atrase atenţia Camillei. Se străduia în continuare să respire normal, când întâlni ochii albaştri ca cerul de vară.

O privire îngrijorată în care ironia de adineauri lăsase loc preocupării faţă de situaţie.

Apariţia necunoscutului întâlnit la supermarket o ajută pe Camille să-şi mai revină, dar tot nu era în stare să vorbească, să explice ce se întâmplase. Dacă ar fi putut să se facă nevăzută, să uite de fetiţa înlăcrimată, să uite că avea inima frântă!

O auzi atunci destul de vag pe Penny explicând situaţia. Camille simţea că-i plesnesc tâmplele şi se întrebă dacă nu cumva va leşina. I se mai întâmplase o dată, dar nu ştia nici unde, nici când.

— Lapinou, îţi mai aminteşti când am spus că am găsit acest căţel? Că probabil aparţine cuiva?

Cu o voce blândă, bărbatul se străduia să uşureze suferinţa copilei.

— Aminteşte-ţi cum am încercat să descifrăm numărul de telefon înscris pe zgardă... Era un număr de telefon din Iowa, dar care nu mai era atribuit.

Fetiţa răspunse provocator:

— Şi atunci am zis că îmi rămâne mie!

— Nu, tu doar te-ai ocupat de el o vreme. Acum că o cunoaştem pe adevărata lui stăpână ar trebui să i-l înapoiem.

— Nu vreau!

Bărbatul oftă adânc.

— Tammi, imaginează-ţi ce ai simţi dacă noi am fi cumpărat acest căţel dintr-un magazin, dacă l-am fi adus acasă, dacă i-am fi dat un nume, şi că după aceea ar fi dispărut. N-ai fi fost fericită să-l găsească cineva şi să aibă grijă de el? Şi nu l-ai fi rugat să ţi-l înapoieze, dacă acea persoană ar fi ştiut că animalul îţi aparţine?

Micuţa îşi aţintise privirile în pământ şi suspina.

După un timp, îşi îndreptă capul tăcută şi veni în faţa Camillei. Aceasta se străduia să privească fetiţa care-l ţinea pe Baxer în braţe. Lacrimi grele se prelingeau pe obrajii rotunzi şi netezi.

— Vă rog, murmură Camille, n-are importanţă.

— Ba da, are, zise cu fermitate tatăl fetiţei.

Tremurând toată, Camille întinse mâinile să-l ia pe Baxter. Degetele care le atinseră pe ale ei erau la fel de moi ca blăniţa lui Baxter, chiar mai delicate decât lăbuţele fragile ale căţelului. Atingerea lor redeschise rănile pe care Camille le credea cicatrizate.

— Mulţumesc, murmură ea.

Evitând să întâlnească ochii care i se păruseră atât de seducători la supermarket, îşi luă sacoşa şi răsuci lesa lui Baxer în jurul mâinii. Când puse căţelul jos, acesta lătră vesel, ca pentru a-şi manifesta bucuria că se întorsese la ea.

Pe măsură ce se îndepărta de copilă şi de tatăl acesteia, simţi că îşi controlează mai bine emoţiile. Cu toate acestea, inima continua să-i bată repede şi îşi simţea încă picioarele moi. Când ajunseră acasă, intră în bucătărie urmată de Penny, care o învăluia într-o privire îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat, Camille? o întrebă ea. S-ar zice că nu te simţi prea bine.

— Te înşeli, te asigur.

Baxter ţopăia în jurul ei vesel, când Camille puse cumpărăturile pe masă. Vocile din capul ei dispăruseră, la fel şi panica. Dar când se va mai întâmpla să le cadă pradă? Acum că îşi retrăise vechiul coşmar, va fi din nou jucăria emoţiilor ei?

— Tu îmi ascunzi ceva! exclamă Penny. Cu siguranţă, nu te comporţi precum Camille Barnett pe care o cunosc.

Camille se aplecă să-i umple lui Baxter farfuria cu crochete. În timp ce mânca, îi scoase lesa.

— Ai dreptate, zise ea cu o voce pe care şi-o dorea fermă. Fără îndoială, vederea lui Baxter m-a emoţionat. Credeam că n-am să-l mai găsesc niciodată, înţelegi?

Nu era chiar o minciună pentru că, într-adevăr, câinele îi lipsise mult. Iubea animalele. Chiar şi plantele, aveau pentru ea personalitatea lor. Dar privirea solemnă a lui Baxter, blana lui pufoasă şi lungă, năsucul turtit erau slăbiciunea ei. Cu toate acestea, ştia bine că nu doar ataşamentul faţă de căţel fusese singura cauză a tulburării ei.

— Apoi, cred că nu prea ştiu să mă port cu copiii, spuse ea cu un râs forţat.

Cuvintele sunau fals, dar Penny păru să se mulţumească auzind explicaţia. Se aşeză pe un scaun şi îşi privi prietena aranjându-şi cumpărăturile. Scoase apoi un pachet de ţigări.

— Nimeni nu se poate lăuda că-i înţelege pe copii, zise ea cu o oarecare amărăciune. Credeam că eu şi Kevin ne vom înţelege de minune după ce am divorţat de tatăl lui. Dar de când s-a dus la universitate, suntem ca doi străini.

Camille dădu din cap, dar rămase tăcută. Poate că într-o zi va fi în stare să discute calm cu prietenele ei despre copii lor.

Penny privea fix ţigara pe care o ţinea în mână, apoi o rupse în două şi o aruncă la coşul de gunoi.

— Încerc să mă las de fumat. Nu crezi că patruzeci de ani este vârsta potrivită pentru a face nişte schimbări în viaţă? Evident că nu-ţi pasă, ai doar treizeci şi doi de ani şi mai ai timp să reflectezi.

— Da, bineînţeles, răspunse ea distrată în timp ce scotea legumele din pungă.

— Spune-mi, continuă Penny, am avut impresia că tatăl fetiţei era necunoscutul tău de la supermarket, după modul cum te privea. Era el, nu-i aşa?

— Păi… da.

— L-am mai întâlnit cu ocazia unei adunări a proprietarilor din cartier. îl cheamă Frank, parcă, nu-mi amintesc prea bine. După câte ştiu, n-are soţie. Poate că fetiţa vine la el doar în weekend…

— Probabil că aşa este.

Camille sperase că nu-i tremurase vocea. Seducătorul necunoscut intra de acum încolo în categoria bărbaţilor care nu pot fi frecventaţi.

— Nici nu ştie ce noroc are că trebuie să se ocupe de fetiţă în cursul săptămânii, reluă Penny. Şi apoi, copiii permit celorlalţi oameni să ne dea o vârstă. De când a plecat Kevin, pot din nou să spun că n-am decât treizeci şi cinci de ani.

În timp ce-şi aranja cumpărăturile în dulapul din bucătărie, Camille se ruga în gând ca prietena ei să plece. Avea nevoie să rămână singură.

Dar când Penny se hotărî în sfârşit să plece acasă, Camille constată că liniştea nu-i era atât de benefică pe cât crezuse. Porni aparatul de radio, dar muzica nu era de-ajuns ca să acopere vocile care-i răsunau în cap. Voci pe care nu le mai auzise de ani de zile.

„Este puţin probabil ca dumneavoastră şi soţul dumneavoastră să aveţi copii”… „Tu eşti cea care nu poate avea copii, Camille, nu eu”…

Destrămarea celor patru ani de căsătorie cu Jerry nu o ajutase totuşi să-şi recapete somnul. Când se gândea la soţul ei, se străduia să evoce doar momentele bune, acelea când încă nu-i reproşa incapacitatea ei de a avea copii.

„Adopţia este cea mai bună soluţie pentru dumneavoastră”. Dar soluţia aceasta nu avusese acceptul lui Jerry. Era ca o ameninţare, în concepţia lui, despre virilitate.

Şi mai târziu, când dezamăgirea, privirile dispreţuitoare ale lui Jerry şi sarcasmele sale îi distruseseră încrederea în propria ei feminitate, Camille nu mai simţise imboldul de a adopta un copil. Oricum, nu şi-ar fi salvat căsnicia.

„Examinarea aceasta poate că ne va oferi răspunsul pe care-l aşteptăm…”

Dar trei ani de controale medicale nu aduseseră altceva decât disperare. Pe măsură ce mergea din specialist în specialist, pe măsură ce îşi punea toate speranţele în noile dar zadarnicele tehnici, avusese

sentimentul că îşi pierde identitatea, că nu mai este o femeie.

„La naiba cu toate aceste examinări! Este problema ta, nu a mea!” Fusese concluzia la care ajunsese Jerry. Întotdeauna era problema ei, a lui niciodată. În fiecare lună înfrunta singură o nouă dezamăgire şi îşi blestema soarta. De aici, a fost doar un pas până la momentele de spaimă, la atacurile de panică pe care Jerry, acel Jerry care altă dată fusese atât de înţelegător… nu mai putuse pur şi simplu să le suporte. Ea reuşise să se stăpânească datorită tehnicilor de relaxare şi a şedinţelor de yoga.

Până astăzi.

„Data viitoare, voi găsi o femeie adevărată”, îi aruncase Jerry. Fără îndoială, şi-a realizat visul. Cât o priveşte pe Camille, ea trebuise să aibă grijă să nu se prăbuşească.

Se întorsese la universitate, făcuse cursuri de fotografie după care îşi făcuse o meserie din asta.

Camille se ghemui pe canapeaua din living. Astăzi, lacrimile unei fetiţe fuseseră de-ajuns ca să-i străpungă sistemul de apărare, retrezindu-i angoasele de altă dată. Nu! Nu va permite nimănui să-i distrugă echilibrul atât de greu câştigat.

Nici măcar unei fetiţe tulburătoare… sau seducătorului ei tată.

Sâmbăta, care începuse sub nişte auspicii plăcute, ameninţa să nu se termine în acelaşi fel.

Chipul lui Tammi exprima o profundă suferinţă. Înaintea lui Baxter, nu mai avusese niciodată câine, şi Frank îi permisese fără voia lui să-l păstreze. Ochii fetiţei exprimaseră o asemenea rugăminte mută – asemănătoare, ai fi zis, cu aceea a animalului – încât nu se simţise în stare să le reziste.

Şi acum, acea slăbiciune era cauza suferinţei lui Tammi.

— Ei, fetiţa tatii? zise el.

Cum ea îl privea acuzator, se opri şi îşi puse jos sacoşele.

— Ia să văd ce ai tu aici după ureche?

Întinse mâna spre urechea fetiţei şi făcu să apară o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi între degete. Privirea copilului nu exprimă decât o resemnare dezamăgită.

— Oh, tată!

Lui Frank i se strânse inima. Îşi amintea de vremuri când astfel de jocuri erau de-ajuns ca să consoleze supărările celor două fete. Dar de o vreme încoace, nimic nu mai părea să funcţioneze…

Îşi strecură moneda în buzunarul blugilor.

— Asta înseamnă că nu sunt în stare să-ţi şterg încruntarea dintre sprâncene? N-ai să zâmbeşti nici dacă voi spune ca altă dată: „Abracadabra acabiacaba”?

Tammi făcu o mutriţă dezamăgită care îi frânse inima. Cu Tammi alături, nu avea nevoie de fotografie ca să şi-o amintească pe Doris. Era replica în miniatură a mamei ei.

Ridicând pumnul, Frank îşi mişcă degetele astfel încât să imite o gură şi îşi începu numărul obişnuit de ventriloc.

— Credeţi în magie, nu-i aşa, domnule Cadabra? întrebă el cu vocea lui normală.

— Exact, domnule iluzionist, răspunse pumnul cu o voce ascuţită.

— Vezi? îi spuse Frank lui Tammi. Şi tu ar trebui să crezi.

— Dar tu, tată? Crezi?

— Bineînţeles!

— Dar mama, credea?

Frank îşi muşcă buzele. Oare Doris crezuse în magie? Crezuse, înainte de orice, în el.

— Sunt sigur, Lapinou.

— Atunci de ce nu o faci să se întoarcă?

Frank păli. Cu doi ani în urmă, crezuse că reuşise să le facă pe cele două fiice să accepte moartea lui Doris. Nu le ascunsese nimic despre accident, alegându-şi bine cuvintele. Luptându-se el însuşi să-şi stăpânească lacrimile, le spusese că mama lor nu se va mai întoarce

niciodată, că plecase la ceruri. Le strânsese la piept în timp ce ele hohoteau în plâns. Le răspunsese la întrebări şi făcuse tot ce-i stătea în putere ca să le liniştească.

Dar fără îndoială, nu fusese suficient. Era convins că dificultăţile lui Heather de a-şi înfrunta adolescenţa erau legate de dispariţia lui Doris. Şi acum, Tammi îl soma să-i explice inexplicabilul.

— Pentru că… Pentru că vraja mea nu este atât de puternică, draga mea.

Ea dădu din cap, şi mai dezamăgită. Era limpede că mărturisirea aceasta nu o surprindea. Îşi continuară drumul în tăcere. Când Frank deschise uşa apartamentului, urechile îi fură asaltate de muzică rock dată la maximum. Cel puţin aşa presupunea că se mai numea această muzică, rock… Dar nimic nu era mai puţin sigur.

Tammi se prăbuşi pe un scaun din bucătărie, cu privirea fixă, cu o expresie indescifrabilă. Frank îi mângâie în trecere părul şi se îndreptă spre camera lui Heather.

„Încă o confruntare în perspectivă”, gândi el. Hotărât lucru, ziua aceasta nu-mi aduce nicio mulţumire”.

Bătu foarte tare în uşă apoi, neprimind niciun răspuns, apăsă pe clanţă.

— Heather?

Aceasta era întinsă în pat, cu ochii închişi, cu o revistă pe piept. Frank se aplecă să dea radioul mai încet.

— Heather?

Adolescenta se ridică imediat, cu obrajii roşii de furie.

— Ce cauţi aici? N-ai dreptul să intri în camera mea şi să…

— Dar cum aş fi putut să-ţi atrag atenţia? Am bătut la uşă, dar nu m-ai auzit.

— Exagerezi! Muzica nu era prea tare!

Frank văzu cearşafurile şifonate – era două după-amiaza

— Şi fustiţa foarte scurtă pe care îi interzisese s-o poarte la şcoală. Se abţinu să facă vreun comentariu.

— Era, afirmă el liniştit. Am auzit-o chiar de la lift.

Heather ridică ochii spre cer.

— Nu am decât să-mi pun căştile.

— Dar pentru început, îţi vei face ordine în cameră.

Frank regretă imediat aceste cuvinte imprudente. Nu avusese de gând să se confrunte cu ea pe probleme de menaj. Amintindu-şi de propria-i adolescenţă, îşi dădu seama că nici el nu fusese un înger. Scosese din uz vreo două maşini, fusese exmatriculat de la liceu, fără să mai pună la socoteală alte nenumărate năzbâtii despre care mama lui vorbea şi acum cu emoţie.

Îşi promisese totuşi că va fi unul dintre acei părinţi capabili să discute calm cu copiii lor. Ce glumă!

Heather îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi privi sfidător tatăl.

— Ce are camera mea?

— Ai putea, de exemplu, să arunci cutia aceea veche de pizza… Ce-ai zice apoi să pui toate aceste haine în maşina de spălat?

Expresia încăpăţânată a fetei îi arăta că nu-l asculta. Imediat, indignarea lui legitimă izbucni.

— Ar trebui să ai grijă…

— De acord! zise fata pe un ton răstit. O să curăţ totul, o să dau muzica încet, dar nu mai ţipa la mine.

Aparent, el era „tatăl cel rău” până la capăt…

Era inutil să o facă pe Heather să remarce faptul că ea era singura care ridicase tonul.

Hotărât să n-o mai hărţuiască, Frank se ridică şi ieşi din cameră.

Îl detesta! Şi era limpede că şi el o detesta. Cu ochii în tavan, Heather îşi reţinu lacrimile de frustrare. În ultimele zile, tatăl ei se luase mereu de ea. Şi de o vreme, nu mai ştia ce o înfurie mai tare… când tatăl său îi dădea ordine, sau când se comporta cu ea ca şi cum ar fi devenit dintr-odată adult în ziua când împlinise paisprezece ani.

În acele momente, el n-o băga în seamă… ca şi cum ea nici n-ar fi plecat atunci în minijupă, fără îndoială că nici n-ar fi observat. Observa doar lucrurile care-i deranjau

liniştea. În restul timpului, nu se ocupa decât de Tammi. Preţioasa lui Tammi.

Heather aruncă o privire la ceas. Era ora două şi douăzeci. Blakely şi Kristie vor fi aici în zece minute. Tatăl său părea să nici nu fi remarcat că are două prietene. Era sigură însă că i-ar fi făcut o scenă în legătură cu ele dacă ar fi catadicsit să le privească.

Era evident pentru Heather că pe el nu-l interesa decât ceea ce-l priveşte.

Foarte bine! Blakely şi Kristie erau cu siguranţă mai haioase decât vechile ei prietene. Cel puţin, ele semănau cu ea, se maturizaseră. Megan, care fusese ce mai bună prietenă a ei până vara trecută, se plimba încă pe role.

În timp ce îşi înnegrea genele cu rimel, Heather se strâmbă în oglindă. Auzi! Role! Din fericire, ea lăsase în urma ei toate aceste prostii copilăreşti…

Deschise sertarul biroului său de unde scoase un pumn de bancnote. Oare îi vor fi de-ajuns până diseară? Ceilalţi păreau să aibă întotdeauna mai mulţi bani decât ea. Dacă n-ar fi fost măcar obligată să o supravegheze pe Tammi după şcoală, în fiecare zi, ar fi putut să-şi câştige singură banii de buzunar.

Când se auzi soneria de la intrare, Heather sări şi traversă alergând livingul. Trecând prin dreptul bucătăriei, o zări pe Tammi plângând. „Scorpia mică vrea din nou să fie alintată”, gândi ea, nervoasă.

Soneria mai sună o dată.

— Vin acum! strigă ea.

Dar era prea târziu; Frank apăru ţinând-o pe Tammi înlăcrimată în braţe.

Heather deschise uşa, dar le făcu semn prietenelor ei să rămână în vestibul.

— Este pentru mine, tată. Mergem la o plimbare, eşti de acord?

Heather rămase o clipă în prag, întrebându-se dacă măcar şi-ar face griji ştiind cu cine iese ea în oraş. Şi-ar da seama imediat că Kristie are cel puţin şaisprezece ani şi fără îndoială că n-ar aprecia faptul că este prietenă cu o

persoană mai mare decât ea. Şi dacă ar vedea-o pe Blakely, cu ochelarii ei negri şi cu umerii goi, ar face o criză cardiacă. Aproape că îşi dorea asta. Dar acum, el era prea preocupat de lacrimile lui Tammi ca să mai observe şi cu cine ieşea ea în oraş.

— O plimbare? repetă Frank. La ce oră te întorci?

— La cină, tată…

Avea totuşi intenţia să nu se întoarcă acasă mai înainte de ora de culcare.

* * *

Frank aruncă o privire spre uşa ce se închise, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Tammi care îi uda cămaşa cu şuvoiul ei de lacrimi. Oare Megan o fi fost cea care a venit după Heather?

N-ar fi putut să spună, pentru că n-o văzuse pe prietena fiicei sale de câteva luni. Şi, la adolescenţă, fetele se schimbau atât de repede!

Făcu vreo câţiva paşi înspre bucătărie, cu Tammi în braţe. De când oare s-o fi îngreunat atât?

— Şi acum, iepuraş, va trebui să-l uiţi pe Baxter.

— Nu pot!

Se răsuci în braţele lui ca s-o lase jos şi se duse să se ghemuiască pe unul din scaune.

— Bineînţeles că poţi.

— Nu! N-am să-l uit pe Baxter numai pentru că nu-l am.

Oftând, Frank începu să aşeze toate cutiile de conserve cumpărate pe rafturile deja supraîncărcate.

— Poate o să cumpărăm un alt câine, zise el.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se gândi că şi aşa nu prea are timp să facă ordine în apartament. Prezenţa unui câine ar fi înrăutăţit situaţia. Dar de ce Heather nu-l ajuta niciodată? se întrebă el brusc. Îşi făcuse oare curat în cameră înainte să plece? Se îndoia de asta. Poate că era prea indulgent cu ea? Poate că asta era problema, poate trebuia să se poarte mai sever, poate…

— Nu vreau alt câine, îl vreau pe Baxter.

Frank avu brusc o străfulgerare. Avea soluţia

perfectă pentru orice problemă… cel puţin la cele imediate cum ar fi cea de a-şi consola fiica şi în acelaşi timp să scape de cele şase cutii de hrană pentru câini pe care le avea în dulap. Le scoase aşadar de pe rafturi pentru a le înlocui cu ultimele cumpărături.

— Am o idee, zise el aşezându-se lângă Tammi. Ce-ai zice să mergem la doamna aceea drăguţă şi să-i dăm alimentele pentru Baxter?

Tammi ridică spre el ochii înroşiţi şi plini de lacrimi.

— Nu era o doamnă drăguţă!

Frank nu mai discută, bănuind că Tammi şi cu el nu aveau aceleaşi criterii de apreciere. Acea tânără dăduse dovadă de un simţ al umorului care-i plăcuse mult. Silueta ei era atrăgătoare, iar ochii căprui străluceau poznaş. Nu-i ştia numele, dar graţie explicaţiilor ei, ştia exact unde locuieşte. Era greu să nu remarci casa cu turnuleţ.

Fără îndoială, nu era un expert în psihologie feminină, dar ştia să recunoască interesul pe care-l trezea unei femei când se întâmpla asta.

— Sunt sigur că dacă îi ducem cutiile cu mâncare, va accepta să vii să-l vizitezi pe Baxter când vrei tu. Ce zici? Am putea merge mâine dimineaţă, când ieşim de la biserică?

Tammi îl privi cu speranţă.

— Chiar crezi că voi putea să-l văd pe Baxter din când în când?

— Bineînţeles.

Îşi ridică pumnul pentru a-i semnala că domnul Cadabra era din nou aici.

— Tu ce zici?

— Cu siguranţă, răspunse vocea piţigăiată. O să fie înnebunită după puştoaică…

Tammi începu să chicotească de bucurie şi Frank lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Luă o sacoţă şi puse în ea cutiile de hrană pentru câini, fără să uite osul de cauciuc cumpărat cu puţin timp în urmă.

„Va fi înnebunită după noi”, îşi zise el adunând hainele care trebuia puse în maşina de spălat. Şi poate

prietenii lui aveau dreptate. Fără îndoială, avea nevoie de prezenţa unei femei în preajmă…

Capitolul 3

Cu părul ei şaten-deschis încă ud după duş, Camille umplu ceainicul cu apă şi-l puse pe foc. Un ceai bun era tocmai potrivit pentru această dimineaţă plictisitoare petrecută desfăcând pachete şi cutii de carton.

De când se mutase aici, trebuise să plece de trei ori pentru nişte reportaje, astfel că acasă îi rămăseseră multe lucruri nefăcute. Acum însă considera că făcuse destul pentru astăzi şi avea de gând să facă exerciţii yoga vreo jumătate de oră, ceea ce o ajutase întotdeauna să-şi recapete forţele.

După yoga, va stropi florile, apoi va ieşi afară cu Baxter, fără să-şi uite aparatul de fotografiat. Parcul îi va oferi multe privelişti care meritau fotografiate.

Preţ de o clipă, amintirea copilei întâlnită ieri îi tulbură liniştea interioară. O îndepărtă cu fermitate, hotărâtă să se bucure de ziua de duminică. Mâine va pleca spre Kansas, unde trebuia să facă un reportaj despre un antrenor de fotbal. Timp de patru zile, se va mulţumi doar cu sandvişuri şi camere de hotel.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, unul dintre papagali scoase un ţipăt de protest din living.

— Ştiu, ştiu, îi strigă ea păsării. Şi tu îmi vei lipsi la fel de mult, bătrâne.

Prin fereastra bucătăriei o zări pe Penny care, cu stângăcie, încerca să învelească o ţeavă cu o bandă adezivă în vederea iernii care nu va întârzia să-şi înfigă ghearele îngheţate. Deschizând uşa, Camille o strigă.

— Este ora ceaiului, vecinico. Ce-ai zice de o pauză?

Penny aruncă o privire la ceasul de mână.

— Am o întâlnire peste o oră şi jumătate.

— Ai tot timpul, haide! Vino, te aştept!

Zece minute mai târziu, Camille aranjă pe măsuţa din living un şerveţel absolut asortat cu stilul bătrânei case.

— Regina mamă ar fi foarte satisfăcută, zise Penny încrucişându-şi picioarele lungi.

Camille îi întinse o ceaşcă prietenei sale.

— Te duci să vizitezi vreo casă cu un client, în după-amiaza aceasta?

— Chiar două, dar înainte de asta, am întâlnire cu o adolescentă căreia vreau să-i propun un job.

— Ce fel de job?

— Încerc să găsesc o elevă de liceu care să se ocupe cu diversele mărunţişuri ale firmei în locul meu. Crede-mă, îmi pierd prea mult timp cu hârţoage, şi prea puţin pe teren, pentru vânzări. Chiar dacă doar îmi deschide corespondenţa şi se ocupă de xeroxuri, voi fi mulţumită.

— Şi mie mi-ar plăcea să-mi angajez o „sclavă”. Poate că, mai târziu, voi lua pe cineva să se ocupe de casă şi…

Soneria de la intrare o întrerupse.

— Eu… Cine ar putea să fie?

— Cu siguranţă vecini care vor să-ţi ureze bun venit. Tot ceea ce s-a povestit despre ospitalitatea meridionalilor nu este nimic faţă de ceea ce-ţi rezervă oamenii din Nebraska.

— Am descoperit şi eu asta, zise Camille ridicându-se. Mai am şi acum un borcan de dulceaţă de rubarbă oferit de o doamnă din cartier.

De data aceasta însă, erau doi. Cel mai mare avea ochii albaştri, umeri laţi scoşi în evidenţă de tricoul mulat. Cealaltă era mai mică. De fapt, mult mai micuţă, şi ţinea în braţe o sacoşă de plastic.

Camillei îi încremeni zâmbetul pe buze. îi trebuise toată seara, toată noaptea, o jumătate de oră de yoga şi trei ore de activitate intensă pentru a-şi stăpâni emoţiile. Reuşise să le încuie din nou într-o cameră obscură, dar nu ţinea deloc să mai repete experienţa.

„Controlează-te, îşi zise ea cu fermitate, nu-i decât un copil. Nu-l lăsa să te tulbure încă o dată”.

— Am venit pentru că îmi pare rău că am plâns ieri, spuse fetiţa. Şi de asemenea ca să-ţi aduc hrană pentru căţel. O aveam deja acasă. În bucătărie…

— Ăăă… mulţumesc.

Camille îşi dădu seama atunci că încă nu-i invitase în

casă.

— Voiam de asemenea să vă şi întâmpinăm cum se cuvine, adăugă o voce mai gravă. Abia v-aţi mutat aici, nu-i aşa?

Camille încuviinţă din cap şi îndrăzni să privească ochii albaştri care-i păruseră atât de prietenoşi ieri, la supermarket. Oaspetele puse mâna pe umărul fetiţei pentru a-i reaminti că trebuie să dea sacoşa.

Camille o luă, evitând s-o privească.

— Sper că nu este tofu?

Se simţi oarecum încolţită. Dacă reuşea să se concentreze asupra lui, va evita să se mai gândească la fetiţă. Da, era de-ajuns să se concentreze asupra lui.

Bărbatul îi întinse mâna.

— Nu este tofu, fiţi liniştită. Eu mă numesc Frank Weisbacker, iar ea este fetiţa mea cea mică, Tammi.

Atingându-i palma aspră, bănui că el lucrează ceva în aer liber. Avea o strângere de mână fermă, aceea a unui bărbat obişnuit să strângă şi alte mâini, la fel de bătătorite ca ale lui.

— Camille Barnett, zise ea cu o voce care deja îi tremura. Poftiţi înăuntru.

În timp ce Frank Weisbacker şi Penny se salutau şi încercau să-şi amintească unde se mai întâlniseră, Camille îi propuse oaspetelui său o ceaşcă de ceai. îl ispiti ideea, dar de îndată ce ochii îi căzură pe ceştile fine şi delicate, refuză şi se aşeză cu grijă pe un scaun îngust.

Ea îi aruncă o privire ironică.

— Sunteţi sigur că nu vreţi un ceai? Să ştiţi că merge cu sufleul de tofu…

Gluma aceasta păru să-l mai relaxeze. În jurul ochilor apărură ridurile fine când zâmbi.

— În cazul acesta, veţi aduce ceaiul când veţi veni să gustaţi sufleul de tofu.

Strânsă timid lângă tatăl său, Tammi interveni:

— Unde este Baxter?

— Probabil s-a ascuns sub masă, răspunse Camille, stânjenită.

Îi arătă un birou lipit de perete. Când Tammi se aruncă în genunchi să-l caute pe Baxter, Camille îi remarcă mişcările graţioase.

„Este adorabilă”, gândi ea.

Făcu o mişcare bruscă şi vărsă un strop de ceai în farfurioară. Cu un gest exagerat de lent, puse totul pe masă.

— Eu trebuie să plec, zise Penny ridicându-se. Trebuie să mă întâlnesc cu fata aceea înainte să plec să vizitez cele două case. Urează-mi noroc.

Plecarea bruscă a lui Penny spori stânjeneala Camillei. Acum despre ce va mai vorbi cu străinul? De când se trezise nas în nas cu Frank, îşi dăduse seama că se temuse să-l mai revadă şi a treia oară. Dar acum era aici… Nu fusese niciodată pricepută în conversaţiile de salon.

„De altfel, îşi zise ea, n-a venit pentru… în sfârşit… Este un vecin, şi atâta tot”.

Întinse din nou mâna spre ceaşcă. îi veniră atunci în minte sfaturile vestimentare ale lui Penny. Era a doua oară când el o vedea în blugi şi tricou.

El îi aruncă o privire care părea să fie ceva mai mult decât un simplu interes amical. Se simţi uşurată când el o întrebă ceva despre munca ei, ceea ce o făcu să-i povestească despre cum descoperise această regiune.

— Fotograf? zise el cu o oarecare invidie. Şi lucrezi pentru „Midwesterner”? Oricum, este mai bine decât să dansezi în vârful unei scări de cinci metri de-a lungul zilei.

— O scară de cinci metri? Interesant! Ce lucrezi, de fapt?

Inima Camillei începu să bată mai repede.

Aşadar, intuise bine; el lucra în aer liber şi nu închis într-un birou. De pe vremea copilăriei ei la ţară, păstrase o simpatie deosebită pentru astfel de oameni.

De parcă i-ar fi citit gândurile, el îşi privi mâinile mari şi bătătorite.

— Lucrez la întreţinerea copacilor. Le îndepărtez crengile uscate, tai gardurile vii şi tufiţurile, le şi plantez de altfel. Mă străduiesc să uit că Nebraska este un ţinut

arid şi monoton.

— Este un proiect ambiţios.

— Este proiectul meu. Spune-mi că este imposibil şi îţi voi dovedi imediat strategia mea.

Ochii lui Frank străluceau maliţios. Camille se întrebă dacă nu cumva el voia, într-un mod subtil, să o facă să înţeleagă că o plăcea. În ceea ce o priveşte, arareori întâlnea bărbaţi care să întrunească din punctul ei de vedere, toate criteriile unui seducător. De altfel, existau în general vreo două-trei mici detalii care o făceau să fugă de el. În clipa aceea, un chicotit al lui Tammi îi reaminti că, de data aceasta, „detaliul” era foarte important.

— Toată săptămâna mă ocup de îngrijirea plantelor, a copacilor; aş prefera să vorbim despre fotografie.

Camille îşi iubea enorm meseria şi constata întotdeauna cu surprindere că oamenii aveau o concepţie aproape romantică despre un reporter-fotograf.

— Ador ceea ce fac, zise ea, dar nu-ţi face iluzii că este atât de uşor să foloseşti diverse obiective, trepiede etc.

— Ce te-a determinat să faci această meserie?

— Când eram la universitate, în Texas, lucram într-un laborator ca să câştig bani să-mi plătesc studiile.

O licărire de triumf trecu prin ochii albaştri.

— Texas! Ştiam eu că nu eşti de aici.

— Cred că accentul meu te-a alertat.

— Exact, „don’şoară”.

Această mică imitaţie a accentului ei texan o luă pe Camille pe nepregătite şi izbucni în râs, sigură că Frank nu ironiza decât ceea ce-i plăcea.

— Ai fi fost un cowboy formidabil, Frank.

— Nu te înşeli deloc, Cami, am fost crescut într-o fermă din Nebraska, şi eu.

Îi spusese Cami… Până acum, doar membrii familiei ei folosiseră acest diminutiv. De fiecare dată când se gândea la părinţii ei, se simţea vinovată de faptul că se săpase o asemenea prăpastie între ea şi ei. Nu-i plăcea să-şi amintească de micuţa Cami de altă dată.

— Constat că ai reuşit să evadezi, zise ea zâmbind.

— Într-adevăr, spuse el cu o oarecare nostalgie. A fost o vreme când nici nu voiam să mai privesc un Ian de porumb. Acum, îmi face plăcere să mă întorc acolo la vremea culesului.

Nu există nimic mai frumos decât un ştiulete de porumb bine copt.

Zâmbetul Camillei se accentuă.

— Sau să te întorci acasă, cu burta mai plină de zmeură decât conţine coşul.

— Sau să asculţi noaptea zgomotele câmpiei… mugetul vitelor, în depărtare.

— Şi uşile grajdurilor închizându-se scârţâind.

— Şi leagănul din copac, ale cărui lanţuri nu sunt niciodată bine unse…

De câte ori nu se ghemuise la pieptul tatălui său, ca să-i asculte poveştile până când o cuprindea somnul…

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Frank şi preţ de o clipă, se pierdu în albastrul lor.

— Şi bunica avea un leagăn, interveni Tammi.

Vocea subţire a fetiţei întrerupse vraja. Întorcându-şi faţa spre ea, Frank îi zâmbi tandru, zâmbet în care Camille ghici o profundă vulnerabilitate, aproape rană.

— Aşa este, iepuraş. îl foloseam eu când eram de vârsta ta.

O privi pe Camille cu o oarecare stânjeneală.

— Vorbesc ca un urs bătrân care regretă trecutul.

Camille făcu o uşoară grimasă.

— Atunci, suntem doi…

— Uneori, am impresia că sunt exact aşa.

Pentru o clipă, păru îngândurat. Încetul cu încetul însă, dispăru orice urmă de nostalgie şi Camille regretă încheierea momentului. Reflectate prin ochii lui Frank, amintirile erau calde.

— Ia spune-mi, reluă el, ce ţi s-a părut mei greu de fotografiat?

„Un copil”, vru ea să-i răspundă. Dar spuse doar:

— O înmormântare…

Vorbi apoi despre artistul a cărui viaţă şi moarte fuseseră obiectul reportajului.

— Trebuie să trezeşti sensibilitatea cititorului fără ca totuşi să cazi în melodramă, îi explică ea. Nu este întotdeauna uşor.

Privirea lui Frank se îndreptă spre Tammi, care agita un cordon deasupra capului lui Baxter.

— Sunt sigur, zise el.

Camille avu bănuiala că acest subiect nu era unul despre care el ar fi dorit să discute. Cu cât îl observa mai mult, cu atât era convinsă că are de-a face cu un om sensibil, mai obişnuit cu munca decât cu pălăvrăgeala într-un salon.

— Dar tu? întrebă ea. Ce lucru ţi-a fost mai greu să-l faci în profesia ta? Frank începu să râdă uşor.

— Să curăţ un copac ale cărui crengi ating cablurile electrice când vântul suflă cu şaptezeci de kilometri pe oră în mijlocul lunii ianuarie.

Chiar dacă se exprimase cu ironie, ca pentru a-şi bate joc de el însuşi, Camille îl privi apreciativ, imaginându-şi imediat o serie de fotografii. Frank ar fi fost un subiect perfect. Chipul lui expresiv, muşchii puternici îi accentuau puterea de seducţie, fără să facă din el un model banal. Şi situaţia pe care o descria era suficient de intensă pentru a fi bine transmisă pe fotografie.

— Mă tem că sunt un subiect total lipsit de interes, zise el pe un ton de scuză.

— Dimpotrivă.

Tocmai mă gândeam la nişte fotografii pe care ţi le-aş putea face atunci când munceşti.

El păru surprins şi mulţumit.

— Oh! Glumeşti, fără îndoială.

— Nicidecum. În acest moment, tocmai proiectam un album despre America muncitoare. Despre fermieri, crescători de vite, zidari… în sfârşit, tot felul de meserii. Dacă revista este de acord cu subiectul, vei fi absolut la locul tău în acest reportaj.

— Ei bine… Este destul de interesant.

Camille era acum sigură că el era mai degrabă încântat de idee. Şi presupuse că nu prea era obişnuit ca profesia lui să fie apreciată într-o vreme când erau respectate mai mult muncile de birou.

— Foarte bine!

Camille se gândi o clipă să-l invite la cină, de preferinţă însă într-un moment când delicioasa lui fetiţă va fi cu mama ei. Perspectiva aceasta trezi în ea viziuni mai puţin seducătoare: plimbări la zoo cu Tammi în weekend, sau picnicul de duminică, refuzurile lui Tammi de a-şi mânca salata de cartofi…

Nu, o relaţie amicală cu Frank Weisbacker nu putea să fie luată în seamă. În rest… nu s-ar hazarda să iubească pe cineva căruia ar fi trebuit să-i adopte şi fetiţa!…

Până la urmă, mai bine renunţa la ideea de a-l invita la cină, şi să se mulţumească doar cu vizitele între celibatari. Sigur, la o adică, aceştia puteau să aibă şi copii, dacă ar fi fost deja mari şi chiar ar fi părăsit casa părintească. Astfel de bărbaţi erau mai puţin numeroşi, fireşte, dar mult mai siguri.

— Cred că este timpul să plec, spuse Frank fără să schiţeze însă niciun gest. Poate că… Mi-ar plăcea să… Vreau să spun că mi-aş dori să putem ieşi împreună, din când în când. Te-aş putea însoţi să vizitezi regiunea şi să te fac s-o iubeşti, să te simţi ca acasă.

Se exprima cu o sinceritate care o mişcă pe Camille şi inima i se umplu de tandreţe. O privea cu nişte ochi plini de speranţă. Ea îşi dădu seama că trebuia să persiste în hotărârea de a-l ţine la distanţă de viaţa ei. Frank şi fiica sa păreau foarte ataşaţi unul de altul şi Camille Barnett nu-şi avea locul printre ei.

Dar cum să refuze politicos o asemenea invitaţie? Dacă o făcea prea blând, risca să-i vadă apărând aici în fiecare duminică. Perspectiva aceasta nu-i era pe plac.

— Eu… Nu prea ies în perioada aceasta, Frank.

Flacăra care ardea în adâncul ochilor albaştri păru că se stinge brusc. Frank Weisbacker nu era un băiat îndrăgostit căruia puteai să-i dai uşor papucii. Era limpede

că-l rănise. Deodată, îşi dori cu disperare să fi putut să-şi retragă cuvintele. În loc de asta, rămase tăcută, în timp ce el o chema pe Tammi.

— Ei bine, zise el pe un ton distant, îţi mulţumim pentru ospitalitate şi sperăm că te vei simţi bine printre noi.

Privirile li se întâlniră. Camille ar fi vrut să-l implore să-i ierte ofensa a cărei cauză el nu o putea înţelege. Privirea lui Frank tocmai îi spunea că el şi-ar fi dorit asta, dar ea o ignoră. Tammi apăru lângă ei.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să mă joc cu Baxter. Poate o să mai vin, din când în când!

Stupefiată, Camille privi feţişoara zâmbitoare. Emoţionată de zâmbetul ei, fu cât pe ce să-i accepte sugestia. În loc de asta, le mulţumi celor doi pentru vizită, apoi se duse să le deschidă uşa.

În timp ce ducea tava cu serviciul de ceai în bucătărie, Camille încerca să se justifice. Era mai bine să fie dură şi să nu lase să se închege o relaţie care n-are niciun viitor.

* * *

Răcoarea toamnei era binevenită. Între căldura apăsătoare din Nebraska şi iarna cumplită, toamna era un răgaz plăcut.

Într-o dimineaţă, Frank tocmai termina de tăiat gardurile vii dintr-un parc. În loc să se ducă să mănânce într-un bistrou, ca de obicei, oamenii hotărâră să-şi mănânce sanvişurile acolo, pe loc. Cu o expresie vizibil satisfăcută, Jessie Ruiz stătea cu faţa în bătaia brizei.

— Începusem să mă satur să mai transpir la soare! exclamă el.

— N-o să-ţi placă nici când va trebui să muncim pe zăpadă, replică Roy.

Stu bău cu poftă din sticla de apă minerală.

— Mda…! Atunci o să cauţi ceva moale şi cald lângă care să te încălzeşti…

Nu le trebui mai mult ca să înceapă încă o discuţie despre femei. Sau, mai bine zis, despre sex.

Sprijinit de un copac, Frank nu-şi asculta prietenii. Sexul şi sportul erau de cele mai multe ori singurele subiecte ale conversaţiilor lor.

Sexul! Ce dezgustător, cel puţin în ceea ce-l privea! Simplul fapt de a aborda o femeie era o încercare grea. Şi când reuşea, lucrurile se terminau repede.

Chiar şi recent, cu frumuşica aceea de Camille Barnett. Ce se întâmplase? Chiar dacă uneori păruse, în mod ciudat, foarte speriată, se purtase amical… până când el propusese să iasă împreună. Câtă vreme vorbiseră doar despre fotografie, fusese numai zâmbet. Dar să iasă împreună? îl refuzase imediat, limpede şi definitiv.

Stu îi pocni din degete sub nas.

— Revino pe pământ, Weisbacker! Pe ce planetă eşti?

— Ai spus ceva?

Stu ridică ochii spre cer.

— Nu se poate! Jessie tocmai îţi vorbeşte de vreo zece minute despre nepoata lui şi tu nici nu-l asculţi.

Frank luă termosul şi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Îmi pare rău.

— Accepţi oferta lui Jessie sau nu?

Cum Frank îl privea pe Stu cu o expresie nedumerită, acesta dădu din cap şi continuă:

— Hotărât lucru, astăzi eşti pe Marte, Weisbacker. Jessie spune că nepoata lui vine în oraş săptămâna asta. Îşi caută de lucru. N-ai vrea să fii un pic mai ospitalier?

Roy nu se putu abţine să glumească:

— Ah, da? Asta numeşti tu ospitalitate, Stu?

Jessie îl privi mustrător.

— Hei, aici este vorba despre nepoata mea, e clar?

Se întoarse apoi spre Frank cu o privire întrebătoare. Acesta îşi amintea de ceştile de ceai şi perdelele de dantelă ale Camillei Barnett, apoi retrăi modul în care ea îl respinsese. Avu o strângere de inimă.

— O să-ţi placă Frank. Şi ştiu că şi tu o să-i fii pe plac.

Gândul că o femeie l-ar putea aprecia nu era neplăcut.

Şi-a imaginat cum crescuse probabil într-o fermă, la fel ca el. Pe de altă parte, simţea nevoia să scape de sarcasmele lui Heather. Chiar şi Tammi, cu permanenta ei solicitare de atenţie, îl obosea uneori.

Poate că ar trebui să se gândească un pic şi la el…

Din nou îi veni în minte chipul Camillei. Avea un păr strălucitor, şaten cu reflexe de miere, care-i încadra frumos chipul.

Ieri, avusese parte de o scurtă clipă de intimitate care-i purtase departe de Omaha.

Se simţise atunci foarte aproape de ea. Dar când îi refuzase invitaţia…

— De unde mi-ai spus că este nepoata ta, Jessie?

— Din Stromsburg.

Era un orăşel de fermieri, în Nebraska, locuit în cea mai mare parte de imigranţi suedezi, blonzi şi foarte prietenoşi.

— Spune-mi, nu cumva este prea tânără?

* * *

Aşezat în faţa oglinzii, Frank examina fluierând nodul de la cravată. Este prea strâns… Cu siguranţă, Doris nu l-ar fi lăsat să plece aşa, cu un astfel de nod. La gândul acesta, îl desfăcu imediat şi îşi scoase cravata cu dunguleţe roşii şi albastre. Luă apoi alta dintr-un sertar. Pentru a cincea oară într-o jumătate de oră se întreba care dintre cele două ar merge mai bine cu sacoul lui de tweed.

Îi plăceau amândouă, ceea ce era foarte bine din moment ce nu mai avea alta. După părerea lui, pentru Vickie Anderson merita să-şi pună o cravată. După câte îi spusese Jessie, fata îşi abandonase munca de casieră, în Stromsburg, pentru a veni în Omaha. Frank spera să-i facă onorurile oraşului conducând-o într-un restaurant şic, renumit pentru savoarea cotletelor lui. Fără îndoială, ea va aprecia să fie servită de chelneri în bluze albe, într-un cadru plăcut şi elegant. După aceea, o va duce în acel mic piano-bar despre care îi vorbise Roy.

Dacă avea noroc, Vickie va fi o companie plăcută, o să-i placă muzica folk şi berea spumoasă. Data viitoare

când o va invita, îşi va putea lăsa cravata în sertar.

— Poate că te cam pripeşti bătrâne, îşi zise el în oglindă.

Îşi puse iarăşi cravata. Nodul nu era perfect, dar oricum, era mai bine făcut decât data trecută. Îşi plecă privirea spre pantofi pentru a verifica dacă erau suficient de lustruiţi şi aruncă o privire nostalgică spre cizme, ascunse pe jumătate sub un balansoar.

Dacă ar fi ieşit cu Camille Barnett, poate nu şi-ar fi făcut griji pentru un restaurant şic şi bar de noapte. Ea părea mai degrabă genul care apreciază lucrurile simple, la fel ca el. De altfel, părea să-i placă blugii vechi şi tricourile prea largi pentru că fuseseră prea mult purtate.

Se întreba pentru a mia oară de ce-l refuzase. Fără să fie un înfumurat, era totuşi convins că îi trezise interesul.

Soneria telefonului îl trezi din visare. Era cel puţin unul din avantajele de a avea în casă o adolescentă: nu trebuia să răspunzi niciodată la telefon.

La naiba cu Camille Barnett! Se va întâlni ci Vickie Anderson. O fată de la ţară, proaspătă şi veselă.

— Este pentru tine, tată! se auzi vocea iritată a lui Heather.

Era limpede că nu dorea ca el să ţină telefonul ocupat prea mult timp. Uneori, Frank avea impresia că fiica lui îi devenise străină.

La celălalt capăt al firului, vocea nu i se opăru cunoscută.

— Domnule Weisbacker? Sunt Suzanne, bona pe care aţi solicitat-o.

Frank se încruntă. Când o bonă sună cu douăzeci de minute înainte de a trebui să vină, în general nu-i un semn bun.

— Am făcut gripă, îl anunţă fata pe un ton stânjenit. Ar fi mai bine să nu i-o dau şi lui Tammi.

Frank tăcu, aşteptând să audă un strănut. Nu se auzi nimic. Fără îndoială, Suzanne fusese invitată astă-seară la vreo petrecere-surpriză. Adolescentele astea! îi dori însănătoşire grabnică şi închise telefonul.

Acum, ce să facă? în ciuda reticenţei lui de la început, acum era convins că seara aceasta petrecută cu Vickie Anderson i-ar fi fost foarte benefică. Şi-o imaginase deja… înaltă şi bine făcută, cu părul blond până la umeri, cu o fustă simplă şi un corsaj. Deja îi plăcea şi nu voia să o dezamăgească.

Se întoarse în living, unde Tammi se uita la televizor. Frank bombăni o dată în plus împotriva sorţii care îşi bătea joc de el. Fusese absolut fericit în calitate de soţ şi de tată, şi niciodată nu-i trecuse prin minte să se uite la altă femeie decât a lui.

Astăzi, la cincisprezece ani de la căsătoria lui, i se părea că simplul fapt de a invita o tânără la cină îi cerea infinit mai multă energie decât atunci când avea nouăsprezece ani.

Atât de multă energie şi încă aproape că-i venea să se lase păgubaş. Totuşi n-ar fi vrut să o dezamăgească pe Vickie.

Se îndreptă spre camera lui Heather, a cărei uşă era închisă. Ezită câteva clipe înainte să bată. Mai întâi adolescenta nu răspunse.

Se pregătea să bată din nou, când uşa se deschise brusc şi Heather apăru în prag.

— Ce este?

Frank se întrebă dacă nu cumva cărţile de psihologie nu i-ar putea furniza câteva reţete despre modul în care trebuie să te porţi cu adolescenţii. Poate că ar trebui să se intereseze despre asta, pentru că fiica lui nu dădea semne să dezarmeze şi asta ar putea dura încă vreo câţiva ani.

— Mă întrebam dacă ai putea să-ţi schimbi planurile pentru diseară? Poate că ar putea să vină Megan aici ca să lucraţi?

— În niciun caz! Ştiai că am program astă-seară. Credeam că ai chemat o bonă?

— Nu mai poate veni. Dacă Megan ar veni aici, tu ai putea să te uiţi din când în când la Tammi şi…

— Fii realist, tată. Tu ştii cum este Tammi! Scorpia asta mică nu ne-ar lăsa o clipă liniştite şi n-am putea face

nimic.

— Peste o oră se culcă, zise Frank. Îţi plătesc să faci pe bona.

Heather îi aruncă o privire mirată.

De ce se purta astfel cu ea în loc să-i ordone să rămână acasă pentru că aşa hotărâse el?

— Cât? întrebă ea cu insolenţă. Dar nu! în niciun caz! N-o să-mi facă nicio plăcere să cheltuiesc aceşti bani!

Frank aruncă o privire la ceas.

— Doar astă-seară, Heather. Nu-ţi cer prea des să-mi faci un serviciu.

— Cred că prietena ta este grozavă dacă insişti atât!

— Nu începe, Heather!

Chiar dacă vocea i se asprise, simţi că roşeşte. De doi ani încoace, îşi zicea adesea că ar trebui să aibă o discuţie cu Heather despre realităţile vieţii. Dar vremurile se schimbaseră şi acum chiar şi Tammi ar trebui să ştie tot atât cât ştiau el şi Doris când se cunoscuseră.

— Este tânără? insistă Heather. Crezi că este o femeie uşoară?

De data aceasta, Frank nu-şi mai stăpâni furia.

— Ajunge, Heather! Vrei s-o chemi pe Megan aici, da sau nu?

— Nu!

Se întoarse să-şi ia cheile şi câteva bancnote puse pe comodă. Îşi îndesă totul în buzunare, şi trecu pe lângă el ca să iasă din cameră.

— Am plecat.

— O clipă, Heather! Credeam că astă-seară înveţi?

Ea se întoarse spre el.

— Aşa este.

— Şi unde îţi sunt cărţile?

Heather făcu o mutră dispreţuitoare.

— La şcoală.

— Şi cum te gândeşti să înveţi fără ele?

— Găsesc eu o soluţie, bine? Acum pot să plec?

— Nu, nu poţi!

Se apropie repede de fiica lui. Dumnezeule, ce

expresie încăpăţânată avea! Era sigur că şi el fusese la fel când îşi sfida părinţii, la aceeaşi vârstă. Şi unde ajunsese astfel? Nu făcuse studii, devenise tată la şase luni după căsătoria pripită, şi acum făcea o meserie fără niciun prestigiu. Să fie blestemat dacă îşi va lăsa afurisita asta de fată să facă aceleaşi greşeli ca el!

— Ţi-am permis să ieşi pentru că mi-ai spus că te duci să studiezi cu Megan. Este adevărat?

— Ce contează?

— Este o mare diferenţă, fetiţo. Credeam că ai de gând să faci ceva ca să-ţi mai măreşti notele. Dacă nu este vorba despre asta, atunci poate ar trebui să nu mai pleci…

— Dar ce au notele mele?

— Eşti prea inteligentă ca să te mulţumeşti cu ultimele rezultate.

— Nu sunt inteligentă!

Şi nici nu sunt făcută pentru studii, bine? Dacă tu crezi că o stau cu nasul în cărţi în timp ce tu te distrezi cu prietena ta, te înşeli!

Uluit, o văzu punând mâna pe clanţă.

— Heather, rămâi aici!

— Încearcă numai să mă opreşti să ies! N-o să-mi pierd timpul supraveghind-o pe scorpia de soră-mea. Nu văd de ce m-aş sacrifica pentru ca tu să poţi să te distrezi.

— O să faci ce-ţi spun!

— Oh, detest casa asta! Vă detest pe amândoi! strigă Heather deschizând uşa. Aş vrea să locuiesc cu bunicii, în felul acesta nu v-aş mai vedea!

Uşa se trânti în urma ei făcând să se zguduie zidul de la intrare. Frank vru să alerge după ea când Tammi fugi plângând în camera ei. Fără îndoială, auzise cuvintele surorii ei.

Cuprins de un sentiment de neputinţă, Frank rămase pironit pe loc. Era inutil să mai lupte, era absolut imposibil. Se gândi cu un oarecare regret la Vickie Anderson. Bineînţeles că va trebui să-i prezinte scuze, dar în fond, poate era mai bine aşa. De fapt, nici nu prea avea cu ce să-şi permită un restaurant şic când maşina lui dădea

semne neliniştitoare.

De altfel, care femeie s-ar încurca oare cu un bărbat pricopsit cu două fete neastâmpărate?

Capitolul 4

Camille mai puse o bluză bine călcată peste grămada de haine aflată deja pe pat, apoi îşi aranjă totul în geanta de voiaj. Timp de o săptămână, va străbate din nou drumurile; aceasta era viaţa ei.

— N-ai obosit să călătoreşti atât? o întrebă Penny. În ultimele săptămâni ai plecat de multe ori.

Cu picioarele ei lungi mulate în ciorapi roşii de mătase, stătea aşezată într-un vechi balansoar şi desfăcea cu grijă ţigările al căror tutun îl scutura apoi într-o punguţă de hârtie.

— Mi-a plăcut întotdeauna să călătoresc.

— Nu suferi niciodată de singurătate?

Camille zâmbi fără bucurie.

Îşi purta cu ea singurătatea, fie că era acasă sau pe drumuri.

— Bineînţeles că nu, din moment ce nu sunt niciodată singură. Ia spune-mi, ce ai de gând să faci cu tutunul ăsta? Credeam că te-ai hotărât să te laşi de fumat?

— A fuma sau a nu fuma, aceasta-i întrebarea! După cum vezi, am continuat să-mi cumpăr ţigări. Cred că este mai bine să renunţi doar la un obicei o dată, şi deocamdată, mă străduiesc să nu mai fumez. Mai târziu, voi înceta şi să le mai cumpăr.

Logica aceasta o făcu pe Camille să zâmbească.

— Dacă înţeleg bine, în acest moment, tu…

— Le desfac, dar păstrez tutunul. Şi când am poftă prea mare să fumez, îmi pun această întrebare: oare vreau să miros a acel parfum de douăzeci de dolari pe care mi l-a oferit fiul meu de Crăciun sau să duhnesc atât de neplăcut ca o scrumieră plină?

Îşi duse punguliţa cu tutun la nas şi se strâmbă.

— Deocamdată, văd că merge. Dar să revenim la oile noastre…

Ziceai aşadar că nu te deranjează singurătatea, nu-i

aşa? Nu ţi-ai dorit niciodată să-ţi întemeiezi o familie?

Penny semăna cu hainele ei, gândi Camille, era total lipsită de inhibiţii.

— Nu este genul meu, zise ea zâmbind.

— Nu te îmbie gândul de a avea un soţ drăguţ şi doi copii adorabili?

Camille îndesă o pereche de pantofi într-unul din buzunarele genţii.

— Nu prea! îmi ador meseria, şi nu văd de ce mi-aş abandona-o pentru scutece şi aparate dentare.

Pentru nu ştiu a câta oară într-o săptămână, îşi aminti doi ochi albaştri, un zâmbet ironic şi timid în acelaşi timp.

— N-ai fost căsătorită niciodată?

Camille se întoarse spre prietena care ţinea acum în mână o cutie de chibrituri.

— Dar ce este aici? Inchiziţia spaniolă?

Penny zâmbi uşor în colţul gurii.

— Aproape. Ascultă, tu ştii aproape totul despre mine. Că tocmai am împlinit patruzeci de ani, că nicotina mă obsedează mai mult decât sexul şi că în curând îmi voi vopsi somptuosul meu păr… Mi-am descoperit trei fire albe săptămâna aceasta. Îţi dai seama! Trei în opt zile! Ştii de asemenea că visez la chirurgia estetică. Aşadar, jocul este inegal! Singurul lucru ruşinos pe care-l ştiu despre tine este că ai crescut în Texas.

— Nu este ruşinos decât în egală măsură cu faptul că tu ai crescut în Nebraska, îi replică ea.

Penny se ridică brusc şi îşi puse picioarele pe podeaua bine lustruită.

— Gata! Ştiu! De ce să pleci din Taxas şi să te stabileşti în Nebraska? Vrei să uiţi vreun eveniment sordid din viaţa ta, aşa-i? Ah! îmi place! Haide, dă-i drumul, Camille, poţi conta pe mătuşa Penny că îţi va păstra secretele.

Camille abia îşi sătăpâni o panică bruscă. La urma urmei, Penny lua în râs orice, nu era un motiv să se îngrijoreze. Luă geanta de voiaj de pe pat şi o puse jos,

apoi se aşeză turceşte peste cuvertură; ca într-o poziţie yoga, apoi începu să respire profund.

— Foarte bine, trec la mărturisiri! Să zicem că Texasul nu era suficient de mare pentru mine şi pentru fostul meu soţ.

— Ştiam eu! Ce ţi-a făcut monstrul acela?

Camille făcu apel la toată abilitatea de care dispunea pentru a evita întrebările periculoase.

— Nu pot să spun că Jerry a jucat rolul personajului negativ în toată povestea asta. Numai că… am pornit pe căi diferite. Cum Penny părea să nu se mulţumească doar cu atât, Camille se grăbi să schimbe subiectul.

— Ia spune-mi, parcă era vorba să se organizeze un festival de teatru în curând, aici?

Penny îi aruncă prietenei sale o privire bănuitoare.

— Toate asociaţiile din partea locului s-au pus de acord ca anul acesta să facem un festival Shakespeare. Asta îmi aminteşte de faptul că şi tu trebuie să vii la următoarea adunare.

Camille începu să râdă.

— Este o invitaţie?

— Este un ordin. Printre membri noştri se află într-adevăr oameni serioşi, cumsecade şi ne-am străduit mult pentru îmbunătăţirea atmosferei de cartier. Am plantat copaci şi am rezolvat problema drenajului apei din parc.

— Şi festivalul Shakespeare?

— Este al treilea pe care-l organizăm. O să fie cu bufet, cu băuturi, cu bârfe, cu flirturi… după caz. După aceea, vom asista la reprezentaţia dată de studenţii de la universitatea Creighton care vor interpreta „Macbeth” sâmbăta viitoare. Vrei să trec să te iau şi să mergem împreună?

— Bineînţeles.

— Dacă vei întâlni bărbatul visurilor tale, îţi promit că mă voi evapora.

— N-o să se întâmple.

— Nu fi atât de sigură, l-am văzut cu ochii mei ieri.

— Pe cine?

Pe Frank.

Camille simţi un fior ciudat şi parcă îi amorţiseră picioarele. Oare stătuse prea mult în poziţia aceasta?

— Frank nu este bărbatul visurilor mele.

Penny zâmbi cu înţeles.

— Hmm… Am văzut felul cum vă priveaţi amândoi. N-o păcăleşti atât de uşor pe mătuşa Penny.

— Tu nu eşti „Mătuşa” Penny şi Frank nu este bărbatul visurilor mele. De altfel, nici n-ar fi posibil. El este… Are…

— Ce are? Ochii albaştri? Braţe musculoase?

Camille îşi amintea foarte bine atuurile lui Frank. Dar avea şi un mare handicap… o fetiţă de opt ani.

— Are fruntea golaşă, cam fără păr…

— Vrei să spui că are fruntea lată. Este cu totul altceva, crede-mă.

— Nu, tu să mă crezi! Nu sunt în căutarea bărbatului visurilor mele. Şi chiar dacă ar fi cazul, acesta n-ar fi Frank.

Cu lesa lui Baxter în mână, Penny se îndepărta făcându-i semne Camillei care stătea în pragul casei.

— Nu-ţi face griji pentru câinele tău, sunt sigură că ne vom înţelege foarte bine.

— Oh, nu pentru el îmi fac griji; sper doar să nu te obosească prea tare. Mai ales că trebuie să-mi hrăneşti şi papagalii!

— Foarte bine! Uneori, este singurul răgaz pe care mi-l acord peste zi. N-ar trebui niciodată să lucrezi acasă, să ştii. Într-una din zile, va trebui să-mi găsesc un birou dacă nu vreau să devin o obsedată de muncă. Cât îl priveşte pe Baxter, prezenţa lui îmi va face mai degrabă bine. Când voi simţi că sunt cât pe ce să cedez dorinţei de a fuma, o să ies să mă plimb cu el.

După ce promise că se va întoarce joia viitoare după-amiază, Camille închise uşa, iar Penny o luă pe aleea ce despărţea cele două case, bucuroasă că îl are pe Baxter cu ea. Compania pechinezului îi făcea cu adevărat plăcere.

Noaptea era rece şi senină, anunţând parcă zăpada.

Îmbrăcată în paltonul ei roşu, călduros, Penny se hotărî să mai prelungească un pic plimbarea.

Camille era într-adevăr o femeie ciudată. Reuşise evident în profesia ei, era inteligentă şi drăguţă încât Penny uita adeseori că trecuse de treizeci de ani.

Dar mai era ceva. Nu vorbea niciodată despre familia sau despre prietenii săi. De altfel, nimic din casa ei nu atesta existenţa acestora. Pereţii erau plini de fotografii făcute în cursul reportajelor sale, dar niciuna dintre ele nu reprezenta membri de familie.

Nici mama, nici tata, nici casa părintească, nici surori, fraţi sau nepoţi. Era ca şi cum Camille n-ar fi avut trecut, n-ar fi avut amintiri din copilărie. Ca şi cum viaţa ei începea şi se sfârşea cu munca ei.

„Şi cu toate aceste animale”, se corectă în gând Penny, plecându-şi privirea spre Baxter care se oprise şi privea fix ceva, tremurând parcă de frică, aşa crezu Penny urmărindu-i privirea.

În colţul străzii, un grup de adolescenţi se adunase în jurul unei maşini. Dacă te luai după râsetele şi exclamaţiile lor, erau uşor agitaţi…

Penny îi cunoştea pe toţi din vedere. Aşa cum cerea moda lor, purtau haine rupte şi arborau nişte coafuri care sfidau toate legile gravitaţiei. Toţi erau fiicele şi fiii oamenilor din cartier şi adeseori tulburau liniştea vecinilor cu muzica lor dată la maximum. Oricum, de câte ori îi vedea, Penny prefera să treacă pe trotuarul celălalt.

Nu ştia dacă se drogau sau consumau alcool. Poate se mulţumeau să-şi manifeste firea rebelă prin haine şi prin atitudine. Cu siguranţă însă că ea nu voia să afle în seara asta. Trăgând de lesa lui Baxter, vru să-l conducă spre casă, dar câinele gemu şi refuză să se mişte, fixând cu privirea grupul de tineri.

Fără să-i piardă nici ea din ochi, Penny se aplecă să-l ia în braţe pe Baxter. În clipa aceea, îşi dădu seama ce atrăsese atenţia câinelui.

În mijlocul grupului de tineri se afla o adolescentă cu părul lung şi blond, cu fruntea lată şi degajată. Penny o

recunoscu imediat şi înţelese în acelaşi timp şi comportamentul câinelui.

Tânăra aceasta era fata cea mare a lui Frank Weisbacker.

Îşi aminti acum că îi văzuse împreună la o petrecere din cartier, primăvara trecută.

Dar în seara aceasta, nu mai semăna deloc cu fetiţa timidă care îşi însoţea tatăl şi surioara mai mică, în urmă cu câteva luni. Fata aceasta era numai zâmbete şi atitudini provocatoare. Cu fustiţa ei scurtă mulată şi bustiera scurtă care-i puneau în valoare formele abia bănuite, făcea tot posibilul să fie vedeta grupului de tineri mai în vârstă decât ea.

Văzându-l pe unul dintre băieţi cuprinzându-i cu un gest posesiv talia subţire, Penny îşi muşcă buzele. Cât timp va mai trece până când Frank va avea seriaose probleme cu fiica lui? se întrebă ea.

Se înfioră uşor de frig, şi se întoarse spre casă.

Luându-se după mireasma îmbătătoare de cidru, Camille ajunse lângă o căruţă aflată la intrarea în parc. Penny o abandonase deja pentru că se întâlnise cu un prieten interesat de un apartament, la vreo sută de metri de aici. Sperând că Shakespeare o va ierta, se hotărâse imediat să-şi conducă prietenul să viziteze apartamentul.

Cuprinzând în palme halba de cidru cald, Camille îşi apropie nasul de spuma frumos mirositoare.

— Uităm astfel că suntem într-un oraş mare, nu-i aşa?

Camille nu trebui să ridice ochii ca să afle cui aparţinea vocea aceasta gravă şi caldă, la fel de îmbătătoare ca băutura pe care o ţinea în palme. În ultimele săptămâni, se gândise prea mult la Frank încât să nu-i identifice vocea imediat… sau ochii albaştri… sau atingerea mâinilor lui bătătorite.

— Îmi aminteşte de casă, de pământ şi de zilele fericite de odinioară, zise ea zâmbind. Cidrul cald în serile de toamnă… Preferata mea. Toamna nu durează prea mult în Texas.

Se întoarse spre el şi se miră că se înfioară la vederea lui. Ca să-şi ascundă plăcerea pe care i-o provoca prezenţa lui, sorbi o gură de cidru. Părul blond îi căzuse pe frunte, răscolit de adierea vântului. El îi zâmbi. Bărbatul visurilor ei? La naiba cu trăncănelile lui Penny!

— Toamna este şi preferata mea, zise el. Îmi aminteşte de Halloween… A locuit în oraş o bătrână doamnă care invita copiii la ea şi le oferea cidru cald şi un sac cu bomboane. Era cel mai fericit moment al serii de Halloween.

— Credeam că ai locuit la ţară?

— Da, dar mergeam mereu la verii noştri ca să petrecem Halloween-ul.

Pe vremea aceea, se întâmpla să adunăm kilograme de dulciuri doar de la cinci-şase case.

— Se pare că ai avut o copilărie fericită.

— Da, am avut noroc. Vrei să ne plimbăm puţin? Doar dacă… nu te plimbi prea mult în această perioadă a anului.

Camille tresări.

— Îmi pare rău, Frank. Nu… n-am vrut să fiu aşa ţâfnoasă zilele trecute.

Preţ de câteva clipe, el o privi în tăcere, apoi o prinse de cot şi o conduse spre o fântână. În clipa aceea, felinarele se aprinseră pentru petrecere.

— Poate că eu am fost prea grăbit, spuse el.

În timp ce ea căuta o scuză valabilă pentru a-şi explica refuzul, el o întrebă:

— Îţi place în Omaha?

— Din păcate, munca nu mi-a permis încă să-mi pot face o părere.

El deschise gura să spună ceva, apoi o închise. Camille îşi dădu seama că ezita să mai suporte încă o umilinţă, şi nu greşea. Acum, era rândul ei să facă primul pas. Totuşi, tăcu.

— Am impresia că ai o profesie foarte solicitantă.

Ea ridică din umeri, prea puţin dornică să discute despre meserie.

— Ca mulţi alţii… Spune-mi, îţi plac piesele lui

Shakespeare?

— Nu sunt în măsură să vorbesc despre asta. Ştii, profesia mea nu prea are valenţe intelectuale.

Şi totuşi, nu părea un necioplit. Se exprima cu uşurinţă, cu o voce modulată plăcut. Sigur, era viril, dar nu părea un sălbatic.

— În ceea ce mă priveşte, cred că opera unui mare scriitor este cu siguranţă mai comestibilă pe scândurile unei scene de teatru, chiar şi în aer liber, decât în paginile unei cărţi vechi de şcoală.

— Fireşte, contemplând apusul soarelui într-o grădină face ca unele lucruri să fie mai… seducătoare, recunoscu el.

Când trecură pe lângă un butoi cu cidru, el luă halba din mâinile Camillei şi o puse acolo. Degetele nu li se atinseră şi ea resimţi o oarecare dezamăgire. Aceasta fu însă de scurtă durată, pentru că el o luă de mână şi o conduse către un colţ al parcului cufundat deja în întuneric. Pe iarbă fuseseră deja întinse pături groase de lână şi peste tot oamenii se aşezau ca să asiste la piesa care urma să înceapă în curând.

Frank se aşeză pe o pătură portocalie, dar Camille ezită. El o trase atunci uşor de degete pentru a o îndemna să-l imite.

— Vrei să priveşti piesa alături de mine? Sau poate nu-ţi place prea mult Shakespeare în această perioadă a anului?

Cu un zâmbet uşor pe buze, ea se aşeză alături.

— Mă tem că nu mă vei ierta prea curând…

Chiar dacă soarele dispăruse la orizont, surprinse o licărire maliţioasă în ochii lui.

— Un pic de sentiment de vinovăţie nu strică pentru o cauză bună, nu?

— Despre cauză este vorba?

— Poate că ar fi mai bine să nu ţi-o dezvălui.

El râse încet. Pentru prima oară, ea îşi strecură singură mâna în cea a lui Frank.

„N-ar trebui să faci asta”, îşi zise ea fără ca totuşi să

se îndepărteze de el.

Simţea în adâncul sufletului dorinţa de a-şi pune capul pe umărul lui Frank, de a-i simţi mâinile puternice cuprinzându-i talia. Mânată de un impuls subit, se aşeză în genunchi şi-l privi drept în ochi. Dorinţa pe care o citi în ochii albaştri îi trezi o emoţie delicioasă.

Se întrebă dacă mai ştia cum să-l facă pe un bărbat să înţeleagă că vrea să fie sărutată… Şi se întreba dacă va îndrăzni să folosească acest semnal astă-seară…

Capitolul 5

Pe scenă, vrăjitoarele anunţau catastrofele ce urmau să vină. Sprijinită într-un cot, Camille se abandonă plăcutei senzaţii de linişte care o învăluia. Frank se întinsese la câţiva centimetri de ea. Nu se atingeau, dar parcă erau uniţi printr-o legătură invizibilă.

O mică bombă apăru dintr-odată din umbră, făcând ţăndări liniştea înconjurătoare.

— Ai văzut vrăjitoarele, tată? Sunt caraghioase! Camille se ridică imediat. Cât îl priveşte pe Frank, acesta îşi întâmpină fiica zâmbind şi şoptindu-i:

— Dacă vei continua să faci zgomot, vor veni să te mănânce. Oamenii vor să asculte piesa, iepuraş.

Tammi începu să chicotească pe înfundate.

O zări pe Camille tocmai în clipa când o altă siluetă li se alătură pe pătură.

— Ştii, Heather, ea este stăpâna lui Baxter!

Cu o voce şoptită, Frank i-o prezentă Camillei pe fiica lui cea mare. Cuvintele îi străpunseră parcă timpanul răsunând apoi dureros în conştiinaţa ei. Aşadar, avea două fete, Tammi şi Heather. Cea mai mică era vioaie şi isteaţă, cea mare mai rezervată şi evident, distantă.

Fără să-şi dea seama, Camille se îndepărtă puţin ca s-o vadă mai bine pe cealaltă adolescentă al cărui păr blond strâns în coadă de cal îi atingea umerii. Pe de altă parte, fata o examina cu o evidentă dezaprobare, cu o expresie dură a buzelor.

Fiica lui…

Un trup mic şi zglobiu veni şi se ghemui lângă ea.

Fără să remarce mişcarea de retragere a femeii, Tammi ridică spre ea o privire inocentă.

— Ce mai face Baxter?

— Cine?

— Baxter! Oare îmi simte lipsa? mie îmi lipseşte.

— Baxter? Bineînţeles că îi lipseşti.

Şovăind, îşi trecu braţul pe după umerii copilei. I se părură incredibil de fragili şi înguşti.

Tammi dădu din cap atât de vehement, încât atinse pieptul Camillei.

— Aşa credeam şi eu! O să venim în curând să-l vedem.

— Sst! făcu Heather.

Tammi scoase limba către sora sa, dar catadicsi să vorbească mai încet.

— Spune-mi, pot să vin curând să-l văd?

Frank se aplecă spre ea.

— Nu crezi că ai putea să amâni această conversaţie pe mai târziu?

— Pot să-mi cumpăr floricele?

— Mai târziu.

Tammi stătu liniştită o clipă, mulţumindu-se să ofteze din când în când. Emana dinspre ea un miros de chewing-gum şi de şampon pentru copii. Camille închise ochii pentru a se proteja mai bine de suferinţă. Mânată parcă de o voinţă proprie, mâna ei prinse cotul mic al copilei.

Simţi ceva ca o lovitură de pumnal care-i străpungea abdomenul. Îşi stăpâni un ţipăt de durere şi se strădui să urmărească piesa. Dacă ar reuşi să uite de fetiţă…

Un nou puseu dureros o făcu aproape să se îndoaie. Strânse din dinţi, şi cu mâna liberă se agăţă de marginea păturii.

Reîncepea calvarul.

Preţ de o clipă, se gândi să se ridice şi să alerge până acasă atâta timp cât mai avea putere.

„Respiră rar, îşi impuse ea. Lasă-ţi gândurile să zboare până-n vârful copacilor, până la stele…”

Se aşeză turceşte, adoptând astfel cea mai clasică

poziţie yoga apoi se strădui să uite de lumea înconjurătoare pentru a se concentra asupra corpului său. Se imagina plutind spre cer, liniştită şi senină. Nu exista niciun copil în preajma ei, Tammi nu-i era nimic la urma urmei, Tammi nu putea să intre în viaţa ei.

Încetul cu încetul, durerea se potoli.

Actorii părăsiră scena în aplauzele frenetice ale spectatorilor.

Heather nici nu-i privea. Cu picioarele întinse în faţa ei, observa ce se întâmpla pe pătură, chiar lângă ea.

Femeia se comporta ciudat, ca şi cum se temea să nu se întâmple ceva rău sau să spună vreo prostie. Era absurd! în general, adulţii nu au astfel de temeri. Ce ar fi putut să o sperie astfel? Iar Tammi se ghemuise lângă această necunoscută ca şi cum ar fi făcut parte deja din familie. Cât îl priveşte pe tatăl său… O privea de parcă murea de dorinţa de a o îmbrăţişa.

Distrată, Heather lărgi cu degetul gaura care-i împodobea genunchiul pantalonului. Asta presupunea fără îndoială că, în curând, va dormi prin străini… Dar dacă tatăl său hotăra să se poarte astfel, ea se va preface indiferentă.

N-o să-i fie uşor. De la moartea mamei sale, i se părea că tot timpul îi era teamă de ceva. În ultima vreme, era şi mai rău. Avea impresia că nu mai ştie cine este, de unde vine. Ca şi cum ar fi fost vorba despre un secret pe care-l cunoştea toată lumea în afară de ea. Dacă mama ar fi fost aici, ei i-ar fi spus ce simte.

Şi mama…

Îi aruncă o privire femeii care stătea lângă tatăl ei şi o văzu zâmbindu-i forţat lui Tammi. Ai fi zis că o dureau buzele, expresia feţei era încremenită.

Heather, se ridică dintr-un salt.

— Mă duc să cumpăr floricele.

Tocmai se îndepărta, când Tammi se luă repede după ea, cerându-i şi ea floricele tatălui său. Heather bombăni nişte cuvinte pe care tatăl său îi interzisese formal să le rostească.

— Heather de ce nu o iei pe Tammi cu tine? o întrebă el.

Fata îşi dădu seama imediat că este vorba de un ordin şi nu doar de o întrebare.

— Tată… n-am chef s-o târăsc după mine!

Imaginează-ţi ce pacoste ar fi pe capul meu dacă l m-aş întâlni cu cineva cunoscut!

Tammi rămăsese încremenită. Furioasă, Heather încercă să se convingă de faptul că scorpia mică se prefăcea atât de nefericită numai pentru a-l câştiga pe Frank de partea ei.

Acesta scoase câteva monede din buzunar şi i le întinse lui Heather.

— O iei şi pe sora ta, imediat!

Fata îi aruncă o privire duşmănoasă şi o porni spre standul de floricele, ignorând-o pe Tammi care alerga după ea. De ce nu remarca tatăl său că avea nişte prieteni noi sau că se întorcea seara mai târziu decât oricare dintre fetele de vârsta ei? Mama ei ar fi remarcat. Mama ar fi spus că un copil avea dreptul să-şi proclame independenţa doar când era în măsură să se subvenţioneze singur. Dar tata… uneori părea la fel de dezorientat ca şi ea.

Heather îşi aminti ziua primului ei ciclu. Le auzise la şcoală pe multe fete vorbind despre asta şi îşi aştepta rândul cu nerăbdare.

În ziua aceea, va fi în sfârşit femeie… cel puţin, aşa crezuse. Dar când i se întâmplase, experienţa nu i se păruse prea amuzantă.

Cu şase luni înainte, îndrăznise să-l întrebe pe tatăl său.

— Doar asta este, tată? Nu cumva… Nu sunt bolnavă, nu-i aşa? Şi chiar aşa se întâmplă?

El păruse stânjenit şi Heather remarcase că evitase s-o privească în ochi. Poate că-l dezamăgea…

— Bineînţeles, Heather. Este dovada că ai mai crescut, atâta tot. Nu-ţi face griji pentru asta.

Înainte, nu-i spusese aproape niciodată pe nume, folosea mici porecle precum Musculiţă, Ţânţăraş, Dovlecel

şi multe altele. Din ziua aceea, nu-i mai spunea decât Heather. După acea firavă explicaţie, o strânsese stângaci de umăr şi apoi dispăruse repede. După aceea, câteva zile la rând n-o mai privise în ochi.

Se întreba şi acum dacă făcuse ceva rău. Ştia că dacă mama ei ar fi fost aici, lucrurile ar fi decurs altfel. Ea i-ar fi dat explicaţiile necesare, într-un fel, ca de la femeie la femeie.

Chipul încordat al necunoscutei îi trecu o clipă prin faţa ochilor. Nu-şi imagina cum ar putea o asemenea femeie să-i vină în ajutor.

Simţi că este trasă de mânecă şi îşi plecă privirea spre Tammi. Micuţa scopie arbora zâmbetul ei ştirb. Heather întinse mâna şi-i ciufuli părul, apoi aruncă o privire în jur să se asigure că n-o văzuse nimeni.

— Aş putea să beau ceva, Heather? întrebă fetiţa scuturându-şi capul ca să-şi dea părul pe spate.

Ochii ei mari străluceau ca atunci când îşi privea eroii preferaţi la televizor, gândi Heather. Puţin stânjenită de faptul că fetiţa o privea cu o asemenea admiraţie, ridică din umeri.

— Fireşte, Dovlecel! Haide să stăm la coadă!

* * *

Frank contempla profilul Camillei, cu nasul ei uşor cârn, cu bărbia mică şi energică, cu buzele cărnoase. Părul ei prins de obicei într-o coadă de cal, îi cădea acum în valuri suple pe umeri. Purta o beretă de lână, care părea la fel de moale ca şi părul ei.

— Eşti foarte tăcută…

Spera ca fetele să nu se întoarcă înainte de sfârşitul pauzei. Ruşinat un pic de acest gând, aruncă o privire peste umăr. Se ştia în siguranţă, printre vecinii lor. O mamă însă, cu siguranţă ar fi fost mai neliniştită.

Camille dădu din cap fără să spună nimic. Cu spatele drept, nici măcar nu cadadicsi să se întoarcă spre el.

— Îmi pare rău dacă te-au deranjat copiii în timpul piesei, reluă el.

Tammi este cam vorbăreaţă.

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Nu ai copii?

Îşi dădea dintr-odată seama că ştia foarte puţine lucruri despre ea, în afară de faptul că tocmai se mutase într-o casă mare. Ar fi putut să aibă copii care să fi rămas lângă tatăl lor până la sfârşitul anului şcolar. Sau poate îi are chiar în custodie. Sau poate că era vorba doar despre o despărţire temporară şi…

— Nu, nu am copii.

Cuvintele ajunseseră după o clipă şi în mintea lui Frank. Dar faptul că nu avea copii nu însemna totuşi că nu are pe nimeni… Un bărbat care o aştepta la… Oare ce scria pe zgarda câinelui? Des Moines?

— Spune-mi, eşti căsătorită sau logodită?

Camille izbucni într-un râs forţat, cu mâna pe inimă, ca pentru a o împiedica să bată mai tare.

— Nu, Frank. Nu sunt nici măritată nici logodită. Vrei să-ţi dau şi numărul asigurării?

Aplecându-se în faţă, el îi prinse bărbia şi o obligă să-şi întoarcă faţa spre el. Teama pe care o citi în ochii ei îl făcu să se răzgândească să răspundă ironiei prin ironie.

— Am impresia că subiectul ăsta te afectează mai mult decât vrei să recunoşti. Mă înşel? Sau poate sunt pe cale să agravez lucrurile prin insistenţa mea? La jocul acesta sunt foarte bun. Întreab-o pe Heather.

Ea îi aruncă o privire neliniştită şi îşi muşcă buzele.

— Iartă-mă Frank, n-are nimic de-a face cu tine.

Ezită să continue. Frank se întrebă atunci dacă n-ar fi bine să-şi întărească scuzele cu un sărut. Se întoarse repede să vadă dacă fetele nu sunt prin preajmă.

— Fireşte că îmi este greu să abordez problema divorţului meu, reluă Camille.

— Nu eşti singura, linişteşte-te, zise el pe un ton lejer. Nici nu ştii cât mă uşurează vestea asta, pentru că altfel aş fi fost obligat să te părăsesc imediat. Fiind de felul meu monogam, n-aş fi suportat să fac curte unei femei măritate.

Camille izbucni în râs. Văzând-o că se aprpie de el,

Frank îşi plecă privirile, cu ochii fixaţi pe buzele ei.

O pungă de floricele îi căzu pe genunchi, potolindu-i elanul.

— Tată! Ne-am gândit la tine şi la… Cum te cheamă?

Din nou, Camille se crispă.

— Camille, zise ea cu o voce uşor tremurată.

Tammi se lăsă să cadă pe pătură, între tatăl său şi tânăra femeie.

— V-am adus floricele parfumate cu vanilie. Sunt super bune! Şi mi-am luat şi ceva de băut, dar puteţi să beţi şi voi câte o gură, dacă vreţi.

În ciuda sentimentului de frustrare care-l cuprinsese la apariţia fetelor, nu se putu abţine să-i zâmbească micuţei vorbăreţe. Aruncă o privire şi spre Heather, care îşi degusta propriile bunătăţi. Întinse mâna şi o bătu pe umăr.

— Mulţumesc, Heather.

— Pentru nimic, tată.

Tonul ei i se părea mai puţin ostil decât de obicei… Preţ de câteva clipe se întrebă dacă nu cumva Camille se pricepea cât de cât la adolescente. Fără îndoială că da, din moment ce fusese ea însăşi una… Dacă se împrieteneau, poate că îi va dezvălui ce demoni neştiuţi puneau uneori stăpânire pe Heather şi le făcea viaţa un infern. Dar dacă dorea să se apropie de ea, nu era doar pentru a-i afla punctul de vedere în privinţa psihologiei adolescentelor.

Când piesa se sfârşi, Tammi adormise făcută ghem cu capul pe genunchii tatălui său. Heather privea stelele, plictisită sau preocupată. O dată, Frank încercase să-şi strecoare mâna lângă cea a Camillei, sperând la o atingere fugară. Ea se mişcase uşor… în direcţia opusă şi fusese greu să se convingă de faptul că nu-i remarcase avansurile. În timp ce el o ridica pe Tammi în braţe, Camille se ridică.

— Am putea să te conducem până acasă, propuse el.

Heather lăsă să-i scape un oftat de nerăbdare.

— Oh, nu, protestă Camille, nu este nevoie. Trebuie să-ţi duci fetiţa la culcare…

Frank se gândi că se folosise prea repede de această scuză. În timp ce o punea pe Tammi pe picioare, Heather se aplecă şi adună pătura pe care o împături şi o strânse la piept.

Ignorând aluziile mai mult sau mai puţin discrete ale fiicei sale mai mari, care îi dădea de înţeles că este grăbită să ajungă acasă, Frank încercă o altă abordare.

— Asta nu-i nicio problemă, să ştii. După câţiva paşi, Tammi va fi absolut trează, şi…

Camille se retrase un pas.

— Nu, mulţumesc. Eu… mă bucur că te-am cunoscut, Heather.

Trecură câteva secunde lungi.

— Da, răspunse în sfârşit Heather. Şi eu.

Camille se întoarse, gata să plece.

— O să te mai văd? întrebă foarte repede Frank.

Ar fi putut să formuleze altfel, să fie mai afirmativ, dar instinctiv ştia că era mai bine să fie prudent.

Camille se opri o clipă, ca pentru a spune ceva. Se răzgândi şi, făcându-le semn cu mâna se îndepărtă.

Frank urmări cu privirea silueta suplă până când aceasta dispăru în noapte.

Heather îşi observa tatăl cu o privire ironică.

— S-ar zice că farmecul tău a dat-o gata!

— Da, nu-i aşa? Sunt un adevărat Fă-Frumos.

— Este drăguţă, zise Tammi între două căscaturi.

— Ai dreptate, Iepuraş.

— Nu-i chiar aşa drăguţă! protestă Heather.

— Ba da, afirmă Tammi. Şi are un căţel foarte simpatic.

— Şi ce dovedeşte asta?

— Ea n-are copii, tată?

— Nu.

Ajunşi aproape de casă, Tammi începu să alerge înaintea lor. Se opri brusc şi se întoarse spre tatăl său.

— Poate că are nevoie de copii. Nu crezi, tată?

Heather bombăni, exasperată.

— Este greu de spus, Iepuraş, răspunse Frank.

— Sunt sigură că ar vrea nişte fetiţe! Şi noi tocmai avem nevoie de o mamă. Nu crezi că ar putea să fie ea?

— Ascultă, draga mea…

— Nu avem nevoie de o mamă, îi întrerupse brusc Heather. Şi dacă ar fi cazul, nu pe ea aş alege-o.

— O clipă! exclamă Frank. Discuţia aceasta mi se pare un pic cam prematură.

Ajunseseră în faţa casei lor.

— Nu-i nevoie să fii ghicitor ca să-ţi dai seama că nu-i plac copiii, spuse Heather intrând în casă.

Frank nu răspunse. Oare fiica lui era mai perspicace decât el? Camille nu păruse prea entuziasmată la vederea copiilor. Chiar şi Tammi, care cucerea de obicei toate inimile, nu reuşise să arate mai relaxată.

— Nu-ţi face griji, tată…

Cu siguranţă, va fi potrivită pentru o noapte sau două, zise Heather cu aroganţă.

— Ajunge! în caz că ai uitat, îţi reamintesc că eu sunt tatăl tău şi tu eşti fiica mea.

— Dar tată, la vârsta ta, ştiu că bărbaţii caută un pic de…

— Dacă nu taci imediat, Heather, o să regreţi!

Tammi făcu ochii mari.

— O să-i dai o bătaie, tată?

Ieşiră din ascensor. După cât de sfidător străluceau ochii lui Heather, Frank înţelese că pierduse din nou în faţa ei.

Câteva minute mai târziu, Tammi era culcată şi Heather se încuiase în camera ei, cu căştile pe urechi, dar vraja acestei seri dispăruse.

În frigider, Frank găsi o cutie de suc şi un borcan de măsline pe care le luă în living. După ce deschise televizorul, se prăbuşi într-un fotoliu.

Programul nu-i oferea nimic mai bun decât tot acele foiletoane proaste ştiinţifico-fantastice pe care le adorase în adolescenţă. Privind fără să vadă siluetele care se agitau pe ecran, evocă în minte părul acela de un brun-auriu, ochii cu privirea lor ironică sau învăluită în melancolie.

Camille Barnett avea un secret.

Eroii filmului se îmbrăţişau pătimaş şi Frank îşi aminti cât de aproape fuseseră buzele Camillei de ale lui. Se înşelase oare crezând că doreşte să fie sărutată?

La naiba cu toate femeile şi cu fiţele lor! gândi el sorbind o gură de suc.

De ce trebuia ca ele să complice întotdeauna lucrurile? Nu puteau să meargă drept la ţintă?

— Să fiu al naibii dacă o să alerg după ea, murmură el luând o măslină.

Se strădui să se concentreze asupra filmului. Extratereştrii tocmai îl capturaseră pe singurul om în stare să li se opună şi eroina plângea cu lacrimi fierbinţi.

Oftând plictisit, Frank duse cutia goală de suc şi borcanul de măsline în bucătărie. Când se întoarse, după vreo cinci minute, eroii filmului contemplau cerul pe care dispărea farfuria zburătoare. Nu va şti niciodată cum reuşise frumoasa blondă să-şi elibereze iubitul savant, nici cum reuşiseră să-i alunge pe duşmani de pe planetă.

Frank luă telecomanda şi începu să caute ceva ce nu-i solicita prea mult atenţia. Sigur, gândi el iritat, femeile fac întotdeauna în aşa fel încât să-ţi scape exact atunci când îţi vei imagina că le-ai cucerit.

Pe unul dintre canale era un recital de cântece tradiţionale, dar nu reuşea să se concentreze.

Cu privirea aţintită spre telefon, încerca să-şi imagineze reacţia Camillei dacă ar suna-o. La urma urmei, poate că îi interpretase greşit atitudinea. Oricum ar fi, risca să nu poată să-şi găsească liniştea până când nu va vorbi cu ea.

Puse mâna pe receptor şi rămase îndelung nemişcat, încremenit în această poziţie.

„Ce mai aştepţi, bătrâne? Vreun mesaj divin? Ridică afurisitul ăsta de receptor şi termină cu obsesiile”.

Începu prin a suna la informaţii, care îi dădură numerele a trei Camille Barnett. Din fericire, îi ştia adresa, aşa că putu să-şi pună imediat planul în execuţie…

Auzi telefonul sunând, dar i se păru că sună mai slab

decât bătăile inimii lui. După un timp ce i se păru un secol, Camille răspunse. La capătul firului, vocea ei era clară şi rezervată. Imediat, îşi aminti de Tammi adormită pe pătură, între ei.

După ce inspiră adânc, se lansă:

— „Tăcere! Ce lumină răsare la fereastră?

Este Răsăritul şi Camille este soarele!”

Tânăra femeie începu să râdă.

— Te înşeli asupra piesei, pare-mi-se. Ce ai zice de: „Nelinişte, nefericire, ceaţă;

Să ardă focul, să fiarbă cazanul!”

— Nu este la fel de romantic! replică el.

Neprimind niciun răspuns, vru deodată să închidă telefonul. Ce nevoie avea să-şi atragă antipatia misterioasei domnişoare Barnett? Dar amintirea unor buze roz alături de ale sale îl opri. De data aceasta, nu-şi va risipi şansele.

— Ce ai zice de o cină sub clar de lună? reluă el. Imaginează-ţi tufele de trandafiri, licărirea lumânărilor şi vinul rece strălucind într-o carafă de cristal.

Dorinţele tale vor fi ordine.

Se întrerupse brusc, conştient că se purta ca un îndrăgostit emoţionat.

— Ceea ce încerc să-ţi spun, este că aş vrea să ieşim împreună săptămâna viitoare. Vineri seara, de exemplu.

Nu era nevoie de vrăjitoarea din „Macbeth” pentru a interpreta tăcerea prelungită care urmă propunerii lui. Înainte ca ea să-i răspundă, Frank simţi că devenise stacojiu.

— Invitaţia ta mă flatează nespus, Frank, dar trebuie să plec din oraş. Ştii că, în meseria mea, călătoresc foarte mult.

El nici măcar nu încercă s-o convingă că poate aştepta întoarcerea ei. Mai schimbară stânjeniţi câteva fraze înainte să închidă telefonul. Frank rămase mult timp cu ochii la el. La naiba cu femeile!

Se scotoci prin buzunare şi scoase o bucată de hârtie pe care o privi înainte să formeze alt număr de telefon. îi

răspunse repede o voce tânără şi cam timidă.

— Vickie? Sunt Frank Weisbacker. Mă întrebam dacă ai accepta să-mi mai acorzi o a doua şansă după festa pe care ţi-am jucat-o?

Fata acceptă imediat invitaţia, dar Frank nu se simţi atât de satisfăcut pe cât crezuse.

Capitolul 6

Camille îşi orientă aparatele de fotografiat astfel încât să încadreze bine hainele încrustate cu pietre preţioase, apoi reglă deschiderea diafragmei în funcţie de lumina slabă care domnea în galerie.

— Aş fi putut să pariez că vei fi aici! se auzi o voce sarcastică. Camille strânse din dinţi, fără să se clintească.

— Ziceam că…

— Te-am auzit, Kent.

Îşi schimbă poziţia ca să fotografieze dintr-un alt unghi centura de castitate care aparţinuse unei tinere prinţese egiptene. Deocamdată, expoziţia avea loc la Memphis, unde Camille şi Kent Orański veniseră să facă un reportaj înainte să fie transferată în Kansas City.

În alte împrejurări, Camille s-ar fi bucurat să viziteze Memphisul; din păcate, tovarăşul ei de călătorie nu prea-i plăcea. Kent era un jurnalist bun, dar pretindea că îşi scrie articolele între două cuceriri feminine. Părerea Camillei era că pur şi simplu era victima exigenţelor lui hormonale. Iar în săptămâna aceasta, obsesia lui atinsese un nivel record.

— Acesta este secretul tău, Camille cea de gheaţă?

Ea îşi lăsă jos aparatul pentru a scruta faţa ironică a colegului său. Acesta era atât de puţin conştient de faptul că este inoportun, încât era greu să te superi pe el. Semăna cu un căţel excitat care nu-şi dă seama că prostiile lui s-ar putea să nu-i fie pe plac stăpânului.

— Asta este, nu-i aşa?

Mimând o solicitudine îngrijorată, o prinse de umeri pe tânăra femeie.

— Eşti victima unei crude manipulări. Eşti obligată să rămâi neprihănită până când reapare cavalerul tău

rătăcitor şi…

Ea se smulse din mâinile lui şi făcu un pas în lături, concentrându-se din nou asupra bijuteriilor preţioase ale prinţesei egiptene.

— Kent, zise ea cu fermitate în timp ce îşi regla obiectivul, eu nu sunt o fetişcană disperată şi cu siguranţă că nici tu nu eşti cavalerul meu rătăcitor. Te rog, du-te şi joacă-te în altă parte şi lasă-mă să-mi fac treaba.

Kent începu să râdă.

— Eşti într-adevăr încuiată într-un turn de fildeş, Camille! Nu te simţi prea singură?

Ea continuă să-şi facă seria de fotografii. Când îşi alesese această meserie, nu-şi dăduse seama că puteai foarte bine să-ţi găseşti un refugiu în spatele unui aparat de fotografiat.

Sau poate ştiuse întotdeauna?

— Găseşte-ţi altă victimă, Kent, îi spuse ea cu răceală. Nu doresc să-mi sară nimeni în ajutor.

El ridică din umeri şi întinse mâna s-o bată pe umăr.

— Cum zici tu!

— Dacă totuşi va fi cazul…

Kent ridică braţele în semn că se predă şi se dădu un pas înapoi.

— Ştiu, ştiu! Dacă totuşi va fi cazul, n-o să faci apel la mine ca să joc rolul de Făt-Frumos. Camille zâmbi.

— Şi se zice că ai în minte doar numere de telefon şi unele statistici indispensabile!

— Vezi aşadar cât sunt de subestimat. Acum, dacă vrei să-l cunoşti pe adevăratul Kent Orański…

— Îl cunosc pe adevăratul Kent Orański, şi n-am încredere în el decât la lumina zilei, şi atunci cu condiţia să nu-i pierd din ochi mâinile. Acum, pleacă, am de lucru. De ce nu te duci să vorbeşti cu acea fermecătoare domnişoară care face pe ghidul, în timp ce eu îmi termin treaba?

— Este drăguţă, nu-i aşa?

Kent îşi strânse nodul de la cravată şi îşi trecu mâna prin păr.

— Crezi că m-ar putea ajuta să-mi scriu articolul?

— Sunt sigură.

Oftă uşurată când colegul ei plecă în căutarea unor cuceriri mai uşoare. Kent nu se plictisea niciodată de aceste galanterii zadarnice şi ea se întreba uneori dacă el cunoştea semnificaţia cuvântului „nu”.

De altfel, nu putea fi vorba despre faptul că ea descuraja mereu bărbaţii. Când reuşise să accepte că nu toţi seamănă cu Jerry, se străduise să se împace cu viaţa. Asta însemna că, în paralel cu meseria în care se lansase cu o frenezie pe care apropiaţii ei nu o înţelegeau, acceptase uneori să se lase curtată.

În anii pe care-i petrecuse la Des Moines, îşi făcuse un oarecare număr de prieteni care nu excludeau şi prezenţa unor bărbaţi agreabili. Dar îşi dăduse repede seama că nu era uşor să găsească unul care să-i poată accepta modul de viaţă. De cele mai multe ori, era vorba despre bărbaţi divorţaţi în căutarea unei mame vitrege pentru progeniturile lor.

Sau care concepeau viaţa numai după valorile tradiţionale: un cămin, o nevastă… şi copii.

Bărbaţii şi copiii…

Bărbaţii ori aveau deja copii, ori voiau să aibă. În ambele cazuri, Camille nu avea altceva de făcut decât să fugă.

Un singur bărbat o făcuse să-şi pună întrebări asupra acestei incapacităţi a ei de a suporta apropierea copiilor. Buddy, care avea o inimă caldă, ascunsă în trupul lui solid de antrenor de fotbal. îl întâlnise când echipa lui de liceu începuse să câştige toate meciurile, în Iowa. Aceste succese repetate făcuseră subiectul unui reportaj.

Urmărindu-l în toate deplasările, cu aparatul de fotografiat în mână, ajunsese să se convingă că Buddy este altfel. Acceptase să petreacă un weekend cu el şi, cu această ocazie, să-i cunoască băieţelul. Nu fără obişnuita-i teamă, evident, dar simţea că Buddy şi fiul lui ar putea să umple golul pe care-l resimţea în viaţa ei.

Îşi începuseră ziua cu o vizită la grădina zoologică.

Băieţelul care era o minusculă replică roşcată a voinicului său tată, era cel mai adorabil omuleţ pe care-l văzuse vreodată. Dar din clipa în care îl luase în braţe, îşi dăduse seama că nu va face faţă.

În mai puţin timp decât îi trebui băieţelului să răstoarne un cornet de îngheţată pe tricoul curat, Camille eşuă în intenţia ei. Tremurând toată, cu un nod în stomac, avusese atunci primul ei atac de panică după ani de zile.

Reuşise să şi-l stăpânească, dar cu preţul ridicării unei bariere de netrecut între ea şi acest omuleţ de trei ani.

Nimeni altcineva în afară de ea nu ştiuse că era cât pe ce să se producă, dar vizita la grădina zoologică se mărginise la expresia ei cea mai simplă. Văzând-o din ce în ce mai distantă, Buddy păru tulburat şi dezamăgit.

— Credeam că voi doi vă veţi înţelege bine, îi spusese el lăsând-o în faţa porţii. Cei mai mulţi dintre cunoscuţi ţin la micuţul meu… îmi pare rău că nu este şi cazul tău.

— Nu-i vorba despre asta, Buddy, reuşise ea să răspundă. Nu este nimic personal.

— Nimic personal? repetase el neîncrezător. Cum poţi să afirmi aşa ceva când este limpede că ţi-a fost greu să-l suporţi din clipa în care l-ai cunoscut?

— Îmi… îmi place de el foarte mult. Doar că…

Se întrerupsese. Cum să explice inexplicabilul? Uneori, i se părea că doar cei care trăiseră experienţa dezumanizantă a sterilităţii ar fi putut s-o înţeleagă.

Buddy ascultase cu o aparentă bunăvoinţă când îi vorbise, dar acum, părea rănit şi dezamăgit.

— Pentru că nu este al tău, nu-i aşa? Deci nu este destul de bun pentru tine…

— Nu, Buddy. Doar că apropierea de copii îmi este uneori insuportabilă.

Slăbită, cu mâinile umede, se întrebase de ce se întâmplau toate astea când ea se străduia să redea vieţii sale un curs normal.

Când descoperi că eşti incapabil să ai tu însuţi copii, lucrul acesta aproape te dezumanizează. Esta ca şi cum ar

lipsi un element indispensabil, ca şi cum ar exista un gol imens…

Chipul împietrit al lui Buddy îi demonstrase cât de zadarnice erau explicaţiile ei. Cuvintele dureroase îi muriseră pe buze.

Buddy se retrase un pas, cu privirea aspră.

— Foarte bine. Dacă îţi este atât de greu să te afli în apropierea copiilor, regret că ţi-am impus această încercare.

Camille scoase filmul din aparat pentru a-l înlocui cu altul. De ce era atrasă de bărbaţi cu care nu putea să-şi împartă viaţa? Bărbaţi precum Frank Weisbacker, care nu se mulţumea să aibă o fiică, ci două. Un bărbat care încă nu ştia că ea şi copiii nu erau compatibili. Se înfioră, amintindu-şi cât de aproape fusese să repete dezastrul întâlnirii cu fiul lui Buddy atunci când fiicele lui Frank se aşezaseră pe pătură, în seara festivalului Shakespeare. Dacă n-ar fi învăţat să-şi controleze reacţiile prin yoga, s-ar fi acoperit o dată în plus de ruşine şi ridicol.

Şi nimic nu-i permitea să afirme că acest lucru nu se va produce altă dată.

Când Frank îi telefonase, ceva mai târziu, aproape regretase că el nu ghicise de ce ea se poartă astfel. Dacă şi-ar da seama cât de mult o afecta prezenţa fetelor lui, un bărbat ca Frank ar renunţa să-i mai telefoneze.

Când ajunse în camera de hotel, Camille îşi puse aparatul de fotografiat pe un scaun şi începu să-şi maseze gâtul dureros. Mai întâi, un duş rapid. Apoi, se va duce să mănânce undeva o salată înainte de a se culca şi a continua să citească oribilul roman de doi bani pe care-l cumpărase la aeroport.

Revigorată de apa caldă, îşi puse o fustă şi un tricou de bumbac. Îşi ştergea părul cu un prosop când sună telefonul.

Nu recunoscu vocea de la capătul firului.

— Doamnă Barnett, îmi pare rău că vă deranjez după o zi lungă de muncă, dar redactorul dumneavoastră mi-a spus unde vă găsesc. Mă numesc Bill Kovalski, de la Presa

Universitară din Nebraska. Cu siguranţă, vă veţi bucura să aflaţi că avem aprobarea pentru albumul dumneavoastră despre muncitorii din Vestul Central.

Prosopul îi căzu din mâini Camillei.

— Glumiţi?

Interlocutorul său izbucni în râs.

— Nicidecum. Suntem într-adevăr foarte emoţionaţi de acest proiect şi grăbiţi să discutăm mai în amănunt despre asta.

Uluită, Camille îl asculta pe editor expunând în linii mari contractul. Avansul n-o s-o îmbogăţească, nici chiar vânzările, dar era un pas în plus în direcţia pe care şi-o alesese. Un alt indiciu că viaţa ei era mai fertilă decât sperase din moment ce dădea roade. Era o minune să poată scoate albumul de fotografii, comentat de unul dintre poeţii cei mai cunoscuţi.

Abia îşi stăpânea emoţia în timp ce-şi lua notiţe în carneţel.

După ce închise telefonul, îi fu greu să-şi tempereze bucuria. Evenimentul trebuia sărbătorit cu şampanie, gândi ea învârtindu-se în jurul ei. După ce îşi ridică părul în coadă de cal, îşi examină hainele cu un ochi critic. Nu erau prea potrivite pentru ocazie.

Tremurând de emoţie, Camille se gândi să-l invite pe Kent la cină. Era cu siguranţă o greşeală, dar avea nevoie să împărtăşească entuziasmul cu cineva.

Mânată de un impuls subit, formă un număr de telefon. Ascultă cu emoţie soneria care răsuna la sute de kilometri. Curând, îi răspunse o voce caldă, uşor tărăgănată.

Camille inspiră profund.

— Mamă? Sunt eu, Camille.

— Cami! Cât mă bucur să te aud! De unde mă suni, draga mea?

— Sunt în Memphis, mamă. Fac un reportaj pentru jurnal. Mamă, eu…

— Munca asta nu-ţi lasă nicio clipă de răgaz, nu-i aşa? Abia dacă ai timp să te bucuri de noua ta casă. Te-ai

instalat bine? Aseară, tocmai îi spuneam tatălui tău că aş putea să scot perdelele din lada din pod, în caz că…

— Mulţumesc, mamă, dar nu pentru asta te-am sunat. Voiam să-ţi dau o veste bună.

— Adevărat? Oh, draga mea, asta îmi aminteşte că am şi eu una pentru tine. De altfel, chiar aveam de gând să te sun, dar nu ştiu niciodată când eşti acasă. Nu ai vorbit cu Frankie şi cu Barbara, nu-i aşa?

Camille se abţinu să-i spună mamei sale că nu mai vorbise cu fratele său şi cu soţia acestuia de la Crăciunul trecut.

— Suntem cu toţii încântaţi, draga mea. Închipuieşte-ţi! Aşteaptă încă un copil, şi de data asta, tocmai am aflat că va fi fetiţă. După trei băieţi, se face în sfârşit dreptate, nu crezi? începusem să disper că nu voi avea o nepoţică. Fraţii tăi cred că vor avea doar băieţi.

Mama Camillei începu să râdă.

— Am început deja cumpărăturile, continuă ea.

Şi doctorul a spus că o să fie…

Camille se aşeză pe marginea patului şi o lăsă pe mama sa să-şi continue flecăreala. O va lăsa până la urmă şi pe ea să-i spună propriile veşti.

Ochii ei căzură pe un carnet de note, rătăciră peste rândurile scrise în grabă. Deodată, propriectul ei cu albumul de fotografii nu i se mai păru atât de minunat…

— Dar am uitat că ai şi tu să ne dai nişte veşti bune. Despre ce este vorba, Cami?

Vocea mamei sale vibra plină de speranţă încât Camille îşi dădu seama că o va dezamăgi din nou. Părinţii ei aşteaptă de ani de zile să-i anunţe că se recăsătoreşte. Ştia că reuşita ei în carieră nu-i satisfăcea decât pe jumătate, chiar dacă nimeni nu i-o spusese vreodată direct.

— Nu-i mare lucru, mamă. Atâta doar că trebuie să fac un album de fotografii pentru Presa Universitară. Nimic mai mult…

— Un album? Tatăl tău va fi foarte mândru de tine, draga mea.

Tonul ei trăda o totală lipsă de înţelegere.

— Mulţumesc, mamă. Ascultă, spune-le lui Frankie şi Barbarei cât mă bucur pentru ei…

După ce închise, Camille mai aruncă o privire în oglindă. Acum, fusta şi tricoul i se părea că se potrivesc perfect cu dispoziţia ei. La urma urmei, ce avea de sărbătorit?

Triumful sterilităţii sale!

Amintindu-şi lipsa de entuziasm a mamei sale faţă de ceea ce ei i se păruse atât de minunat cu câteva minute înainte, Camille îşi întoarse privirea de la oglindă. Totuşi, nu era nimic chiar atât de uimitor să fabrici un bebeluş plângăreţ, cu faţa roşie şi şifonată. Mii de oameni fac asta în fiecare zi.

„Mii de oameni o fac în fiecare zi, îşi repetă ea. Alţii nu sunt buni decât să developeze filme”.

Iritată brusc împotriva ei înşişi, Camille se întoarse pentru a-şi înfrunta imaginea din oglindă. Cu pumnii strânşi, îi aruncă o privire scânteind de furie.

— Nu eşti bună de nimic! strigă ea. Viaţa ţi-a dăruit ceea ce aşteptai de la ea, dar oamenii vor pur şi simplu altceva de la tine. Nu-ţi rămâne decât să găseşti de făcut altceva mai bun dacă vrei să le fii pe plac!

Din oglindă, o privea un chip nefericit. Îşi şterse lacrimile cu o mână furioasă şi îşi scoase hainele.

Câteva clipe mai târziu, îmbrăcată într-un trening gri, stătea întinsă pe mocheta portocalie, cu picioarele îndoite şi cu mâinile întinse deasupra capului, străduindu-se să respire rar şi profund.

Frank aruncă o privire la ceas. Unele greşeli le faci toată viaţa, gândi el.

Picioruşele goale ale lui Tammi depăşeau pătura cu care se învelise când se aşezase în faţa televizorului. În jurul ei plutea un miros puternic de medicamente, aşa cum se întâmpla de o săptămână încoace. Frank descoperise repede că prefera o zi de muncă grea decât să vegheze douăzeci şi patru de ore un copil de opt ani bolnav de gripă. Situaţia se înrăutăţise şi mai mult de când Tammi se simţea mai bine, fără ca totuşi să poată să meargă la

şcoală.

— Te culci peste o oră, de acord? spuse el acoperind picioarele fetiţei. Şi fără smiorcăieli!

Tammi făcu nişte ochi mari nevinovaţi, care însă nu-l înduioşară pe tatăl său.

— N-o să mă smiorcăi, tată, îţi promit.

Frank se mai uită o dată la ceas. Unde naiba o fi Heather? îi promisese că se va întoarce devreme astfel ca el să aibă timp să treacă pe la Vickie Anderson s-o ia de acasă. La gândul acesta, Frank se încruntă. Până la urmă, ar fi preferat să-şi petreacă seara cu fetele lui decât să facă pe cavalerul faţă de o fată pe care nici n-o cunoştea.

După vreo zece minute, se pregătea să-şi anuleze întâlnirea când Heather catadicsi în sfârşit să apară. Când o văzu cu ochii machiaţi şi cu buzele rujate strident, se înfurie la culme.

— Ce înseamnă mascarada asta?

— Despre ce vorbeşti?

— De tot machiajul tău. Ţi-ai întins pe faţă produse care ar asigura prestaţiile unei Miss America timp de cel puţin un an.

Heather ridică ochii spre cer şi se îndreptă spre camera ei ridicând din umeri cu ostentaţie.

— O să-ţi ştergi imediat astea. Şi nu te mai gândi să ieşi din casă mâzgălită astfel!

Heather îi întoarse o faţă insolentă.

— Pe ce planetă ai trăit, în ultima vreme? N-ai urmărit deloc evoluţia moravurilor, să ştii…

Două ore mai târziu, Frank trebui să recunoască faptul că fiica lui avea dreptate în această privinţă.

Două ore mai târziu, tocmai se întreba dacă n-ar susţine mai uşor o conversaţie cu Heather decât cu Vickie Anderson…

Trebuise să renunţe la fantasmele lui despre o fată de la ţară, voinică, în clipa când Vickie apăru în prag. Era înaltă şi blondă, dar asta era tot ce corespundea speranţelor sale.

Adevărata Vickie Anderson era un model de fată

sofisticată, o creatură ieşită direct din revistele de modă. Părul blond îi cădea peste umeri, ţinut într-o parte de o enormă agrafă în formă de peşte, turcoaz. Cerceii asortaţi şi lungi îi loveau obrazul, aproape până la umăr. Rochia argintie de mărimea unui tricou ceva mai lung, îi descoperea picioarele frumoase atât cât îi permitea decenţa. Cât priveşte decolteul, la fel de adânc şi în faţă şi în spate, nu lăsa niciun dubiu: lenjeria fetei era redusă la cea mai simplă expresie a ei.

— Ador să vin în Omaha în perioada concertelor, zise ea începând să mănânce din peştele la grătar.

O dusese într-un restaurant specializat în fripturi bune de vită şi ea comandase peşte! Frank se străduia să se concentreze asupra numelor de muzicieni pe care ea le pomenea în discuţie. Nu cunoştea niciunul. Fără îndoială, era vorba despre trupe mai noi.

— Ai dreptate, zise el totuşi.

— Anul trecut am asistat la două manifestări muzicale. Şi tu?

— Eu? Eu… nu prea ies.

Ea făcu o mutră dezaprobatoare.

— Este adevărat că astăzi, cu CD-urile, poţi foarte bine să stai acasă şi să asculţi, nu-i aşa? Frank nu simţi nevoia să precizeze că el nu avea nici măcar un CD player. De fapt, nici nu mai vedea necesitatea de a continua această seară. De îndată ce putea s-o facă fără să pară grosolan, avea de gând s-o conducă pe frumoasa Vickie Anderson acasă la unchiul ei Jessie.

Încercase mai întâi s-o facă să vorbească despre familie, dar pe Vickie o plictiseau părinţii ei în cea mai mare măsură. Ei erau mai preocupaţi de recolta lor de porumb decât de cariera lui Vickie… iar ea avea un interes nemăsurat pentru investiţii bancare.

— Nici nu m-ai recunoaşte îmbrăcată în hainele mele de lucru, spusese ea.

Acesta era măcar un lucru de care el nu se îndoia.

După aceea, el abordase subiectul studiilor lui de la universitate sperând că fotbalul le va furniza un alt subiect

de discuţie. Vickie însă nu-i ascunsese dispreţul ei faţă de acest sport vulgar.

— Nu reuşesc să înţeleg cum vrem noi să facem să evalueze mentalităţile masculine dacă vom continua să ridicăm în slăvi această virilitate vulgară.

Frank se întrebase de ce acceptase să iasă cu un bărbat care muncea cu braţele.

În timp ce mâncau desertul, Frank se gândea la ultima femeie alături de care cunoscuse momente de comuniune mentală. Camille… Camille care-l înţelesese atunci când el debitase tot felul de baliverne în legătură cu viaţa de la ţară.

Camille care păruse să-i aprecieze munca. Nu-i spusese ea că voia să-i facă loc în albumul ei de fotografii? Camille care apreciase cidrul şi serile reci de toamnă.

— Îţi place cidrul? o întrebă el pe nepusă masă.

Fata, care tocmai ţinea o dizertaţie despre efectele catastrofale ale SIDA asupra tineretului din oraşe se întrerupse brusc.

— Poftim?

— Cidrul cald, aromat bine… îţi place?

— Vrei să bei acum? întrebă ea cu o oarecare iritare.

Frank scutură din cap şi aruncă o privire fugară la ceas.

Cu un pic de noroc, se va întoarce acasă la timp pentru a vedea ultimul sfert de oră din meciul de fotbal la care renunţase pentru a se întâlni cu Vickie.

Capitolul 1

Camille se opri la jumătatea drumului spre masa lungă care se prăbuşea pur şi simplu sub atâtea farfurii şi tăvi. Propria ei farfurie era deja plină, şi nu se servise încă din macaroanele cu brânză nici din acel apetisant gulaş pregătit special pentru a o prinde în capcană.

Se întoarse spre Penny.

— Nu mi-ai spus că asociaţia proprietarilor din cartier avea drept scop să mă facă să pun pe mine zeci de kilograme.

Penny începu să râdă.

— Profită de asta! O să începi să ţii regim de mâine. Cu viaţa pe care o duci, nu ai prea des ocazia să savurezi mâncăruri atât de delicioase.

Amintindu-şi de sandvişul uscat şi cartofii prăjiţi prea săraţi pe care-i mâncase ieri, Camille luă o chiflă moale, aurie, şi şi-o puse pe farfurie.

— Sper că n-o să-mi spui că te-ai săturat, murmură Penny. Tocmai am zărit ceva ce îţi va face într-adevăr poftă.

— Nu mă mai ispiti…

Urmărind privirea lui Penny, tăcu brusc şi picioarele începură să-i tremure. Îşi privi cu reproş prietena.

— Îţi apreciez umorul, Penny…

— Sunt gata să pariez că trei sferturi dintre femeile de aici consideră că Frank Weisbacker constituie cel mai apetisant fel de mâncare de la această recepţie.

— Aceleaşi trei sferturi dintre femei vor considera că eşti o bârfitoare îngrozitoare, răspunse Camille.

Se gândi cu satisfacţie că reuşea să se prefacă admirabil că este indiferentă în această uşoară comedie pe care i-o impunea Penny. Şi nu era deloc uşor, pentru că Frank nu i se păruse niciodată mai seducător, cu acea cămaşă ecosez pe nuanţe de bleu, cu bretelele galbene şi pantalonii din în bej care-i puneau în valoare picioarele lungi.

— Iar tu eşti o gâscă albă, continuă Penny pe un ton neutru. Urmează-mă, tocmai m-a lovit o inspiraţie. Dacă eşti într-adevăr insensibilă la acel păr blond şi la farmecul acelor ochi albaştri, nu rişti nimic venind cu mine. Am chef să stau puţin de vorbă cu Frank.

— Du-te. În ceea ce mă priveşte, rămân să mănânc.

Cu un aer hotărât, Camille se aşeză şi începu o discuţie cu vecina ei, o necunoscută, în timp ce Penny se îndepărta cu paşi mari. Din fericire, femeia se dovedi o vorbăreaţă pătimaşă şi nu observă că atenţia Camillei este îndreptată în altă parte.

Cu coada ochiului, îi văzu pe Frank şi pe Penny stând de vorbă şi zâmbind. Hotărâtă, Camille îşi întoarse

privirea. Cu siguranţă, nu-şi va pierde timpul pândind un bărbat a cărui viaţă era incompatibilă cu a ei.

Penny nu întârzie să se întoarcă. Afişa un calm neliniştitor şi zâmbetul unei pisici pofticioase. Camille se abţinu şi nu-i puse nicio întrebare.

— S-ar zice că adunarea va începe în curând, zise ea arătând spre scaunele aliniate în faţa unei mese şi a unui microfon pe estradă. Care-i ordinea de zi?

— Trebuie să discutăm un proiect educativ în legătură cu drogurile, în acord cu şcolile din împrejurimi.

Penny i-l arătă cu degetul pe preşedintele asociaţiei, care aşeza nişte dosare pe masă. Camille se prefăcu interesată, dar privirea ei rătăcea prin mulţime, în căutarea unei cămăşi bleu.

— Al doilea punct se referă la acel weekend de curăţenie despre care ţi-am vorbit, continuă Penny. Vei putea să ne ajuţi?

— Poftim?

Camille se aplecă să-şi pună poşeta sub scaun, şi profită de ocazie ca să arunce în treacăt o privire în spatele ei. Reperă imediat pata bleu şi se ridică.

— Parcă mi-ai spus că acesta ar trebui să aibă loc peste două săptămâni?

În timp ce îi făcea vagi promisiuni prietenei sale, Camille aruncă din nou o privire indiferentă peste umăr. Frank era aşezat în fundul sălii, şi o frumoasă creatură roşcată stătea alături de el.

În tot acest timp, membrii asociaţiei discutaseră o mulţime de lucruri şi treceau deja la punctul trei de pe ordinea de zi. Penny îi făcu semn Camillei, lovind-o uşor cu cotul în coaste.

— Ajungem la ce este mai interesant. Ia ascultă!

Camille se strădui să se concentreze asupra discursului ultimului orator, dar reuşi să audă doar câteva frânturi. Era vorba despre eforturile asociaţiei de a contribui la înfrumuseţarea parcului.

— Vrei ceva de băut? şopti ea aplecându-se spre Penny.

I se părea dintr-odată imposibil să stea locului, aşezată pe scaun.

— Nu acum. Trebuie să fii atentă la ceea ce va urma.

— Numai asta fac, nu vezi?

Minţea cu neruşinare.

Luă cele două pahare şi se îndreptă cu ele spre barul aşezat de-a lungul unui perete. Vocile amplificate de microfon ajungeau până la ea, dar habar n-avea despre ce se discuta, prea ocupată să nu piardă din ochi pata bleu şi capul roşcat din fundul sălii.

Când se întoarse spre locul ei, o văzu pe Penny în picioare adresându-se asistenţei.

— Camille Barnett, recent mutată printre noi, este o tânără şi talentată fotografă. În cazul în care consiliul municipal va refuza să se deplaseze ca să constate starea deplorabilă a parcului nostru, sunt sigură că fotografiile Camillei vor fi dovezi suficiente pentru a-i convinge.

Camille zâmbi şi bombăni ceva de neînţeles. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că Penny nu se va mulţumi doar cu promisiuni vagi.

— Dar oare consilierii municipali ne vor asculta? se auzi o voce sceptică.

— Bună întrebare! replică Penny. De aceea, le sugerez Camillei şi lui Frank Weisbacker să colaboreze la acest proiect. După cum ştiţi, Frank lucrează la serviciul de întreţinere a mediului şi…

Camille fu cât pe ce să scape paharul din mână. Mintea lui Penny era mai întortocheată decât îşi imaginase. O trase de mânecă să o facă să tacă. Zadarnic.

— Penny! zise ea încet. N-ai dreptul!

Penny n-o luă în seamă şi îşi continuă discursul. Şi fireşte, reuşi să-i convingă pe membrii asociaţiei că Frank şi Camille formau o echipă care va asigura succesul proiectului lor.

Peste celelalte voci se ridică o voce gravă pe care Camille o recunoscu cu uşurinţă:

— În măsura în care eu lucrez pentru municipalitate, nu sunt sigur că ar fi oportun să…

Înlăturând obiecţiile lui Frank, Penny propuse ca sugestia ei să fie supusă la vot. Câteva clipe mai târziu, după ce toţi membrii votară, Camille şi Frank formau o echipă. împotriva voinţei lor, se pare, dar totuşi o echipă.

— Cum ai îndrăznit să-mi faci aşa ceva? îşi întrebă Camille prietena când aceasta se aşeză. Dacă Frank îşi închipuie că eu sunt la originea acestei idei strălucite?

— Cu atât mai bine! Va crede că te interesează.

— Chiar dacă ar fi aşa, n-aş fi de acord ca el să ştie.

— Ia te uită! Şi de ce, mă rog?

Camille oftă adânc şi îşi îmbrăcă mantoul.

— Uită ce ţi-am spus şi hai să ieşim înainte să mă mai vâri într-un bucluc.

— Trebuie să stau mai întâi de vorbă cu preşedintele. Ce-ai zice de o vizită generală a tuturor caselor învecinate în primăvara viitoare? Să facem un album!

— Am plecat!

— Casa ta ar fi tocmai potrivită pentru…

— Am plecat! Uită că ne-am cunoscut vreodată!

Râzând, Camille se îndepărtă de prea inventiva ei prietenă. Câteva clipe mai târziu, înfrunta briza rece de octombrie. Mergând repede, examină toate soluţiile care i-ar permite să iasă din situaţia jenantă în care o adusese Penny.

Poate că ar putea să-i împrumute aparatul de fotografiat creaturii roşcate pe care o zărise şezând lângă Frank, se gândi ea cu o umbră de amărăciune.

Mâna vecinei lui Frank îi strângea acestuia braţul ca un boa constrictor. Cu preţul unui efort imens, Frank îşi dezlipi privirea de Camille care tocmai ieşea din clădirea gimnaziului unde avusese loc adunarea. Era la fel de fermecătoare ca în amintirile lui.

Îşi îndreptă apoi privirea spre femeia de la braţul lui. Din păcate, aceasta locuia în acelaşi imobil cu el şi de aceea credea că are drepturi asupra vecinului său.

— Lettie, mi-a făcut o reală plăcere să discut cu tine, dar…

Se întrerupse, văzând-o că afişează o expresie

dezolată.

— Sper că n-o să mă părăseşti acum? Speram că putem să ne întoarcem împreună acasă…

— Aş face-o cu plăcere, Lettie, dar trebuie să discut despre proiect cu doamna Barnett.

Se desprinse cu greu de strânsoarea vecinei sale.

— Dar, Frank…

— Ştiam că mă vei înţelege. Pe curând…

O lăsă pe roşcată uimită şi alergă s-o ajungă din urmă pe Camille, ceea ce se întâmplă după vreo cincizeci de metri de liceu. Ajuns în spatele ei, încetini pasul. Spera ca nu cumva parfumul greu al lui Lettie să-i fi impregnat hainele.

— De data aceasta, nici măcar nu-ţi voi cere voie, zise el când ea îl privi surprinsă.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-ţi voi cere voie să te conduc acasă, şi în felul acesta, nu-ţi voi oferi ocazia să mă refuzi.

— Ascultă, Frank, este inutil să…

— Pentru nimic în lume!

Îşi trecu mâna pe sub braţul ei. Camille părea încordată, ca şi cum ar fi refuzat să se abandoneze.

— Trebuie să discutăm despre acest proiect, şi…

Ea făcu un pas în lături, obligându-l astfel să-i dea drumul.

— Este suficient că eu voi face fotografiile.

După aceea, ţi le voi aduce ţie şi vei face ce urmează. De acord?

Frank scutură din cap.

— Imposibil. Ai nevoie de mine ca să-ţi arăt cele mai bune locaţii. Eu cunosc argumentele susceptibile să convingă primăria că parcul are nevoie să fie restaurat. Tu nu le cunoşti. Vom fi obligaţi să lucrăm împreună.

— Tu i-ai sugerat ideea aceasta lui Penny?

Frank o privi surprins.

— Nu. Speram ca tu să fi fost „instigatoarea”.

— Dar… ai avut o scurtă conversaţie cu ea înainte să înceapă şedinţa, pare-mi-se.

Tensiunea care făcea să vibreze vocea Camillei îl bucură nespus pe Frank.

— Eşti geloasă?

Ea deschise gura să-i dea replica, dar o închise la loc. Frank înţelese imediat că mersese prea departe. Hotărât lucru, niciodată nu găsea cuvintele potrivite.

Totuşi, ea părea să se relaxeze.

— Nu-i vorba despre asta, Frank

— Foarte bine, atunci este un punct câştigat.

El se opri, şi cuprinzând-o de umeri, o întoarse cu blândeţe spre el. îi ridică bărbia cu un deget şi o obligă să-l privească.

— În acest caz, ce te deranjează?

Camille încercă să scape de privirea lui. Mâna lui Frank se desprinse cu dezamăgire de ea.

— Cunosc această expresie, spuse el oftând. Fiica mea cea mare arată la fel atunci când nu vrea să-mi spună adevărul.

Camille zâmbi, încurcată.

— Frank, sunt sigură că nu-i o idee prea bună.

— Nu-ţi sunt pe plac?

— Ştii bine că nu-i adevărat.

— Poate că fizicul meu…?

Ea nu se putu abţine să râdă.

— Nu-i vorba despre asta.

— Ştiu! Mama ta ţi-a interzis să te întâlneşti cu bărbaţi care poartă bretele.

— Exact! Cu un gest rapid, el le scoase şi le înghesui în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Bun. Problema s-a rezolvat, aşa că spune-mi la ce oră să trec să te iau, mâine?

— Ţi se întâmplă vreodată să abandonezi lupta? spuse ea pe un ton mai relaxat.

El o luă de braţ înainte să pornească iar la drum.

— Nu. De altfel, te-am prevenit. Spune-mi că este ceva imposibil şi eu îţi voi expune strategia mea…

În mod inconştient, încercă să o compare pe Camille cu Lettie, dar nu exista nicio asemănare. Părul Camillei,

acoperit în parte de o simplă beretă, şi chiar dacă era machiată, acest lucru nu se vedea.

— Dacă eşti de acord, trec mâine pe la ora nouă…

— La nouă? Bine…

Mergeau alături, mâna Camillei fiind pusă pe braţul lui Frank. Acesta hotărî să înconjoare o clădire lungă, ceea ce îi îndepărta mai degrabă de casa Camillei. Spre marea lui satisfacţie, aceasta nu păru nemulţumită de acest ocol.

— Trebuie că îţi iubeşti mult munca dacă accepţi să faci ore suplimentare în folosul comunităţii, remarcă ea.

Era oare o iluzie? Lui Frank i se păru că degetele ei îi strânseră mai tare braţul.

— Exact. Mi-a plăcut întotdeauna să o ajut pe mama în grădină. Fratele meu prefera să se ocupe de vite împreună cu tata. În ceea ce mă priveşte, îmi era de-ajuns să privesc plantele crescând.

— De ce?

— În ochii mei, acest fenomen ţine de un miracol…

În timp ce vorbea, Frank îşi dădea seama că nu îndrăznise niciodată să facă asemenea confidenţe cuiva în afară de Doris.

— Ia un pic de pământ, de apă şi soare şi un mic grăunte. Se va transforma în ceva care va putea să hrănească sau să te adăpostească. Cineva a spus că numai Dumnezeu poate crea un copac şi este adevărat, dar El îmi dă voie să-L ajut.

Asta îţi dă un sentiment de…

Frank tăcu, stânjenit de gândul că vorbise prea mult.

— Da?

Ochii Camillei exprimau doar o mare înţelegere.

Ceva explodă în pieptul lui Frank, dând frâu liber unor emoţii pe care n-ar fi fost în stare să le numească.

— Un sentiment de a da viaţă. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da, zise ea plecându-şi ochii.

— Cred că uneori ai aceeaşi senzaţie cu aparatul tău de fotografiat, ca şi cum fotografiile tale surprind viaţa într-un anumit fel.

O umbră de zâmbet pluti pe buzele Camillei, apoi dispăru. Lui Frank i se păru că discerne o uşoară amărăciune, dar se gândi că se înşală, pentru că atunci când ea îi răspunse, vocea ei exprima doar… resemnare. Totuşi, nu era sigur.

— Nu, zise ea. Imaginile reflectă viaţa, nu o creează.

— Numeroşi oameni n-ar fi de acord cu tine. S-ar putea să faci un album, aşa mi-ai spus. După părerea mea, nu este nimic mai creativ.

Ea îi zâmbi cu un fel de recunoştinţă.

— Încep să lucrez la el. Proiectul mi-a fost acceptat.

— Fantastic!

Se întoarse spre ea, o îmbrăţişă şi o sărută pe frunte, după care îi dădu repede drumul.

— Spune-mi mai multe despre acest proiect!

Ea îi mai dădu câteva detalii şi conchise:

— După cum vezi, nu-i prea mare lucru de spus. Îţi reamintesc că mi-ai promis că vei poza pentru mine.

Când ajunseră în sfârşit în faţa casei ei, începuseră să discute despre fotografiile pe care dorea să le facă şi despre când ar fi fost cel mai potrivit moment.

În timp ce vorbeau, Frank se gândea cât era de diferită Doris de Camille. Munca ei de secretară o îndepărta un pic de adevărata ei vocaţie de soţie şi mamă. îl lăsase pe Frank să ia toate deciziile importante şi nu le contestase niciodată, chiar nici atunci când el se înşelase.

Viaţa lângă Camille Barnett, n-ar fi niciodată atât de simplă, şi cu toate astea dorea să-i fie pe plac.

— Vrei să bem o ceaşcă de cafea fierbinte înainte să ajungi la tine acasă în frig? îi propuse ea.

Casa era cufundată în întuneric, dar era caldă şi primitoare. În urma lor, noaptea i se păru lui Frank deosebit de întunecoasă şi de rece. Oricum, Heather nu va ajunge acasă înainte de o oră, iar Tammi dormea la o colegă de clasă.

— Cu plăcere.

Camille îşi conduse oaspetele în bucătărie. Se opri din drum să le spună două vorbe celor doi peruşi şi să-l

pupe pe Baxter pe nas. În timp ce ea îşi făcea de lucru la pregătitul cafelei, Frank se străduia să găsească un subiect de discuţie. Deodată, această intimitate i se păru foarte periculoasă. Murea de dorinţa de a se apropia de ea, de a-i mângâia părul şi cele câteva şuviţe care-i căzuseră pe ceafă din coada de cal. Încercă să se concentreze asupra unui subiect banal.

— Ţi-ai ales o casă cam mare, remarcă el. Probabil că ai de gând să-ţi întemeiezi o familie mare.

Camille scăpă din mână zaharniţa care se sparse căzând pe gresie. Cu buzele tremurând, privi o clipă dezastrul pe care-l provocase, apoi îngenunche. Cum Frank făcuse acelaşi lucru, mâinile li se întâlniră deasupra vasului spart.

— Sunt foarte stângace, zise ea cu o voce tremurată.

— Dacă mi-o încredinţezi mie, pot să ţi-o lipesc la loc.

Privirea tristă a Camillei nu se desprindea de zaharniţa spartă şi grămăjoara de zahăr. Frank se ridică şi o prinse de mână ca s-o ajute să se ridice şi ea.

— O să fie ca nouă, îţi jur. Abracadabra, şi vei uita acest eveniment nefericit. Eu sunt magician… în fine, aproape. Nu ţi-am spus niciodată?

Camille zâmbi slab.

— Nu încă.

Când se apropie de ea, zahărul trosni sub tălpile pantofilor.

— Acum ştii, aşa că nu mai ai de ce să fii îngrijorată.

Magicianul tău personal îţi stă la dispoziţie.

— Nu sunt sigură că aş putea crede în magie.

— Adevărat? zise el neîncrezător.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi-i strânse uşor. Ea îşi încrucişase mâinile pe piept, ca pentru a mai ridica un obstacol între ei.

— Există tot felul de miracole, Camille. Nu trebuie decât să crezi în ele.

— Nu-i atât de uşor, Frank.

El începu să-i mângâie uşor ceafa. Sub degetele lui, o simţi cum se relaxează încetul cu încetul. Ea închise ochii.

— Ştiu foarte bine, spuse el.

Camille oftă, iar el îşi lăsă mâinile să alunece uşor de pe umeri spre braţe, obligând-o să şi le desprindă. Când acest lucru se întâmplă, o atrase spre el. Văzând că nu protestează, se aplecă să o sărute.

Sărutul lor fu unul cald, blând. Frank bănuia fragilitatea, vulnerabilitatea Camillei, ceva ce ar fi putut-o îndemna să fugă dintr-o clipă în alta. Ca să prevină acest impuls, puse în îmbrăţişarea lui toată tandreţea pe care o simţea pentru ea în acest moment.

Când simţi pe spate presiunea uşoară a degetelor Camillei, îmbrăţişarea lui deveni mai pasională. Mâinile îi cuprinseră cu gingăşie sânii. Camille gemu languros şi se strânse mai mult pieptul lui, cu inima bătându-i nebuneşte.

Dacă un timp ce i se păru o eternitate, Frank se îndepărtă uşor de ea şi o privi în ochi. Camille părea totul dezorientată.

— Vezi? Nu-i aşa greu să crezi în magie.

Ea zâmbi, stânjenită. Frank se retrase un pas pentru a le da amândurora spaţiul necesar ca să-şi recapete cumpătul. Din nou, zahărul scârţâi sub pantofii lui.

— S-ar zice totuşi că puterea mea nu este de ajuns ca să fac să dispară zahărul, spuse el cu o grimasă comică.

În tot timpul cât curăţiră gresia şi îşi băură cafeaua, Frank o observă pe Camille. O simţea din nou ezitantă şi încordată. îl întrebă totuşi despre pasiunea lui pentru magie. Ca să-i satisfacă curiozitatea, îi povesti că aceasta apăruse pe la vârsta de doisprezece ani, când îşi cumpărase prima păpuşă-ventriloc.

Îşi dădu repede seama că întrebările ei erau mai ales destinate a-l ţine la distanţă. îl făcea să vorbească, şi în felul acesta evita ca şi ea să i se destăinuie. Frank se uită la ceas. Din păcate trebuia să plece dacă voia să ajungă înaintea lui Heather. Temându-se să nu vadă în ochii ei uşurarea că el pleacă, evită să o privească.

— Trebuie să plec, spuse el. Tammi îşi petrece noaptea la o prietenă, dar Heather nu va întârzia să vină acasă. Printre altele, un tată celibatar este supus aceluiaşi

orar ca şi copiii lui.

Oftă şi se ridică, ducându-şi ceaşca în chiuvetă. Când se întoarse spre ea, Camille continua să stea pe scaun şi-l privea cu un fel de stupoare.

— Fiicele tale… locuiesc cu tine?

— Bineînţeles.

— Şi mama lor ce zice?

Zâmbetul lui Frank se şterse.

— Mama lor a murit acum doi ani.

Două ore mai târziu, o duzină de filme atârnau de o sfoară, în camera obscură. Camille nu simţea nicio satisfacţie. Trebuise să se concentreze enorm ca să ducă la bun sfârşit această sarcină simplă. Dacă avea ghinionul să-şi lase mintea să rătăcească în derivă, cu siguranţă va greşi vasele de developare sau va uita cronometrul.

Cu umerii uşor încovoiaţi, urcă în camera ei. Chiar dacă se simţea istovită, ştia că nu-şi va găsi cu uşurinţă somnul.

Aşezată în balansoarul de lângă fereastră, îi dădu voie lui Baxter să se ghemuiască în poala ei. Dar pechinezul, la fel ca orice altceva, îi amintea de ceea ce dorea mai mult decât orice să-şi şteargă din minte.

Buzele o ardeau încă de sărutările lui Frank, trupul tânjea după îmbrăţişările lui, îi simţea şi acum căldura braţelor în jurul ei. Dar teama pe care o simţise atunci când aflase că fiicele lui locuiesc cu el încă o apăsa. O legătură cu Frank implica inevitabil întâlnirea cu fetele lui.

Nu va suporta aşa ceva.

Încercă zadarnic să-şi stăpânească lacrimile. Cum putuse să facă o asemenea greşeală? Şi cum va reuşi să iasă din această situaţie?

Capitolul 8

Frank îi arătă rădăcina de copac putrezită care bloca într-o oarecare măsură cursul râului.

— Va trebui să faci vreo câteva fotografii aici, zise el aruncându-i o privire îngrijorată Camillei.

Ea încuviinţă din cap. De când îl întâmpinase în prag, nu încetase să afişeze o expresie amabilă dar

indescifrabilă, aşa că această dimineaţă petrecută în parc i-ar fi alungat lui Frank orice speranţă de a avea o relaţie amoroasă dacă ar fi avut una. Camille era zâmbitoare şi plăcută… dar total inabordabilă.

— Am făcut cumva ceva rău? întrebă el.

Camille tocmai schimba obiectivul aparatului de fotografiat. Preţ de câteva clipe, mâinile îi rămaseră nemişcate, apoi îşi reluă treaba cu o lentoare care i se păru lui Frank exagerată.

Fără să ridice privirea spre el, spuse încet:

— Nu fi absurd!

Îi adresă apoi un zâmbet absent care nu i se putea citi însă şi în ochi.

— Este într-adevăr ruşinos ca acest pare să fie lăsat în paragină. De ce face primăria aşa ceva?

Frank îşi stăpâni o reacţie de furie.

— Nu intri în joc, Camille.

Tânăra femeie ridică din sprâncene, exprimând o surprindere consternată mimată perfect.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti, Frank. Te simţi bine în dimineaţa aceasta?

Strângând din dinţi ca să nu dea curs furiei, Frank îi arătă un copac bolnav a cărui scoarţă atârna în fâşii de pe trunchi.

— Fă câteva fotografii aici, zise el. Vreau ca ei să vadă ce se întâmplă când laşi o situaţie să putrezească.

Sperase ca ea să aibă o reacţie, dar fu dezamăgit pentru că tânăra femeie se mulţumi să facă doar câteva remarci anodine. Începea să creadă că femeile sunt aproape la fel de dificile ca şi copiii, când avu o revelaţie. Poate că tocmai aici era problema cu Heather… Era în creştere, pe cale să devină una dintre aceste creaturi imposibile!

Se gândise de mai multe ori că s-ar putea să aibă un impact asupra Camillei aşa cum el era atras de ea, dar parcă un zid misterios se ridica întotdeauna între ei. Aşa ca în seara serbării din parc… Totul mersese foarte bine între ei până când apăruseră copiii. Iar în ajun, ea se

comportase ciudat după ce spărsese zaharniţa. Dar când o anunţase că trebuie să plece acasă din cauza fetelor, ea pur şi simplu rămăsese împietrită.

Frank avu dintr-odată o nouă revelaţie.

Fiicele sale… Se putea oare ca schimbările de dispoziţie ale Camillei să fie legate de fiicele lui?

Nu avea niciun sens. Totuşi, dacă se gândea bine, întâlnirile lor decurseseră întotdeauna la fel. Prima oară, la supermarket, Camille fusese cât se poate de amabilă. Dar când, a doua zi, venise la ea Tammi, pusese între ei o barieră invizibilă pe care el n-a putut s-o treacă.

Aruncând o privire spre terenurile de joacă pentru copii lăsate în paragină, Frank se hotărî să joace totul pe o carte.

— O să le arătăm celor de la primărie ce oferă ei copiilor în acest parc!

— Bună idee!

Camille îşi lăsă aparatul agăţat de gât şi se îndreptă către un leagăn aflat în stare jalnică. Ştiind că de data aceasta nu avea nevoie de ajutorul lui, Frank se mulţumi doar să o observe în timp ce ea alegea unghiurile cele mai bune.

Înainte de toate, voia să-şi verifice ipoteza că făcea parte dintre acele femei devotate în întregime carierei şi care nu ştie mare lucru despre copii.

— Pot să pariez că te interesează prea puţin locurile de joacă pentru puşti. Fără îndoială, preferi să le fotografiezi atunci când sunt pline de copii…

Mâinile Camillei se crispară o clipă.

— Nu, nu chiar…

— Aş fi crezut că este un subiect mai bun pentru o fotografie. Tu nu?

Ea îi adresă un zâmbet fugar.

— Prefer bătrânii, spuse ea. Chipurile lor sunt mai expresive.

— Dar copii sunt mai amuzanţi! Nu crezi că atunci când îi priveşti te simţi mai fericit?

Camille lăsă aparatul ca să-şi şteargă fruntea cu

dosul palmei. Frank fu surprins să-i vadă picăturile de sudoare pe tâmple, în ciuda răcorii matinale.

— Fără îndoială că ai dreptate, spuse ea în sfârşit.

De data aceasta, Frank fu convins că imaginaţia îi juca feste. De ce i-ar fi tremurat ei vocea? Nu, aceste subtilităţi nu-l vor duce nicăieri. Mai bine era să ia taurul de coarne.

— Te gândeşti să ai vreodată copii?

De îndată ce rosti aceste cuvinte, fu cuprins de un ciudat sentiment de déjà vu când observă că ea nu mai reuşea să ţină aparatul de fotografiat drept în mână. Îşi aminti dintr-odată că ieri, când el pomenise ceva despre întemeierea unei familii, Camille scăpase zaharniţa din mână.

Nu-şi dădea seama ce anume tocmai descoperise, dar bănuia că nu este departe de adevăr.

Foarte încet, Camille se întoarse spre el fixându-l cu o privire de gheaţă.

— Frank, ceasul meu biologic nu mai funcţionează. S-a oprit în urmă cu mai mulţi ani. Sunt destul de limpede?

— Ascultă, aş înţelege foarte bine că refuzi maternitatea. Doar că…

Acum, ea tremura toată.

— Este… este…

Incapabilă să spună mai mult, se întoarse către o bancă de lemn şi se aşeză, cu spatele încovoiat parcă sub o povară prea grea.

Frank se repezi la ea şi o luă de mână. Era rece ca gheaţa şi tremura în palma lui.

— Te simţi bine? Cami, ce s-a întâmplat?

Ea scutură din cap. Frank era atât de aproape de ea încât putea să vadă mici picături de transpiraţie deasupra buzei superioare.

— Nimic. Mă… simt un pic stânjenită.

El îşi trecu braţul pe după umerii ei şi şi-o apropie.

— Cami, tremuri din cap până-n picioare. Ce se întâmplă? Ai tot dreptul să nu-ţi doreşti copii. Eu care am doi, mi se întâmplă uneori să nu-i mai vreau.

— Închizând ochii, ea îşi puse fruntea pe umărul lui. Fără să se gândească, el îi sărută părul mătăsos care-i atingea obrazul.

— Fără îndoială că probabil am răcit.

Vocea nu-i era încă suficient de fermă. Tulburat, Frank o strânse mai tare spre el. îi simţi respiraţia liniştindu-se încetul cu încetul, pe măsură ce se calma. Cu o tandreţe pe care o rezerva de obicei copiilor, Frank continua să o sărute pe cap. Când în sfârşit ea se îndreptă, el îşi slăbi uşor strângerea, dar nu o lăsă să se îndepărteze prea mult de el.

— Mă simt mai bine, zise ea cu voce slabă.

Camille nu-l privea, iar obrajii ei aveau o paloare îngrijorătoare.

— Cami, m-ai speriat foarte tare.

Îi luă în palme chipul mic în formă de inimă, sperând astfel să-l încălzească şi să-i mai dea puţină culoare. Ea zâmbi slab şi închise ochii, clipă căreia Frank nu-i putu rezista. Se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi pe nasul un pic cârn.

Ea se apropie imperceptibil de el, ca şi cum mergea în întâmpinarea alinării pe care el i-o oferea. Atunci, el puse stăpânire pe buzele ei.

Erau reci şi uscate, dar se încălziră repede sub ale lui devenind la fel de calde ca în ajun. De teamă să n-o sperie din nou, fu cât se poate de tandru. O mână îi alunecă de-a lungul braţului ei, apoi pe sub jacheta cu mâneci scurte. Camille se strânse lângă el dar, stăpânindu-şi pasiunea, el nu mai prelungi îmbrăţişarea. Instinctiv, înţelegea că trebuia să aştepte până ce ea va fi gata să-i dăruiască mai mult decât putea să-i ofere acum.

Foarte încet, îi dădu drumul şi, cu părere de rău, îşi desprinse buzele de ale ei. Deocamdată, o simţea prea fragilă ca să insiste. Voia ca ea să-l dorească nu să caute alinare.

— Ce s-a întâmplat, Cami? întrebă el cu blândeţe.

— Ţi-am mai spus, Frank. Cred că am răcit.

Se îndepărtă un pic. Era probabil timpul ca ea să

ridice din nou zidul între ei.

— Nu-i vorba despre asta. Ce este?

— Nu te superi dacă voi veni în altă zi să fac fotografiile?

Temându-se să nu-i trezească o reacţie imprevizibilă.

Frank hotărî să nu mai insiste. Oricare ar fi fost problema Camillei Bernett, era hotărât să-i descopere cauza.

Heather aruncă una dintre cămăşile de lucru ale tatălui său în maşina de spălat. Ar fi trebuit mai întâi să cureţe petele de iarbă sau de noroi cu detergent special, dar asta i-ar fi luat prea mult timp. Asta e! Tatăl său n-avea decât să fie mai atent când lucrează.

Se certaseră teribil atunci când el îi spusese că va trebui să se ocupe de Tammi şi să spele rufele în absenţa lui. Încruntată, Heather căută programul potrivit şi porni maşina de spălat, după care coase o grămadă de rufe din uscător. De fapt, nu i-ar fi mărturisit pentru nimic în lume tatălui său, dar era bucuroasă că are un pretext să rămână astăzi acasă.

Părinţii lui Marty erau plecaţi în Lincoln, astfel că toată gaşca era invitată la el acasă. Şi ea, bineînţeles, dar Heather preferase să nu se ducă la el în absenţa adulţilor. În ultima vreme, Marty se purtase cam îndrăzneţ cu ea. Ştia ce aşteaptă de la ea… mă rog, aproape… şi nu ştia cum să-l refuze sau cum să-i reziste. Ultima oară când o sărutase, îi fusese foarte greu să-i potolească înflăcărarea.

Fata se înfioră. Marty era cel mai drăguţ băiat din gaşcă şi dacă el îi arăta interes, era sigură că astfel va fi şi ea acceptată în grup. îi plăcea să fie sărutată, cu condiţia ca el să nu-i ceară mai mult.

Heather duse coşul cu rufe în living, unde Tammi se uita la desene animate.

Se aşeză pe canapea lângă cea mică şi începu să împăturească rufele.

— Aşadar, pacoste mică, nu crezi că m-ai putea ajuta?

— Crezi că trebuie s-o fac?

— Bineînţeles!

Fără să-şi ia ochii de la ecran, Tammi întinse mâna după un şervet. Tocmai împăturise două când se auzi soneria de la intrare.

— Mă duc eu! zise ea sărind în picioare.

— Nici vorbă! Ai uitat că eu trebuie să deschid uşa când suntem singure?

Ajunsă în vestibul, Heather aruncă o privire prin vizetă. Zărind o femeie, întredeschise uşa, dar fără să scoată lanţul, aşa cum îi recomandase tatăl ei.

— Da?

N-o cunoştea pe femeie, dar i se păru simpatică în pantalonii ei kaki împodobiţi cu o mulţime de buzunare. Nici tricoul foarte larg nu era rău.

— Heather, eu mă numesc Penny Gray. Locuiesc în apropiere şi tatăl tău mi-a spus că pot vorbi câteva minute astăzi cu tine.

Heather îşi aminti vag că tatăl său îi menţionase ceva despre vizita unei femei, o membră a asociaţiilor din cartier. Dar în clipa aceea, tocmai se întreba cum să facă să nu-i vadă tatăl său carnetul de note şi nu prea fusese atentă la ce-i spusese. După ce scoase lanţul, o invită pe femeie înăuntru.

De îndată ce se aşeză în living, aceasta îi explică scopul vizitei sale:

— Eu conduc o agenţie imobiliară, la doi paşi de aici, şi caut pe cineva care m-ar putea ajuta după-amiezile şi în weekend. Tatăl tău mi-a spus că s-ar putea să te intereseze.

— Îmi propuneţi ceva de lucru?

Penny Gray zâmbi încuviinţând din cap. În mod sigur, nu seamănă cu alţi adulţi care păreau întotdeauna că se forţează să fie amabili. Heather avea impresia că această femeie i se adresează într-adevăr ei.

— Aşa este. N-o să te îmbogăţeşti, dar vei avea nişte bani de buzunar.

În timp ce Penny discuta problema orarului, Heather îşi calcula rapid câştigurile şi se gândi că îşi va putea cumpăra nişte haine noi. În schimb, se va întâlni mai rar cu

prietenii.

— Şi în weekend? Va trebui să stau toată ziua de sâmbătă?

— Depinde de capacităţile tale organizatorice. După părerea mea, o după-amiază ţi-ar ajunge.

— Ce ar trebui să fac?

— Să răspunzi la telefon, să preiei mesajele, să deschizi corespondenţa.

Văzând chipul adolescentei lungindu-se, Penny izbucni în râs.

— Te înţeleg, toate astea sunt extrem de plictisitoare. De ce crezi că vreau să mă debarasez de ele?

Heather zâmbi fără voia ei.

— Când eram de vârsta ta, continuă Penny pe un ton serios, aveam tot felul de probleme cu părinţii. Nu aveau încredere în mine, nu-i apreciau pe prietenii mei, ziceau că mă întorc seara prea târziu acasă… în sfârşit… poate că în această privinţă, nu greşeau prea mult. Atunci, am început să lucrez într-o parfumerie. Şi ştii ce s-a întâmplat?

Heather făcu o grimasă plictisită. De ce tot acest discurs? dacă Penny semăna până la urmă cu ceilalţi adulţi, îşi va termina discursul printr-un oftat. Totuşi, ochii verzi ai acestei femei păreau sinceri…

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, în continuare părinţii mei nu-mi apreciau prietenii şi îmi reproşau că mă întorc seara prea târziu acasă. Îşi zâmbiră complice, apoi Penny continuă:

— Totuşi, au încetat să mă mai hărţuiască în fiecare clipă. Ca şi cum mi-ar fi acordat mai multă încredere, ca şi cum ar fi recunoscut că mai crescusem, pur şi simplu pentru că lucram.

— Adevărat?

— Absolut.

Heather ridică din umeri, dar nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— De acord! De ce să nu încerc, la urma urmei?

Penny întinse mâna.

— Bravo!

Deodată, foarte emoţionată, Heather bătu palma cu Penny.

— Sunt sigură că vom forma o echipă bună, zise Penny. Poţi să începi de luni? Grăbită dintr-odată să înceapă munca, Heather încuviinţă.

— Bineînţeles…

După ce îşi conduse „patroana” până la uşă, începu din nou să împăturească rufele, dar cu mai mult entuziasm. Penny îi plăcea enorm, era într-adevăr „cool”. Aşa cum ar fi fost şi mama ei, era convinsă de asta.

Când Frank se întoarse la prânz acasă, avea un plan. Dacă această Camille Barnett suporta cu greutate copiii, îşi va face timp s-o domesticească înainte de a o mai pune în prezenţa fiicelor sale. Când se vor cunoaşte mai bine, îşi va da seama că el nu căuta o mamă pentru Heather şi Tammi. În acelaşi timp, va afla şi faptul că dacă el este tată nu constituie un obstacol între ei.

Ajungând în pragul livingului, se îndoi o clipă de adevărul acestor afirmaţii. Heather era întinsă pe canapea cu un teanc de cămăşi în dreapta şi cu alt teanc de rufe în stânga. Cu vârful picioarelor, bătea ritmul unei melodii cântate la televizor. Pe măsuţa joasă era o pungă goală de chipsuri, iar pe jos şi pe măsuţă, numai firimituri. Tammi dansa, imitând gesturile provocatoare ale solistei care se agita pe ecran. La vederea tatălui său, se repezi în braţele lui.

— Tată! Mâncăm în curând? îmi este foarte, foarte foame!

— Imediat, Iepuraş. Trebuie să dau un telefon. În acest timp, voi tăiaţi pâinea. Şi tu, Heather.

Posacă, Heather îşi urmă sora în bucătărie.

— Astăzi n-o să mănânc dulceaţă şi unt de arahide, zise ea.

Refuzând să se lase antrenat într-o discuţie neplăcută, Frank îi zâmbi fetei.

— În cazul acesta, jambon şi brânză îţi convine?

— Nu mai este brânză, replică adolescenta.

Frank inspiră profund. Calm… calm… Se îndreptă

spre telefon şi, după câteva clipe, auzi vocea liniştitoare a mamei sale. După ce vorbi puţin cu ea, Frank ajunse la scopul telefonului său.

— Ascultă, mamă, mă întrebam dacă aş putea să-ţi încredinţez copiii în weekendul următor?

— Ce idee grozavă! Ştii biine cât de mult ne place să aduci fetele aici!

Frank aşteptă cu răbdare ca mama sa să-i transmită vestea cea bună tatălui său.

— Tata vrea să ştie cărui fapt datorăm bucuria acestei vizite? întrebă ea râzând. Zice că s-ar putea să ai vreo prietenă.

Frank începu să râdă.

— Cam aşa ceva. Am cunoscut o tânără femeie care…

Cuvintele îi îngheţară pe buze pentru că tocmai zărise expresia mânioasă de pe chipul lui Heather. Stătea în prag, cu bărbia ridicată, gata de ceartă.

Temându-se de o izbucnire iminentă, Frank puse capăt foarte repede conversaţiei. Nu avusese încă ocazia să le spună părinţilor săi cât de mult se schimbase Heather în ultima vreme. Prefera ca ei să nu-şi dea seama de asta în acest fel.

— N-o să merg, izbucni Heather de îndată ce el închise telefonul.

— Nu este o propunere, Heather. Am hotărât că vei petrece următorul weekend la bunici.

— Ca să poţi tu să te distrezi cu prietena ta? Nu este drept. Tammi apăru la rândul ei, cu un borcan de dulceaţă în mână şi cu o linguriţă în cealaltă. Ochii ei mari treceau de la tatăl său la sora sa care tocmai începuse lupta.

— Camille Barnett nu este o „prietenă”, răspunse cu fermitate Frank. Este o persoană simpatică şi am de gând să-mi petrec puţin timp cu ea.

— Foarte bine, dar eu nu plec la bunici.

— O s-o faci dacă-ţi spun eu.

— Este imposibil, pentru că mi-am găsit de lucru.

— De… ce?

— De lucru, la Penny Gray. A venit astăzi pe aici şi se

pare că tu ai fost de acord.

Frank îşi aminti atunci că Penny îl întrebase ieri dacă poate să-i propună lui Heather o slujbă. În speranţa că aceasta îi va mai vârî minţile în cap fiicei sale, acceptase. Oftă. Iarăşi complicaţii...

Mereu complicaţii.

— O să-i spui că n-ai să te poţi duce sâmbătă pentru că avem alte planuri.

— O să angajeze pe altcineva! replică ea cu o voce ascuţită. Nu, îţi spun că nu voi pleca!

— Heather, o să faci ce-ţi...

— Nu! Nu voi rata această ocazie de a-mi găsi de lucru numai pentru că ultima ta cucerire are groază de copii!

Hotărât să nu izbucnească şi el, Frank spuse cu fermitate:

— Îţi promit că Penny nu va angaja pe nimeni altcineva, Heather.

— Foarte bine, în acest caz s-ar putea să mă duc la bunici. Dacă te interesează o femeie ca asta, fără îndoila A că aş face mai bine ca de acum încolo să locuiesc la ei.

Fără să aştepte un răspuns, fata se întoarse şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Sigură de victoria ei, nici măcar nu catadicsi să o trântească.

Capitolul 9

Camille răsfoia paginile anuarului profesiilor. Găsi cardiologi, chirurgi, neurologi, ortopezi, psihiatri.

Ridică privirea, zări zaharniţa spartă şi reveni imediat la lista imensă, urmărind numele cu vârful degetului. De unde să ştie care era mai bun?

— Crezi că există vreunul care să deţină răspunsul, Baxter?

Câinele dădu vesel din coadă. Ea se aplecă să-l ia în braţe şi-l puse peste anuarul deschis pe masa din bucătărie. Pechinezul nu păru mai inspirat ca ea, chiar dacă îl adulmeca insistent.

— Nu găseşti? Aşa mă gândeam şi eu.

Baxter ridică spre ea ochii lui căprui plini de tristeţe.

Camille îşi apăsă obrazul de căpşorul mătăsăsos. În ciuda soarelui de toamnă care se revărsa în încăpere, simţea o profundă melancolie.

— Am nevoie de ajutor, murmură ea. Nu pot să mă las în voia sorţii, Baxter. Nu aş mai accepta încă o dată.

Strecurându-şi botul rece pe gâtul ei, căţelul o „pupă” cu tandreţe, dând repede din coadă. Camille începu să râdă şi-l strânse mai tare la piept.

— Crezi că noi doi o să-i dăm de capăt?

Baxter se gudură cu un entuziasm de nedescris. Camille râse din nou.

— Bine, bine. Noi doi, putem învinge întreaga lume… şi vom alunga puterile malefice care mă macină.

Frank o privi o clipă pe Tammi care îşi aduna jucăriile risipite pe covorul doamnei Whiteside.

— Sunt încântată că pot să-ţi fac un serviciu, zise bătrâna doamnă.

De acum încolo, zilele mele vor avea un scop, din moment ce voi avea grijă de Tammi după şcoală.

— Vă mulţumesc, doamnă Whiteside.

Dar în ciuda sentimentului de uşurare, Frank nu uită ameninţarea lui Hether. Fiica lui nu mai fusese niciodată atât de rece cu el ca după ultima lor confruntare. Iar el, era îngrozit. Heather era suficient de încăpăţânată ca să facă tot ce spusese. Aruncă o privire la ceas, întrebându-se dacă o va găsi acasă când va ajunge cu Tammi. îl obseda gândul că ar putea să fugă.

— Serviciul acesta este foarte important pentru Heather, îi explică el doamnei Whiteside. Dar dacă Tammi va fi neascultătoare…

Femeia puse o mână liniştitoare pe braţul lui Frank.

— Nu-ţi face griji, domnule Weisbacker, aveţi cea mai adorabilă fetiţă pe care am cunoscut-o… după nepoţii mei, evident, zise ea făcându-i maliţios cu ochiul. Şi cu parcul în faţa uşii, nimic nu este mai plăcut decât să stau pe verandă şi s-o privesc jucându-se.

Frank luă mânuţa lui Tammi, care terminase de strâns jucăriile.

— Să ştiţi că uneori se întâmplă să fie insuportabilă.

— Este delicioasă, afirmă doamna Whiteside, mângâind părul lui Tammi.

Nimeni nu i-ar putea rezista.

Când ieşi de la doamna Whiteside, Frank îşi aminti de expresia îngrijorată de pe chipul Camillei. Dacă bătrâna doamnă ar fi avut dreptate…

* * *

Heather ezită când ajunse în pragul sălii. Nu avea chef să intre, dar dacă acum dădea înapoi, prietenii ei vor considera că este o înfumurată. Cu un mers nesigur, intră în încăpere.

— Salut!

Subsolul care fusese amenajat în sala de jocuri, era întunecos din cauza fumului de ţigară. Sticlele de bere erau împrăştiate pe jos şi muzica făcea să vibreze pereţii fără ferestre. Heather o auzise încă din stradă. Chiar dacă voia să arate calmă şi senină inima îi bătea nebuneşte.

Trecând pe lângă prietenii ei, îi mai bătea pe câte unul pe umăr sau îi lovea uşor cu piciorul. Unii îi făceau semne cu mâna, alţii bombăneau câteva cuvinte neinteligibile.

Marty juca biliard în fundul sălii. Când o văzu, îi zâmbi şi imediat îşi concentră din nou atenţia asupra bilelor care se rostogoleau pe masă. Venindu-i rândul, se aplecă şi studie îndelung situaţia înainte să se decidă ce strategie să adopte. În sfârşit, îşi potrivi cu grijă tacul şi expedie o bilă spre manta opusă a mesei. Aceasta ricoşă, după care dispăru într-unul din buzunare.

Indiferent la aclamaţiile care-i salutau isprava, Marty mai trimise vreo trei bile în buzunare înainte să rateze o lovitură. În timp ce adversarul său juca, Marty îi arătă lui Heather un interes ponderat.

— Te-ai hotărât în sfârşit să apari, păpuşă? spuse el trăgând din ţigară.

Heather se gândi că era la fel de frumos ca actorii de televiziune, cu braţele lui musculoase împodobite cu tatuaje. Dar ceea ce avea mai bun era faţa cu nedezlipita

expresie dispreţuitoare. Când te privea, putea să-ţi dea impresia că nu eşti decât o mucoasă căreia îi acorda favoarea unei priviri.

— Mda… zise ea pe un ton pe care-l voia degajat. Am trecut să văd ce mai învârtiţi pe aici.

— El zâmbi misterios, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia, şi o trase lângă el. Heather îşi ţinu răsuflarea şi fu uşurată când el îşi îndreptă din nou atenţia spre masa de joc.

— Ia priveşte… Bila asta am adus-o exact acolo unde voiam.

Marty nu minţea, drept care partida luă sfârşit câteva minute mai târziu. Întinse apoi mâna spre o etajeră de pe care luă o sticlă de bere.

— Vrei şi tu puţină?

Cu un nod în gât, Heather scutură din cap.

— Nu mulţumesc, tocmai am mâncat. Poate mai târziu. Marty începu să râdă şi Heather îşi dădu seama că nu-l păcălise. Simţi o oarecare panică. Oare Marty se va plictisi de ea?

Tânărul puse jos sticla şi o trase din nou lângă el. Mirosea a tutun şi a bere. Hether se crispă când o sărută. Nu-i plăcea gustul buzelor lui şi îşi reproşă că nu se simţea în al nouălea cer… ca în filme.

El se îndepărtă curând de ea, nemulţumit.

— Va trebui să mai creşti, păpuşă. Deocamdată, am impresia că strâng în braţe un lemn.

Zâmbea. Fata îşi plecă privirea, căutând cu disperare ceva interesant de spus.

— Ştii ceva? Mi-am găsit o slujbă!

El îi dădu drumul şi luă din nou tacul de biliard.

— O slujbă?

— Da. După şcoală, voi lucra într-o agenţie imobiliară. Marty ridică privirea spre cer, deloc impresionat. În minutele care urmară, îşi împărţi atenţia între masa de biliard şi sticla de bere. Lui Heather îi venea să plângă. Profitând de faptul că era aplecat, se repezi spre scară şi fugi.

Rănită şi cu mintea tulburată, traversă încăperea şi ajunse la uşa de la intrare. Când ieşi afară, aşteptă până ce ajunse la colţul străzii, apoi o luă la fugă.

Parcurse vreo sută de metri înainte să încetinească.

Se lăsă să alunece la rădăcina unui copac şi abia atunci îşi dădu seama că gemuse de durere pe tot parcursul drumului.

— Mamă! şopti ea ca de obicei în asemenea situaţii. Mamă!

Trecură minute lungi până se mai linişti şi până înţelese în sfârşit că nimeni nu-i va răspunde.

Camille închise cartea şi dădu din cap cu satisfacţie. O flutură spre colivia în care Laurel şi Hardy se dondăneau, după cum le era obiceiul.

— „Înfruntă-ţi problemele, ziceau ei. Ia-le de gât şi înăbuşele fără milă!” Se ridică de pe scaun şi aruncă anuarul peste grămada de cărţi deja risipite pe masă.

— Toţi spun la fel, declară ea întorcându-se către papagali. Crizele de anxietate pot surveni în orice moment. Cel mai bun mijloc de a le învinge, este tot acela de a face faţă problemelor care se află la originea lor.

Pocni din degete, făcându-l pe Baxter, care dormea liniştit pe jos, să tresară.

— Trebuie doar să mă gândesc! Este de-ajuns să-mi înfrunt problema declanşatoare a crizei! Este o plăcere…

Izbucni într-un râs trist şi se îndreptă spre fereastră. Cerul era plumburiu, anunţând apropierea iernii. De când trăia în această regiune, ar fi trebuit să se obişnuiască deja cu aceste ierni care începeau în noiembrie şi se terminau în aprilie. Regreta adeseori căldura copleşitoare a verilor din Texas, şi acele ierni, mai blânde decât toamnele de pe aici…

Texas… Era una dintre problemele ei nerezolvate. În loc să-i facă faţă, fugise din Texas ca o hoaţă, fără să privească înapoi.

„Poate că ar trebui să încep cu asta, îşi zise ea… să mă întorc în Texas”.

Rămase îndelung la fereastră, privind fără să-i vadă

norii ameninţători şi frunzele alungate de vânt. În fine, îşi părăsi postul de observaţie şi se duse la etaj. Ajunsă în cameră, găsi în fundul unui sertar un carnet cu adrese, legat în piele, oferit de mama ei la o aniversare. îl răsfoi o clipă înainte să găsească numărul pe care-l căuta.

Curând, la celălalt capăt al firului, răspunse o voce blândă şi oarecum plictisită.

— Alo?

Camille respiră adânc înainte să vorbească.

— Bună ziua, Barbara…

Cumnata ei ezită câteva clipe.

— Camille! Cât mă bucur să te aud! Ce mai faci?

— Voiam doar să… I-am telefonat mamei acum câteva săptămâni, şi mi-a spus vestea cea bună… în legătură cu bebeluşul. Voiam să vă felicit, pe Frankie şi pe tine.

Tăcerea care urmă o convinse pe Camille că, pentru cumnata ei, era ceva neaşteptat.

— Ei bine… mulţumim. Suntem foarte fericiţi, să ştii.

— Mama mi-a spus că, de data asta, va fi o fată.

Încurajată astfel, Barbara îi descrise cu entuziasm planurile pe care ea şi cu soţul ei le făcuseră pentru copilaş. În timp ce o asculta, Camille îşi lăsă mintea să hoinărească. îl revedea pe primul copil al fratelui său, cu feţişoara aceea roz şi şifonată, mirosind a lapte şi a pudră de talc. îi veniră în minte remarcile făcute de unii străini care se mirau că ea nu putea să aibă copii. Îşi aminti ochii tulburători ai unui băieţel de trei ani întâlnit la grăina zoologică din Des Moines… De căldura unui trup viguros lipit de al ei, pe o pătură.

Nu, niciun miracol din lume nu va face din Camille Barnett o femeie întreagă.

Ţopăind alături de tatăl său, Tammi îi povesti despre jocul de şah al doamnei Whiteside.

— Mi-a spus că era al soţului ei… care a murit de multă vreme… şi că o să mă înveţe şi pe mine într-o zi să joc. Seamănă cu jocul de dame, dar este mai bun pentru că ai regi, regine, cai şi o mulţime de alte chestii în loc de piese simple, rotunde.

Frank zâmbi. Începu să aprecieze importanţa serviciului pe care i-l făcuse Penny Gray angajând-o pe Heather. De o săptămână de când lucra la agenţie, fiica lui era mult mai docilă. Iar doamna Whiteside era perfectă pentru Tammi. În loc să stea toată ziua la televizor, aşa cum făcea împreună cu sora ei când se întorcea de la şcoală, fetiţa avea în sfârşit activităţi potrivite vârstei ei. Juca şotron, făcea prăjituri sau desena. Ştii ce-a zis doamna Whiteside? îl întrebă Tammi când ajunseră acasă.

— Nu. Ce-a zis?

Acest drum scurt devenise momentul preferat al lui Frank. Spera ca într-una din zilele următoare să aibă parte de aceeaşi plăcere şi cu fiica lui mai mare.

— Mi-a zis că înainte, când eu nu eram cu ea, se simţea uneori un pic cam singură.

Tammi ridică spre tatăl sau ochii ei mari şi căprui în care Frank zări o adevărată solemnitate dar şi aceeaşi bunătate ca în cei ai mamei sale. Avu o strângere de inimă.

— Nu este întotdeauna plăcut să trăieşti singur, spuse el.

Bineînţeles, copila nu putea înţelege că el se referea la propria-i viaţă. Uneori, era cuprins de un sentiment profund de singurătate, în ciuda prezenţei celor două fete foarte active şi zgomotoase.

Tammi dădu din cap şi îşi privi vârful pantofilor.

— Cami este şi ea singură…

— Aşa este.

În săptămâna aceasta, se gândise adeseori la ea, întrebându-se ce anume îi ascundea cu atâta grijă. Ar fi vrut să se ducă la ea, să-i demonstreze cu infinită blândeţe că n-avea de ce să se teamă.

Tammi păru agasată de faptul că tatăl său înţelegea foarte greu ce vrusese ea să spună.

— Dacă trăieşte singură, probabil că se plictiseşte la fel ca doamna Whiteside. Nu crezi?

— S-ar putea.

— Ar trebui să trecem s-o vedem… Aşa, poate ne-ar invita la cină. Doamna Whiteside zice că ei i-ar face

plăcere să gătească pentru cineva.

Frank nu se putu abţine să râdă. Fără îndoială, ultimul lucru pe care ar dori să-l facă o tânără precum Camille Barnett ar fi fost acela să gătească.

— Este prea ocupată pentru asta, Iepuraş.

Tammi păru mirată.

— Am putea totuşi să mergem s-o vedem… în felul acesta, nu va fi singură toată seara.

Îngândurat, Frank se pierdu în ochii mari care-l priveau cu speranţă. De fapt, sugestia aceasta îi surâdea la fel ca şi fiicei lui, dacă ar fi vrut să recunoască. Cina putea să mai aştepte şi Hether nu va ajunge acasă înainte de o oră.

O luă pe Tammi de mână.

— Ştiai că eşti o fetiţă foarte isteaţă?

Se auzi soneria de la intrare. Supărată că este deranjată acum, Camille atârnă filmul ud de o sfoară, îşi şterse mâinile de blugi şi urcă în grabă treptele.

La vederea lui Frank, simţi mai întâi o uşoară emoţie care se transformă în iritare când o zări şi pe Tammi agăţată de braţul tatălui său.

— Bună ziua! spuse fetiţa. Tocmai treceam pe aici.

Fără să vrea, Camille se amuză de manierele acestea de adult. Dar zâmbetul îi încremeni pe faţă. În clipa aceasta, nu ştia ce o sperie mai mult… Apropierea tatălui sau a fetiţei?

— Adică… începu Frank zâmbind a scuză.

Camille simţi o nevoie imperioasă de a se arunca în braţele lui… sau de a-i trânti uşa în nas.

— Tammi nu te-a minţit, continuă el. Ne întorceam de la doamna Whiteside şi am trecut să-ţi spunem bună ziua.

Camille se retrase un pas, ca să-i lase să intre. Tammi se repezi în casă, îşi scoase bereta şi paltonaşul, după care ridică o privire nesigură spre Camille.

— N-o să stăm prea mult, doar dacă nu o să…

— Tammi!

Vocea lui Frank se voia ameninţătoare. Stăpânindu-şi un zâmbet, Camille le puse paltoanele pe cuierul din

vestibul, apoi îi conduse în living. Îşi invită oaspeţii să ia loc, căutând un subiect de discuţie. Întâlnind privirea lui Frank, înţelese că el ar fi avut multe lucruri să-i spună dacă Tammi n-ar fi fost aici.

— Tu ai cumva un joc de şah? întrebă fetiţa.

Aşezată pe o canapea mică, îşi legăna picioarele înainte şi înapoi.

— Nu, din păcate.

— Pun pariu că n-ai pentru că n-ai avea cu cine să joci!

Camille îşi ţinu respiraţia şi Frank tuşi stânjenit.

— Doamna Whiteside o învaţă pe Tammi regulile jocului de şah. În asemenea măsură este de interesată, încât nu se mai uită toată ziua la televizor.

Tammi se aplecă înainte şi o privi pe Camille în ochi.

— Ştii ce anume este cel mai bine la şah?

Feţişoara cu ochi strălucitori era pur şi simplu irezistibilă. Camille încercă să se convingă că bătăile accelerate ale inimii ei se datorează acestei situaţii neobişnuite pentru ea, şi nu unei crize de anxietate. Acum, îşi cunoaşte mai bine problema, aşa că putea să-şi controleze reacţiile.

— Nu. Ce este?

— Dacă pierzi, spuse Tammi pe un ton confidenţial, n-ai decât să loveşti uşor tabla de şah cu genunchiul. Partida este atunci anulată şi totul se reia de la capăt. Încântată de ideea ei, Tammi începu să râdă. Înainte să înţeleagă ce i se întâmplă, Camille o imită şi Frank făcu la fel. Micuţa redeveni serioasă şi le explică pe un ton grav cum profitase ea de faptul că doamna Whiteside fusese chemată la telefon şi modificate poziţia unui nebun şi a cailor.

— Va trebui să abordăm în mod serios nişte reguli de etică, zise Frank.

— Am învăţat etică la şcoală, replică Tammi. Marisa a adus nişte chestii din Mexic unde locuieşte bunica ei. Iar Jimmy ne-a arătat nişte amintiri din Africa, lucruri care aparţinuseră stă-stră-străbunicului său. Nu-i aşa că-i drăguţ? Eu de ce etică sunt, tată?

Expresia de pe faţa lui Frank spunea limpede cât de greu îi era uneori să-şi pună fiica pe calea cea bună.

— Mai întâi, tu vorbeşti despre „etnic” şi nu etic. Străbunicul tău a venit din Germania, cu mult timp în urmă, zise el cu multă răbdare.

— Înainte să mă nasc eu?

Camille fu emoţionată de răbdarea cu care se adresa Frank fiicei sale.

— Se întâmpla înainte chiar să mă nasc şi eu, Iepuraş. Aşadar, este vorba despre etnia ta. Etica este cu totul altceva. De exemplu, să te abţii să mai trişezi.

Tammi îl privi cu gravitate.

— Atunci, prefer etnia. Ar fi trebuit să vezi pozele acelea cu războinici africani pe care mi le-a arătat doamna învăţătoare; erau super!

Întorcându-se brusc spre Camille, fetiţa adăugă:

— Acum, pot să mă joc cu Baxter?

Abia apucă să-i acorde permisiunea cerută, că Tammi se şi repezi spre sufragerie unde spera să-l găsească pe Baxter. Câteva clipe mai târziu, râsete amestecate cu lătrături vesele ajunseră până la Camille şi Frank.

Tânăra femeie se întoarse spre oaspetele ei care a observa cu un fel de îngrijorare. Stânjenită, îi adresă un zâmbet forţat.

— Peste două săptămâni, o să pot să te fotografiez la muncă, pe tine şi echipa ta, zise ea ca să-şi ascundă stânjeneala.

Săptămâna aceasta, am făcut un reportaj la o fermă. A fost fantastic.

O clipă, se gândi că el nu-i va răspunde.

— După asta, sarcina noastră n-o să ţi se mai pară la fel de interesantă, zise el încet.

Pesimismul lui o făcu să zâmbească.

— Te înşeli amarnic! Deja m-am gândit la subiect… Tu şi cu oamenii tăi, înfruntând prima furtună de zăpadă a anului!

Auziră mingea lui Baxter sărind pe parchet. Frank se încruntă.

— Tammi, nu uita că eşti într-o casă… Mai degrabă fă mingea să se rostogolească, nu o mai arunca.

— Da, domnule tată. El zâmbi auzindu-i vocea piţigăiată. Camille simţi dintr-odată nevoia să ia câteva instantanee cu tatăl şi fiica. La acest gând, începu iarăşi să-i bată inima cu putere şi picături de sudoare îi umeziră fruntea, la rădăcina părului. Mânată de un impuls iraţional, se aplecă şi luă o mână a lui Frank într-a ei.

— Aş vrea să-ţi fac câteva prim-planuri.

Degetele ei atinseră palma lui aspră. Voia să se convingă de faptul că doar fotograful din ea era emoţionat, dar atingerea acestei mâini muncite îi trezi sentimente pe care nu le mai avusese niciodată în spatele aparatului de fotografiat.

— Vreau să-ţi arăt mâinile, spuse ea încet. Mâinile tale mari şi bătătorite.

Ochii li se întâlniră şi Camille îşi simţi iar inima bătând dezordonat. De data aceasta însă nu mai era ceva neplăcut.

— Te superi dacă ţi fac nişte prim-planuri?

Frank se aplecă spre ea. Camille îi simţi mirosul masculin şi roşi.

— Nicidecum. Sunt destul de aproape?

— Oh… Este exact cum…

Buzele lui Frank se lipiră de ale ei. Mai întâi fu doar o atingere blândă şi languroasă. Apoi mai insistentă, ca şi cum se înflăcărau cu fiecare clipă care trecea, astfel că degetele Camillei se desprinseră din palma lui Frank şi urcară pe braţul lui. El o cuprinse de talie şi, o clipă, îi mângâie spatele, apoi ajunse pe sânul tare.

Un zgomot înfundat de cealaltă parte a zidului îi făcu să tresară: mingea! Se îndepărtară repede unul de altul.

Ochii lui Frank erau înceţoşaţi de pasiune.

— Voiam mai mult. Mult mai mult.

— Şi eu.

— În curând…

Rămaseră tăcuţi, sorbindu-se din ochi, cuprinşi de aceleaşi senzaţii extraordinare.

— Camille, în legătură cu se s-a întâmplat zilele trecute în parc…

Ea se prefăcea încântată de subiect.

— Mă bucur că ai adus vorba despre asta! Săptămâna aceasta am fost foarte ocupată, dar tocmai am developat filmele. Poţi să le foloseşti chiar de mâine.

— De mâine! Perfect! Dar ceea ce voiam să…

Îi întrerupse o bubuitură. Se ridicară amândoi deodată şi alergară într-acolo.

— Tammi?

— Da, tată? se auzi o voce subţirică provenind din camera obscură.

Urmată de Frank, Camille se repezi pe scara ce ducea la subsol. Când ajunseră jos, o găsiră pe Tammi în picioare lângă un vas răsturnat, lângă care zăceau o mulţime de filme mototolite şi răsucite.

Copila părea atât de dezolată, încât Camille vru s-o strângă la piept şi s-o consoleze. Dar o durere ascuţită în abdomen o opri. Involuntar îşi apăsă mâinile pe locul dureros.

— Tammi, ce-ai făcut…?

— Îmi pare rău, tată, este un accident.

Lacrimile se prelingeau pe obrajii rotunzi ai fetiţei care ridicase spre ei ochii ei mari şi trişti.

Frank se aplecă şi ridică un film.

— Este puţin spus că îţi pare rău, Tammi. Tocmai ai stricat un…

— Nu-i nimic, zise Camille.

Simţind că este gata să leşine, nu avea decât o dorinţă: să-i vadă pe cei doi plecaţi.

— Nu este nimic, repetă ea, dar plecaţi imediat!

— Mai întâi, o să curăţăm aici protestă Frank.

— Nu!

Fără să vrea, Camille ridicase tonul. În jurul ei, întreaga încăpere începea să dispară în întuneric.

— Nu este grav, reluă ea, o să mă descurc, numai scoate-o pe Tammi de aici, înainte să… să se murdărească.

— Nu am făcut-o special, tată. Mingea lui Baxter s-a

rostogolit pe scări şi eu m-am dus după ea. Nu voiam să stric nimic.

Văicăreala fetiţei ajunse până la creierul înceţoşat al Camillei care se lăsă în genunchi şi o cuprinse pe copilă în braţe.

— Nu este nimic, draga mea, nu are importanţă.

Tammi suspina şi îşi lipi faţa de gâtul ei.

— Am… Am stricat totul.

— Asta se întâmplă tot timpul. O să curăţ eu, n-avea grijă, îi şopti Camille la ureche.

— Eşti sigură că nu te-ai supărat pe mine?

— Evident!

Camille îi dădu drumul, dar nu se ridică. Nu se simţea în stare.

— Acum, Tammi, vrei să-l iei pe Baxter şi să mergeţi sus? Dacă o să lingă soluţia asta de pe jos o să se îmbolnăvească.

Tammi se supuse imediat, chemând câinele după ea. Frank îngenunche lângă Camille.

— Tu eşti cea bolnavă, Cami. Spune-mi ce nu este în regulă, mă sperii.

În ciuda tulburării accentuate, simţi neliniştea lui Frank şi fu mişcată de grija lui.

— Nu-i nimic… Nimic fizic, în orice caz. Să zicem că sunt un pic cam… instabilă, adăugă ea cu un râs nervos.

Închise ochii aşteptând ca durerea să se atenueze. Frank se aşeză lângă ea şi o strânse în braţe.

— Despre ce vorbeşti? Se vede că suferi.

Ea râse din nou, un râs gâtuit care părea că vine de departe.

— Orice ar fi nu are legătură cu tine.

— Dar ce…

— Sunt nişte crize de anxietate. Vin fără să mă prevină. Urmă un moment de tăcere. Mâna lui Frank mângâie uşor fruntea Camillei, umedă de sudoare.

— Trebuie să existe un motiv pentru asta, Cami.

— Tată?

Se auzi vocea lui Tammi de sus. Camille se ridică,

speriată la gândul că fetiţa ar fi putut-o vedea în starea asta.

— Mă simt bine, Frank. Acum, pleacă, te rog.

— Nu pot să te las aşa.

— Te implor, Frank!

Se ridică şi el, şovăind, şi puse piciorul pe prima treaptă.

— O duc pe Tammi acasă şi mă întorc.

— Nu! Nu vreau să te întorci, Frank.

— Dar…

— Te rog, Frank, vreau să fiu singură.

— Aş vrea să te ajut.

În mod ciudat, Camille avu senzaţia că el ar fi avut puterea s-o facă. Dar experienţa de până acum îi dovedise contrariul.

— Nu acum, Frank. Acum mă simt bine.

Câteva minute mai târziu, auzi uşa închizându-se. Genunchii încă îi tremurau, îşi simţea capul gol.

Râse cu amărăciune.

— „Înfruntă-ţi problemele”, ziceau ei! Iată ce succes!

Capitolul 10

Cu mâna tremurând, Camille apăsă pe butonul soneriei lui Frank. Îşi spuse pentru o ultimă oară că va pleca într-un minut. De fapt, nici n-ar fi trebuit să intre. Voia doar să…

Uşa se deschise şi o întâmpină un chip ostil. Tânăr, ostil şi atât de asemănător cu acela al lui Frank încât Camillei îi veni să râdă.

În schimb adolescenta nu-şi schimbă expresia.

Camille nu luă în seamă un spasm de la stomac.

— Tu eşti Heather, nu-i aşa? Ne-am întâlnit cu ocazia festivalului Shakespeare.

Fără să-i răspundă, Heather dădu imperceptibil din cap.

— Tatăl tău nu este acasă? reluă Camille.

— Ba da.

Fata se îndepărtă un pic pentru a o lăsa să intre, prea puţin entuziasmată. Camille îşi răscoli amintirile,

încercând să afle dacă ea fusese la fel de dezagreabilă la aceeaşi vârstă. Este adevărat că nu suferise pierderea mamei sale.

În momentul când Heather o invită în living, Frank ieşea din bucătărie, cu un şervet prins în centura blugilor şi cu o lingură de lemn în mână. Lăsându-se să cadă pe o canapea, Heather îi supraveghea cu coada ochiului.

— Iartă-mă că te deranjez la o oră nepotrivită, începu Camille.

Văzând expresia îngrijorată de pe faţa lui Frank, îşi dădu seama că el nu uitase ultima lor întâlnire. Stăpânindu-şi dorinţa de a-i mângâia fruntea pentru a-i şterge cutele îngrijorate, se strădui să glumească:

— Presupun că tocmai preparai un sufleu de tofu?

Frank se destinse vizibil.

— Nu, dar poţi să guşti din sosul meu bolognese. Sigur, l-am scos dintr-o cutie, dar eu şi Tammi l-am îmbunătăţit.

— Din păcate, nu pot să stau prea mult, spuse ea întinzându-i un plic mare din hârtie cafenie. Ţi-am adus fotografiile din parc. Poţi să le arăţi celor din consiliul municipal.

— Minunat!

Dar credeam că negativele s-au deteriorat?

— Acestea erau deja uscate şi puse la adăpost.

El luă plicul, dar profită de ocazie s-o prindă de mână şi s-o conducă în bucătărie. Ea simţi aceeaşi tulburare ca ieri, şi-l urmă, cu picioarele tremurând.

— Sunt veşti bune, zise el. Acum, te rog, gustă sosul domnişoarei Tammi.

— Chiar că un…

— N-o să ne refuzi, te rog!

Puse fotografiile pe frigider protejându-le astfel de tornada care se iscase în mica bucătărie.

Învelită într-un şorţ prea mare pentru ea, Tammi era urcată pe un scaun şi se apleca peste o cratiţă mare din fontă. Era sos de roşii peste tot… pe aragaz, pe şorţul lui Tammi şi până pe vârful nasului ei.

La vederea Camillei, fetiţa zâmbi larg.

— Bună ziua! L-ai adus şi pe Baxter?

— Ah, nu!

Repetându-şi în gând preceptele din manualele ei de psihologie, se apropie de aragaz şi îşi muie un deget în sos.

— Mmm… Este delicios! care este reţeta?

— Este una specială. În loc să punem carne tocată, am pus salam italian. Fără să uităm un căţel de usturoi! adăugă ea cu oarecare emfază.

— S-ar zice că eşti un adevărat maestru bucătar, Tammi.

Ochii strălucitori ai fetiţei se aţintiră spre tatăl său, care-i făcea nişte semne disperate.

Imediat, zâmbetul ei radios se transformă într-o expresie vinovată.

— Oh da! îmi pare rău că am făcut prostia aia ieri. N-o să mai fac niciodată, îţi jur.

— Vrei să afli un secret?

Copila aplecă grav capul.

— Mi s-a întâmplat şi mie, aşa că n-are importanţă.

— Mulţumesc, Cami.

Înainte ca femeia să poată face vreun gest, Tammi îşi aruncă braţele de gâtul ei. Înăbuşindu-şi un val de emoţii, Camille o sărută şi ea înainte de a se îndepărta repede.

— Priveşte ce-ai făcut, Iepuraş, zise Frank ştergând mâinile fetiţei cu un şervet. Ai împrăştiat mai mult sos peste tot decât ne-a mai rămas pentru spaghetti.

— Oh, mai este destul! Poţi să rămâi şi tu, Camille. Ai putea chiar să te duci să-l aduci pe Baxter; este sos şi pentru el.

Fără voia ei, Camille începu să râdă.

— Sunt sigură că Baxter ar fi încântat, dar chiar trebuie să plec. Frank se strecură între ele, pentru a le prinde de umeri pe amândouă.

— Cred că ai dreptate, Tammi. Camille ar trebui să cineze cu noi. Ce-am putea face pentru a o convinge?

Camille ridică o privire imploratoare spre el, dar deja căldura trupului său producea asupra ei un efect magic.

Era un fel de vrajă, formată din dorinţă şi o stare de bine strâns legate între ele. O vrajă care aproape o făcea să creadă că s-ar putea aşeza ca o persoană normală şi să mănânce alături de aceste două fiinţe pe care începea să le iubească.

— Frank, zău că…

Frank şi făcu cu ochiul fiicei sale.

— Ştiu! O să recurgem la cărţi de joc. Dacă o tragi pe cea mai mare, eşti liberă să pleci. Dar dacă câştig eu, rămâi la cină. De acord?

— Ar fi mai bine să plec, aşa că…

Frank şi Tammi schimbară o privire dezolată.

— Avem de-a face cu o fricoasă, Tammi. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că îţi va fi atât de frică încât să refuzi să-ţi înfrunţi soarta, i se adresă el Camillei.

Tammi sări jos de pe scaun.

— Mă duc să aduc cărţile.

— Dar eu nu vreau să…

Frank puse un deget pe buzele ei.

— Va reveni imediat. Ce ai de pierdut?

Camille vorbi în şoaptă.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus ieri, Frank. Se pare că nu înţelegi că nu-mi pot controla aceste crize. Ele pot apărea în orice moment…

— Dacă se va întâmpla, te voi strânge foarte tare în braţe. După aceea, te voi întinde pe canapea, te voi acoperi cu pledul pe care mama mi l-a tricotat de ziua mea, anul trecut. Îţi voi masa picioarele şi îţi voi face un descântec care te va elibera pentru totdeauna. Orice s-ar întâmpla voi avea grijă de tine, nu-ţi fie teamă.

Camille ar fi vrut să mai discute, să-l convingă că se înşală, că nu va fi atât de uşor. Dar cum ar fi putut să-i mărturisească faptul că propria lui fiică era la originea acestor crize de panică?

— Iată! exclamă Tammi punând cărţile pe masă.

Frank o luă pe Camille de mână şi o conduse până la mijlocul încăperii. Ridicându-şi mânecile pentru a arăta că nu ascunde nimic, luă pachetul de cărţi şi-l bătu cu

îndemânare. Ca într-un vis, Camille remarcă puful blond care-i acoperea braţele. Oare la fel avea şi pe piept?

— De ce am sentimentul că sunt păcălită?

— Tammi, am impresia că ne acuză că trişăm.

Tammi chicoti de plăcere.

— Ia spune-i, Tammi, continuă el pe un ton grav. Marele Weisbacker s-a înjosi să trişeze?

Ochii lui Tammi scânteiară.

— Niciodată. El mă lasă întotdeauna să câştig. Camille îşi plecă privirea spre pachetul de cărţi pus pe masă.

— Adevărat? zise ea tăind cărţile.

— Da, răspunse Tammi. În afară de atunci când este ora de culcare.

Camille întoarse o carte, dezvăluind o damă de cupă. Zâmbi suav.

— S-ar zice că s-a întors norocul, Mare Weisbacker! închizând ochii, Frank întinse mâna spre pachet prefăcându-se că se concentrează, după care trase şi el o carte. Lăsă să plutească suspansul câteva clipe.

— Dacă vrei, zise el, putem mări miza.

— Ce-ţi trece prin minte?

Frank aruncă o privire spre fiica lui.

— Din păcate nu-ţi pot spune, avem nişte urechiuşe nevinovate lângă noi.

— Ai face bine să revenim la subiect.

Cu un zâmbet încrezător pe buze, Frank întoarse regele de cupă. Tammi bătu veselă din palme.

— Ştiam! Ştiam! El trage întotdeauna regele de cupă! Fetiţa se repezi spre un bufet din care mai scoase o farfurie. Apoi luă tacâmuri dintr-un sertar şi duse totul în sufragerie.

Camille îl privi cu severitate pe Frank.

— Cred că am fost păcălită, aşa cum bănuiam.

— Nu poţi spune că nu te-am avertizat că Marele Weisbacker câştigă întotdeauna. Spune-mi ceva despre care crezi că este imposibil de făcut şi eu îţi voi expune strategia mea. Îţi aminteşti?

— Perfect!

Cu un gest foarte blând, el îi mângâie obrazul.

— Regret că n-am mărit miza.

Era irezistibil, cu zâmbetul lui maliţios. După modelul starurilor de la Hollywood, Camille bătu din pleoape şi se întoarse uşor.

— Trebuie să te avertizez şi eu, zise ea peste umăr, nu mă omor niciodată după bărbaţii care poartă şorţuri.

Cu inima uşoară, Heather trecu pe sub poarta lui Penny. Reuşise să chiulească de la un curs astăzi şi să plece de la liceu fără să fie surprinsă. În afară de asta, tatăl său renunţase să o exileze pentru weekend când aflase că proiectul acesta nu-l prea încânta pe bunicul. Până la urmă, totul ieşea cât se poate de bine.

Ocoli casa şi se îndreptă către uşa agenţiei lui Penny. Evită să-şi îndrepte privirea spre casa mare şi roz a Camillei, care se afla exact alături. Nu se chinuise toată ziua degeaba încercând să-şi alunge din minte amintirea cinei de aseară ca să şi-o trezească din nou acum.

Cu picioarele încălţate în cizme puse pe birou, Penny vorbea la telefon şi râdea.

— Te-ai uitat la covoarele din casa aceea? Şi un câine ar refuza să doarmă pe ele. Dacă clientul tău nu are de gând să schimbe mochetele, n-o să-l închiriem niciodată la preţul acela.

Penny tăcu, ascultă o clipă apoi izbucni în râs.

— Freddy, ai într-adevăr o impresie tot atât de proastă despre mine?

Heather zâmbi. Adora se asculte pe Penny vorbind. Era şireată şi simpatică şi, în general, obţinea ce dorea.

„Sper să fiu ca ea, mai târziu”, gândi Heather lăsându-şi cărţile să cadă pe jos, lângă biroul ei.

Pentru că avea acum propriul său birou! Penny îi dăduse voie să şi-l aranjeze cum dorea. De îndată ce va primi bani, se va duce la centrul comercial şi îşi va cumpăra o plăcuţă de alamă gravată cu numele ei.

După ce se aşeză, începu să verifice corespondenţa.

— Ce mai faci? întrebă Penny după ce închise

telefonul. Te-ai distrat bine la şcoală? Heather făcu o grimasă.

— Oho! Am avut algebra şi comentarii despre Emily Dickinson! Cum de se mai citeşte Emily Dickinson în zilele noastre?

— Şi se mai zice că lumea s-a schimbat!

— Ce vrei să spui?

— Acum douăzeci de ani, gândeam şi eu la fel despre Emily Dickinson.

— Adevărat?

— Bineînţeles! Mi-am dat seama imediat că femeia aceea nu ascultase niciodată rock-and-roll. Şi cum m-ar fi putut interesa cineva care habar n-avea de rock-and roll?

Heather dădu din cap. De când lucra pentru Penny, numărul punctelor de vedere comune o stupefia în fiecare zi mai mult. Descoperise chiar că Penny purta uneori doi cercei la o ureche.

— Spune-i asta bătrânului Atkins…!

Mă voi duce la liceu mâine dimineaţă. O să-i obligăm pe profesorii tăi să asculte rock, până când îl vor include în programa şcolară.

Heather şi-l imagina pe bătrânul Atkins dansând pe un ritm îndrăcit şi zâmbi. Hotărât lucru, Penny era nemaipomenită!

— Aşadar, ne asociem? Eşti de acord să învăţăm să actualizăm catalogul caselor astăzi? zise Penny luând un volum gros pus pe biroul ei.

Heather ştia deja că acest „catalog” constituia biblia agenţilor imobiliari. Conţinea sute de pagini descriind fiecare casă pusă în vânzare în zona respectivă, cu fotografii, cu preţuri şi cu toate amănuntele care i-ar fi putut interesa pe potenţialii cumpărători. A ţine catalogul la zi era o sarcină importantă şi interesantă, îi spusese o dată Penny, şi făcea parte din sarcinile lui Heather.

Inima fetei bătu mai repede. Va şti oare să se achite de ea?

O asculta cu religiozitate pe Penny când aceasta o iniţia în menţinerea la zi a catalogului. Penny făcea

întotdeauna în aşa fel încât să-i dea impresia că se descurca admirabil De altfel, n-o certase încă niciodată. Nu se supărase pe ea nici măcar atunci când Heaher rătăcise mesajele cuiva care dorea să-şi vândă apartamentul. îi remarcase doar faptul că o asemenea greşeală putea să ducă la pierderea unei mari sume de bani. Heather se jurase că acest lucru nu se va mai întâmpla.

Mama ei fusese astfel. Orice s-ar fi întâmplat, nu-şi pierdea niciodată cumpătul. După aceea, erai gata să faci orice pentru a nu o dezamăgi din nou.

— Cred că ai înţeles, zise în sfârşit Penny. Îţi încredinţez toată treaba în timp ce eu voi încerca să conving o clientă exasperantă că nu este posibil s-o fac să viziteze toate proprietăţile de vânzare pentru ca ea să-şi poată face o idee.

— Pleci? întrebă Heather cu îngrijorare.

— Mă cheamă datoria, partenero, dar sunt sigură că vei şti să te descurci singură. Este posibil să nu mă întorc înainte să pleci tu. Penny ieşi din birou şi reveni câteva clipe mai târziu, înfăşurată într-o capă lungă care părea ieşită dintr-un film de groază. Uneori, Heather îşi spunea că voia şi ea să se îmbrace la fel ca Penny, mai târziu.

— Când pleci, încuie cu cheia, spuse Penny, şi nu-ţi face griji dacă nu termini treaba astăzi. Poate să-ţi ia mai mult timp.

— Dar… dacă nu înţeleg ceva?

Penny îşi puse pălăria cu boruri largi peste părul blond şi se opri în prag.

— Dacă ai vreo problemă. O vom discuta mâine.

După ce plecă, Heather mai rămase o clipă cu privirea spre uşă, zâmbind. Cât de uşoară ar fi fost viaţa dacă tatăl ei s-ar fi îndrăgostit de o femeie ca Penny…

Rămăsese cu catalogul în mână, îngândurată. Şi de ce nu s-ar întâmpla asta? Sigur, Penny era un pic mai în vârstă ca Frank, dar asta nu avea mare importanţă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai interesantă. Penny Gray ar fi fost o mamă vitregă

ideală, asta era sigur. Uitând de ce avea de făcut, Heather visă îndelung la această perspectivă, cu privirea pierdută în gol.

Ceva însă o readuse la realitate. Casa roz... Prin fereastră, zărea turnuleţul casei roz. Şi în interiorul casei roz, se afla o femeie căreia tatăl său îi consacra toate gândurile lui în ultima vreme.

Aseară, în timpul cinei, remarcase foarte bine modul în care amândoi se priveau. Ca şi cum n-ar mai fi fost numeni în încăpere în afară de ei. De altfel, Camille Barnett fusese destul de simpatică, dar lui Heather nu-i plăcea pentru că le privea, pe ea şi pe Tammi, ca şi cum nu le-ar fi văzut cu adevărat. Parcă i-ar fi părut rău că ele există.

Dar Heather nu-şi putea lua gândul de la tatăl său şi Penny…

Funcţionarul de la primărie aruncă o ultimă privire peste fotografiile Camillei.

— Weisbacker, să ştii că proiectul tău m-a impresionat. Dacă nu l-ai fi prezentat cu un asemenea talent, ar fi trebuit fără îndoială să aşteptăm votul următorului buget. Când crezi că vei putea începe?

— Nu mai înainte de primăvară, se pare. Deocamdată, avem de lucru până în iarnă.

— Perfect. În acest timp, eu voi trimite o echipă să lucreze la terenul de joacă.

Cum Frank se ridică de pe scaun, considerând că întrevederea se încheiase, funcţionarul ridică mâna.

— O clipă! mai vreau să-ţi spun ceva.

Frank se aşeză la loc. Era nerăbdător să iasă din acest birou unde hainele sale de lucru kaki i se păreau deosebit de deplasate.

— Weisbacker, după ce vei duce la bun sfârşit această operaţiune, am de gând să-ţi încredinţez un alt post.

— Poftim?

— Avem nevoie de un şef, cineva care ştie să formeze echipe, cineva care este la curent cu toate noutăţile în privinţa mediului şi care să le aplice aici. Cred că tu eşti

cel de care avem nevoie.

— Dar n-am mai făcut niciodată aşa ceva!

— Da, dar am văzut cum îţi conduci oamenii, şi ştiu că îţi vei face o datorie de onoare din a fi mereu informat în ceea ce priveşte domeniul tău de activitate. Eşti un bun conducător, Weisbacker, şi îţi risipim talentul folosindu-te la tăierea şi curăţirea copacilor. Adaug că această propunere va fi însoţită şi de o creştere substanţială a salariului. O să stai în biroul alăturat de al meu şi n-o să regreţi.

Cuprins de un fel de ameţeală, Frank îl asculta pe Lansky descriindu-i avantajele acestui nou post. Era măgulit, dar cu cât Lansky vorbea mai mult, cu atât perspectiva aceasta i se părea mai puţin seducătoare. Dacă va lucra într-un birou, va trebui să se îmbrace la costum, cu cămaşă albă şi cravată. Va avea poate întâlniri, prânzuri de lucru cu personalităţi ale municipalităţii…

Singurul avantaj erau banii. Dacă va câştiga mai mult, va putea să plătească studiile superioare fiicelor lui.

Avea oare dreptul să refuze această ofertă?

Câteva clipe mai târziu, Frank se aşeză la volanul camionului lui de serviciu. Oftă. Datoria lui de tată îi cerea să se sacrifice pentru fiicele lui, chiar dacă pentru asta trebuia să renunţe la propriile lui plăceri.

O clipă, chipul Camillei Barnett pluti în faţa ochilor lui. Da, dar uneori, taţii aveau şi dreptul de a încerca să fie fericiţi…

Îşi surprinse privirea tulburată în oglinda retrovizoare.

„Dar poate că te simţi vinovat că eşti îndrăgostit de o femeie care, se vede bine, nu este făcută dintr-un aluat din care sunt făcute mamele vitrege?”

Capitolul 11

Camille nu fu mirată când recunoscu vocea lui Frank, la celălalt capăt al firului. În decursul călătoriei ei prin Iowa, nu reuşise să şi-l alunge din minte, aşa că nu era deloc surprinsă de apelul lui.

— M-am gândit că o să fii bucuroasă să afli că

fotografiile tale ne-au asigurat succesul, spuse el după ce îi relată întrevederea cu Lansky. Mulţumesc, Frank, dar sunt sigură că şi puterea ta de convingere a contribuit mult.

În timp ce vorbea, se întreba dacă nu cumva părea să cocheteze cu el. Ce ar face dacă el i-ar răspunde pe acelaşi ton?

— Aşadar crezi că am putere de convingere? zise el pe un ton ironic.

Ea şi-l imagina zâmbind, cu finele lui riduri din colţul ochilor albaştri, mai seducători ca niciodată.

— Nu mă păcăleşti, să ştii, continuă el. Acum că ai gustat din sosul meu bolognez, speri să te invit la un sufleu de tofu? Mă rog… Ce-ai zice de weekendul acesta?

Imediat, inima Camillei o luă razna.

— Este imposibil, Frank, am de făcut nişte fotografii.

Îl simţi că ezită, neştiind dacă ea se foloseşte de această scuză ca să-l evite sau spune adevărul.

— De obicei, nu lucrez în weekend, dar acum este vorba despre ceva urgent, ceva ce trebuie să refac.

— Este vorba cumva despre negativele pe care ţi le-a stricat Tammi?

— Dar nu este nimic grav, Frank.

— Asta este, nu-i aşa?

— Da, dar…

— În cazul acesta, vin cu tine.

Sprijinindu-se de perete, Camille se lăsă să alunece încet în jos, cu bărbia pusă pe genunchii îndoiţi. Ar fi vrut să accepte, dar nu reuşi să rostească niciun cuvânt. Rareori îşi permitea plăceri neaşteptate.

— Sunt un bun asistent, vei vedea, reluă Frank. Pot să-ţi conduc maşina, să-ţi duc echipamentul, să desfac scaunul pliant când vei dori să te aşezi…

Ea începu să râdă.

— Sunt fotograf, nu regizor. Fotografii nu au nevoie de asistenţi.

Dar se lăsă convinsă. Şi când închise telefonul, făcu vreo câţiva paşi de dans, cu Baxter în braţe în loc de partener.

Se simţea la fel de emoţionată, la fel de fericită, la fel de neliniştită ca o adolescentă.

Preocupată de proiectele ei, Heather trecu în grabă prin living.

Nu avusese de gând să asculte conversaţia tatălui său, dar o frază îi atrase atenţia:

— Cred că se vor ocupa foarte bine de bebeluş.

Heather înţelese imediat că era vorba despre unchiul său, fratele mai mic al lui Frank, căruia tocmai i se născuse un bebeluş. Era limpede că tatăl său găsise o altă modalitate de a se debarasa de ea şi de Tammi în acest weekend. Dar cu siguranţă, ea nu avea deloc de gând s-o ajute pe mătuşa Hélène să aibă grijă de bebeluşul ei plângăcios. Avea lucruri mult mai importante de făcut: tocmai învăţa meseria de agent imobiliar.

Fata se întoarse brusc, pregătită să-şi înfrunte tatăl.

În timp ce aceasta discuta cu unchiul Wes, sprijinit de perete, ea încerca să şi-l imagineze alături de Penny Gray. Ar forma o pereche uluitoare, hotărî ea. Tatăl său era înalt, voinic ca un atlet, iar Penny era zveltă şi suplă, nu ca această Camille Barnett.

De îndată ce el închise telefonul, îl şi atacă:

— Vorbeai cu unchiul Wes, tată?

Străduindu-se s-o imite pe Penny Gray, se exprimase pe un ton măsurat şi calm. Frank fu vizibil surprins, dar nu se lăsă îmbunat.

— N-am să accept nicio discuţie pe acest subiect, Heather. Vreau ca tu şi Tammi să vă petreceţi weekendul la Hélène şi Wes.

Heather ştia motivul acestui exil. Tatăl său voia să-şi consacre tot timpul acestei Barnett… Va trebui să acţioneze repede dacă voia să împiedice această legătură.

— Dar, tată, uiţi că am o slujbă acum. Nu pot să lipsesc în toate weekendurile, zise Heather pe un ton liniştit.

— Doamna Gray n-o să se formalizeze pentru asta. Lucrezi la ea cu jumătate de normă, şi cu siguranţă că nu se aşteaptă să-i consacri fiecare clipă a vieţii tale.

— As putea poate să rămân acasă? Tammi ar putea să se ducă, iar eu…

— Îţi pierzi timpul!

Începea s-o agaseze serios.

Cum făcea Penny de îşi păstra cumpătul când oamenii se purtau ca nebunii?

— Dar, tată…

— N-am de gând să discut cu tine, Heather. Te vei duce împreună cu Tammi la unchiul Wes, fie că îţi place sau nu! S-a înţeles?

Furia o cuprindea atât de repede încât Heather se gândi că ar face mai bine să bată în retragere înainte să explodeze. Fără să-l mai privească pe Frank, se repezi în camera ei şi îşi aruncă toate cărţile pe jos.

Cu siguranţă, tatăl său va trebui să recunoască în curând că era prea mare pentru a mai fi obligată să meargă undeva împotriva voinţei ei.

În acest weekend, îi va demonstra asta.

Culcată pe burtă pe pământul umed, Camille strecură obiectivul aparatului de fotografiat pe sub grilaj. De cealaltă parte a împrejmuirii, bărbatul, calul şi tânărul taur năvăliră spre gard. Dacă s-ar fi aflat de aceeaşi parte cu ea, coarnele taurului i-ar fi atins braţul înainte ca grilajul să-i oprească alergarea.

— Nu îţi este teamă că vei fi călcată în picioare? întrebă Frank cu o voce calmă.

— Bineînţeles că îmi este teamă.

Cu bărbia în praf, încercă să focalizeze obiectivul asupra călăreţului care urmărea taurul.

— O dată, am încasat o copită stând în poziţia asta. Era cât pe ce să mă aleg cu nasul spart, aşa că aş fi proastă dacă nu mi-ar fi puţin teamă.

În ţarc, omul, calul şi taurul se deplasau atât de repede, încât era aproape imposibil să-i urmărească.

— În cazul acesta de ce te încăpăţânezi?

Frank se întinse şi el lângă Camille. Încercând să nu-l bage în seamă, ea făcu o serie de fotografii. A avut un noroc extraordinar, astăzi. Când Frank şi cu ea se

prezentaseră la această fermă, unul dintre cow-boy tocmai se antrena pentru rodeoul anual care va avea loc în vara asta.

În clipa aceea, reuşind să prindă taurul de coarne cu lasoul, sări de pe cal. Sfidând toate legile probabilităţii, îl obligă pe tânărul animal să muşte pământul.

Când totul se termină, Camille se rostogoli pe spate în speranţa că îşi va relaxa muşchii încordaţi. Emoţia făcea să-i bată inima într-un ritm nebunesc. Când ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Frank, aceasta o luă de-a dreptul razna.

— De ce? repetă ea ridicându-se într-un cot. Pentru că îmi place să călăresc şi ador caii.

Ar fi trebuit să pună un nou film în aparat, dar nu se mişcă, fascinată de zâmbetul lui, să se simtă ca şi cum nu erau decât un bărbat şi o femeie, o pereche obişnuită care-şi petrece sâmbăta împreună.

— Pentru că mă identific total cu un călăreţ atunci când încerc să prind pe peliculă ceea ce simte, ceea ce aşteaptă şi cum respiră.

Aş putea să fiu în locul lui.

Începu să râdă uşor.

— Recunosc totuşi că sunt mai puţin zgâlţâită ca el.

În loc să zâmbească şi el, Frank rămase serios. Camille citi atunci în ochii lui că împărtăşea aceeaşi dorinţă. La fel ca ea, dorea şi el s-o strângă în braţe, să o sărute pătimaş, să împartă aceeaşi emoţie care-i făcea pe amândoi să vibreze.

Prinzând-o de gulerul jachetei, o trase spre el. În momentul când buzele li se întâlniră, degetele lui se strecurară prin crăpătura bluzei şi-i mângâiară sânii. Camille se cambră ca pentru a cere mai mult, şi îşi întredeschise buzele.

Un foc mistuitor le cuprinse trupurile.

În clipa aceea, aparatul de fotografiat alunecă între ei, amintindu-i Camillei că are o treabă de terminat. Cu părere de rău, îl împinse uşor pe Frank.

— Mi-ai spus că o să mă ajuţi.

— Asta şi fac, zise el atingându-i nasturii bluzei cu vârful degetelor.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc!

Auziră un zgomot de zăvor tras, ceea ce indica faptul că poarta ţarcului se deschide şi cow-boyul intră din nou înăuntru. Oftând, Camille îşi reluă poziţia iniţială.

— Totul depinde de ce are în minte, murmură Frank, cu buzele în părul ei.

De data aceasta, ea rată fotografia când călăreţul supunea taurul…

După-amiaza era pe sfârşite când se întoarseră la fermă, făcură un duş şi îşi schimbară hainele înainte să urce în maşina Camillei.

Frank îşi strânse cât de bine putu picioarele lungi în această maşină mică.

— Nu-mi vine să cred că îţi petreci toate zilele în acest mod, remarcă el.

Camille o luă pe aleea lungă şi prăfuită care lega ferma de şosea.

— Nu voi accepta nicio reclamaţie.

Te-am avertizat că nu va fi o partidă de plăcere atunci când ai semnat contractul.

— Nu mă plâng. Mi-a făcut multă plăcere să te privesc, să te observ cum lucrezi.

— Te înşeli, eu sunt cea care observă.

— Nu şi de data asta! Ai fost superbă!

Remarca aceasta o făcu pe Camille să se simtă stânjenită. Nu ştia cum să susţină o astfel de conversaţie, mai ales când nu vedea nicio portiţă de scăpare.

— Ce ar fi de observat? Eu, în timp ce apăs pe declanşator sau schimbând filmul din aparat, sau schimbând obiectivul?

— Nu glumesc, Camille. Te observ prevăzând reacţia cow-boyului, sau faptul că nu te temi să te murdăreşti pe mâini ca să-ţi faci treaba, şi s-o faci bine.

— Mâinile, da, dar şi hainele sau faţa.

Începură să râdă.

— Repet, ai fost sublimă, chiar şi aşa plină de praf.

Dar nu acesta-i lucru cel mai important. De fapt, spectacolul pe care mi l-ai oferit, pur şi simplu m-a cucerit. N-am fost niciodată conştient înainte de faptul că o femeie independentă este şi foarte seducătoare.

Ajunseră la şosea. Camille se întreba sincer dacă putea să accepte un asemenea compliment. Ştia foarte bine că mai pierduse multe bătălii până acum, din lipsă de încredere în propriile-i forţe.

Dar nu dorea să abordeze astăzi această problemă… şi, de altfel, niciodată.

— Dacă înţeleg eu bine, nicio femeie din viaţa ta nu s-a târât prin praf ca să pândească vreun cow-boy?

El nu-i răspunse. Aruncându-i o privire piezişă, Camille îşi dădu seama după ochii îngânduraţi că el încerca să-şi alunge propriile fantome.

— Cum era soţia ta?

Pusese această întrebare cu o voce blândă, refuzând să recunoască faptul că ascundea o altă întrebare: o mai iubea?

Frank ezită îndelung. Camille ar fi vrut să întindă mâna spre el, să-l atingă, dar simţea prea intens prezenţa femeii dispărute.

— Iartă-mă, zise ea, nu trebuie să-mi…

— Nu-i nimic. De fapt nu mă deranjează să vorbesc despre ea, mai ales ţie… Doar că… Nu ştiu… Poate că, până la urmă, nu am chef să vorbesc despre asta.

— Atunci, n-o face.

Cine era ea, ca să-i ceară cuiva să evoce imagini dureroase?

Frank oftă îndelung.

— Doris era minuntă, începu el. Era blândă, răbdătoare, puternică. Nu era tocmai… Avea nişte idei cam demodate. îi ajungea rolul ei de mamă şi soţie. Şi totuşi se întorsese la muncă, pentru ca să avem ceva mai mulţi bani. Într-o seară cu o furtună cumplită, nu s-a mai întors acasă. A pierdut controlul maşinii care s-a izbit de parapetul unui pod…

Camille îşi crispă mâinile pe volan.

— Îmi pare rău. Dacă aş fi ştiut, nu…

— O vreme, cred că am căutat pe cineva care s-o înlocuiască, să fie mamă pentru copiii noştri.

Ea ar fi vrut să spună că era absolut firesc, dar cuvintele nu-i ieşeau de pe buze.

Singura problemă era că nu se simţea în stare să joace acest rol, dacă totuşi şi l-ar fi dorit.

Căuta un răspuns potrivit, când el schimbă subiectul:

— Nu îţi este foame?

— Oh, ba da, dar unde putem găsi ceva de mâncare? Dacă harta mea este corectă, ne aflăm departe de orice zonă locuită.

— Nu-ţi face griji, cunosc bine zona. Nu uita că am crescut cam la vreo sută de kilometri de aici. În Nebraska, nu găseşti prea multe distracţii, aşa că eu şi prietenii mei obişnuiam să venim pe aici. De cele mai multe ori, intram în buclucuri.

— Pun pariu că le şi căutaţi!

— Îmi este ruşine să mărturisesc că, într-adevăr, dacă nu le găseam, le inventam. Adeseori am tulburat liniştea orăşelului nostru!

— Acum, regreţi?

— Poate. Uneori mă gândesc că astăzi sunt pedepsit pentru păcatele din tinereţe.

Camille înţelese imediat la ce făcea aluzie.

— Heather… preciză Frank cu un oftat. Într-un fel, am impresia că a moştenit de la mine gustul riscului şi felul rebel de a se purta.

— Şi te îngrijorează cu atât mai mult cu cât este fată?

— Nu, n-ar fi asta, dar lucrurile s-au schimbat mult faţă de vremea când eu creşteam la o fermă izolată.

— Ai dreptate.

— Cel mai greu este faptul că trebuie să rezolv singur toate problemele.

Camille se simţi dintr-odată foarte tristă pentru Frank, pentru fiicele lui, pentru mama lor. Chiar dacă viaţa i-a jucat feste, a fost şi mai crudă cu soţia lui Frank, furându-i anii pe care ar fi trebuit să şi-i petreacă alături

de fiicele ei.

— Îmi pare rău, Frank.

— A fost greu mai ales pentru fete.

— Şi din cauza asta, tu ai suferit şi mai mult…

— Aşa este. La început, vorbeau fără încetare despre mama lor, puneau mereu aceleaşi întrebări despre moartea ei.

A trebuit să învăţ să le răspund calm, ca să nu mă prăbuşesc eu însumi.

— Înţeleg.

Nu minţea, fiind ea însăşi bântuită de ideea că nu era în stare să facă faţă problemei.

— Acum, greul a mai trecut. Nu trece o zi fără să mă gândesc la Doris, la cât de mult îmi lipeşte. Dar nu mai dufăr ca un câine…

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, Cami, absolut sigur.

Ea îl crezu, într-atât de convingătoare îi era vocea. Totuşi, se bucură că în acest moment nu-i întâlni privirea. Se temea să nu-i citească în ochi un mesaj pe care nu era pregătită să-l primească.

Întinse o mână ca să atingă pumnul strâns al lui Frank. îl simţi cum se relaxează. El oftă adânc şi-i sărută scurt degetele înainte ca ea să pună din nou mâna pe volan.

Tăcură amândoi îndelung.

— Avem cu toţii problemele noastre, reluă dintr-odată Frank. Nu crezi?

Camille îşi reţinu răsuflarea.

— Bineînţeles.

— Vorbeşte-mi despre ele tale.

Ea îi aruncă o privire piezişă. Frank îi zâmbi încurajator, ca pentru a o face să înţeleagă că era gata s-o asculte. Emoţionată, Camille vru la un moment dat să oprească maşina şi să-l sărute, dar se răzgândi.

Îşi concentră atenţia asupra drumului.

Nu voia să distrugă atmosfera de complicitate care se instalase între ei printr-o discuţie dureroasă pentru ea. Nu

era pregătită să facă asta. Nu încă.

— Nu astăzi, Frank

— Poţi să mi te confesezi, Cami, să ştii că nu muşc.

— Sunt convinsă, dar aş prefera să… Altă dată, Frank. Eşti de acord?

El inspiră profund.

— Cât timp îmi vei mai închide uşa-n nas, Camille?

— Te rog, Frank, acordă-mi un răgaz. O zi măcar în care să nu mă mai gândesc la… nimic.

El se aplecă şi-i atinse uşor obrazul cu buzele.

— Bun, îţi acord. Cred că am face mai bine să ne întoarcem direct acasă. Ştiu că îţi este foame, dar până o să ajungem în Omaha, o să se întunece.

Camille şovăi o clipă. Ocaziile de a-l avea pe Frank numai pentru ea nu erau atât de dese şi voia să profite de asta.

— Ai dreptate. Doar dacă… Parcă este un mic restaurant în Grand Island. Este în drumul nostru, cu siguranţă avem timp să mâncăm repede ceva.

Niciunul nici celălalt nu menţionară faptul că, după cină, va fi prea târziu. Prea târziu, poate, ca să-şi continue drumul…

Capitolul 12

Regizorul acestei scene făcuse o eroare monumentală, gândi Camille. Situaţiile romantice nu făceau parte în principiu din rolul ei.

Cu pantalonii aceştia kaki şi puloverul larg, se simţea ciudat de deplasată în decorul acestui mic restaurant cu lumini blânde. Cât despre pe Frank, acesta părea să se simtă la fel de stânjenit.

Camille se străduí să citească meniul abia luminat de lumânarea de pe masa lor.

— Cred că n-a fost o idee prea strălucită… zise ea în sfârşit. N-am mai fost aici decât la ora prânzului şi nu ştiam că localul devine aproape… snob la ora cinci. Nu suntem obligaţi să rămânem.

Ochii albaştri ai lui Frank păreau mai întunecaţi în semiobscuritatea sălii. îi zâmbi blând.

— De ce? Pentru că şeful de sală mi-a dat de înţeles că nu apreciază cizmele de cow-boy?

— Poate că nu suntem prea bine îmbrăcaţi…

— Nu-ţi face griji pentru asta. Când vom comanda pateu de gâscă şi trufe, vor crede că suntem nişte bogătaşi excentrici.

— Asta vrei să comanzi?

El se încruntă.

— Glumeşti? îmi imaginez că trebuie să aibă şi o friptură de vacă!

— Putem pleca, dacă vrei.

— În niciun caz! Eşti mult prea frumoasă la lumina lumânărilor.

Ea îi mulţumi din priviri… şi descoperi că el nu-şi mai dezlipea ochii de la chipul ei surâzător.

— Nu te întoarce, şopti el, dar cred că şeful de sală s-a hotărât să ne alunge de aici. Îţi promit că mă voi lupta până la ultima suflare. În orice caz, nu vor scăpa fără un scandal straşnic, îţi promit.

Camille abia îşi stăpâni un hohot straşnic de râs.

— Ce-ar fi să plecăm de bunăvoie? sugeră ea.

— Bună idee! Să găsim un loc mai puţin simandicos.

— Unde poţi să mănânci cu degetele.

— În sfârşit, o femeie care-mi împărtăşeşte gusturile!

Se ridicară în acelaşi timp şi traversară sala restaurantului. Când ajunseră în holul de la intrare, Camille se feri cu grijă să privească spre recepţie.

Cu inima bătându-i nebuneşte, observă că Frank încetini pasul. îi fu de-ajuns să arunce o privire rapidă spre el ca să înţeleagă… Ceea ce doreau amândoi nu se afla în meniu ci la primul etaj, întruna din camerele mici de motel… Era un pat mare de două persoane, cu cearşafuri bine întinse şi cu perne moi de fulgi…

Totuşi, îşi continuară dumul până la maşină.

Câteva minute mai târziu, rulau pe şosea în tăcere. Trecu vreun sfert de oră până ce zăriră un drive-in unde Camille parcă maşina foarte aproape de un interfon. Comandară hamburgeri, cu porţii duble de cartofi prăjiţi şi

bere în pahare de carton.

— Asta ni se potriveşte mai bine, nu crezi? întrebă Frank.

— Absolut. Când eram adolescentă, visam să devin chelneriţă pe role.

Cum el se întoarse spre ea s-o privească, genunchii li se atinseră.

— Pun pariu că ştiu cum erai la vârsta aceea.

— Adevărat? murmură ea.

El îi luă mâna de pe volan şi i-o mângâie uşor cu degetele.

— Cu siguranţă, erai serioasă, mereu îmbrăcată decent, şi le întorceai spatele băieţilor cunoscuţi ca aducători de necazuri.

— Păi… Să zicem mai degrabă că eu însămi eram o pacoste.

— Nu te cred, Camille Barnett. Tu trebuie să fi fost genul de mironosiţă.

În timp ce vorbea, îşi pusese mâna liberă pe gâtul ei. Privirea lui ironică o împiedica să protesteze.

— O mironosiţă? repetă ea. Pe măsură ce creşteam, dădeam semne că pot deveni o adevărată delincventă.

— Oh, oh! Ador asta! Trebuie cumva să înţeleg că te lăsai convinsă de la prima întâlnire?

Ea îşi aplecă încet capul pe o parte pentru a se mângâia de braţul lui Frank.

— Vrei să ştii totul! Nu, Află, domnule, că de fapt, aveam multe alte lucruri de făcut decât să mă întâlnesc cu băieţii. Escapada mea cea mai îndrăzneaţă a fost să „împrumut” maşina profesorului meu de ştiinţe naturale şi s-o folosesc pentru o expediţie ştiinţifică. Poliţaiul Tatum, care îşi făcea rondul ca în fiecare seară, a găsit-o în parcarea şcolii primare.

— Nu-i rău. Presupun că îţi fabricasei un alibi bun pentru cazul în care adevărul ar fi ieşit la iveală.

— Nicidecum.

De fapt, chiar eu am povestit toată întâmplarea a doua zi, în teza de ştiinţe naturale. Eram sigură că voi

obţine un zece.

— Şi?

În clipa aceea, Camille i-ar fi acordat din toată inima un zece lui Frank pentru capacitatea lui de seducţie, dar se concentră asupra subiectului.

— Domnul Watkins nu a fost impresionat de datele mele ştiinţifice. În schimb, isprava mea l-a impresionat pe poliţaiul Tatum. L-a impresionat atât de tare, încât m-a pus ca timp de douăsprezece sâmbete la rând să fac curăţenie în parcul municipal.

Frank o privea cu atenţie.

— Şi ce s-a întâmplat cu acea Camille?

— Nu înţeleg…

— Ea nu seamănă deloc cu tânăra femeie care ai devenit.

Camille îşi feri privirea.

— Ai dreptate. Sunt o delincventă recuperată.

— Nu asta am vrut să spun. Acum, eşti foarte serioasă, ca şi cum… viaţa ta n-ar fi fost niciodată amuzantă, nu te-ai fi distrat niciodată cu adevărat.

O trase uştor de coada de cal, făcând-o astfel să-l privească.

— Glumeşti, râzi, dar nu o faci prea convingător.

— Nu este vorba despre…

Am avut multe ocazii să mă distrez, dar evoluăm, Frank. Oamenii cresc, se maturizează…

— Ce te-a făcut să „creşti”, Camille?

Preţ de o clipă, ea îşi dori să vorbească, să-l lase să vadă ceea ce nu arătase nimănui. Ştia că el va înţelege şi această solicitudine poate va avea asupra ei un efect magic.

Doar dacă nu cumva confidenţele ei ar distruge toată magia acestei seri… Mai bine era să se abţină.

Afişând un zâmbet ironic, glumi, spunând:

— Frank, dacă nu ai alt subiect de conversaţie mai romantic decât divorţul meu, înseamnă că într-adevăr îţi lipseşte antrenamentul!

O clipă, chipul lui Frank nu exprimă nimic. Era

limpede că nu va mai tolera multă vreme acest mod al ei de a se fofila. Totuşi, îi zâmbi la rândul său.

— Cum vrei să fiu romantic într-o maşină nu mai mare decât cada mea de baie?

Camille se aplecă în faţă şi-i atinse uşor buzele.

— Trebuie să înţeleg că n-ai experimentat niciodată romantismul unei căzi de baie?

El mormăi ceva abia auzit.

— Mi-ai spus că eşti o aducătoare de necazuri…

O bătaie discretă în geam îi avertiză că le fusese adusă comanda. După ce îşi mâncară hamburgerii, niciunul nici celălalt nu evocă posibilitatea întoarcerii la Omaha.

Camille, ghidată de Frank, o luă spre Platte Silver.

— Eşti sigur că acesta este drumul?

Nu erau prea departe de oraş. Camille încetini şi privea cu un ochi sceptic drumul îngust şi întunecos care se pierdea printre lanurile de porumb.

— Aproape, să zicem…

Ascultătoare, ieşi de pe şoseaua asfaltată şi intră pe poteca desfundată. După ce merseră câteva sute de metri, ajunseră la malul unui râu mărginit de arbori.

— Opreşte aici, zise Frank, După aceea, să ne plimbăm şi să… discutăm.

Tulburată de pustietatea înconjurătoare, Camille vru să glumească.

— Încep să te cunosc, Frank Weisbacker! Vrei să afli dacă poţi să mă săruţi de la prima întâlnire.

— Exact, dar nu aici. Vino.

Luă pătura pe care Camille o aruncase pe bancheta din spate după ce făcuse fotografiile. Ea îl urmă de-a lungul râului a cărui apă scânteia în lumina lunii. Ajunseră curând într-un mic luminiş înconjurat de un pâlc de copaci şi de tufişuri.

Noaptea era răcoroasă, cerul senin şi presărat cu stele. Întinseră pătura pe iarbă, apoi Frank o invită pe Camille să se aşeze lângă el. Razele argintii se reflectau în ochii lui limpezi şi se jucau printre şuviţele de păr.

— Ce loc fermecător! murmură ea. Cum de îl ştiai?

— L-am găsit când pescuiam şi când veneam cu fetele la iarbă verde.

Platte Silver este plin de locuri ca acesta.

— Zona aceasta este fantastică! Te-ai putea crede la mii de kilometri de civilizaţie, şi totuşi, suntem doar la câteva minute de oraş.

— Şi atunci, de ce să mai trăim acolo?

— Mă întreb şi eu uneori…

Glasul Camillei se frânse brusc, pentru că Frank tocmai o prinsese de talie.

— Oraşul este singurul loc unde te simţi anonim, continuă ea cu curaj.

— Vrei să spui, unde te poţi ascunde?

Crispată, ea nu mai reuşea să-şi găsească uşor cuvintele. El era la doar câţiva centimetri de ea, atât de aproape încât îi simţea căldura trupului, respiraţia fierbinte.

— Credeam că vrei să mă săruţi, glumi ea fără convingere.

— Fireşte… pentru început.

El îi zâmbi înainte de a pune stăpânire pe buzele ei, mai întâi cu blândeţe, apoi cu o pasiune lacomă. Instinctiv, Camille se strânse la pieptul lui. Se simţea protejată, alintată, dar nu slabă şi fără apărare, aşa cum i se întâmplase de atâtea ori.

Cu sânii presaţi de pieptul lui puternic, îl cuprinse cu braţele şi se lăsă uşor să alunece pe pătură. îi plăcea să-i simtă greutatea trupului peste al ei.

Frank trase de bluză pentru a i-o scoate din blugi şi îşi puse palma pe pielea caldă şi fină pe care i-o mângâie o clipă înainte de a urca spre sânul tare. Camille gemu uşor.

— Ne putem opri, dacă doreşti, îi şopti el la ureche.

— Nu încă, zise ea.

La rândul ei, începu să-i descheie nasturii cămăşii.

— Atunci, nu ne vom opri deloc!

Ea îi zâmbi şi se opri o clipă pentru a-i admira chipul frumos luminat de razele lunii, apoi se lipi strâns de el.

— Nu este chiar ca într-o cadă de baie, dar cred că ar trebui să meargă şi aşa, murmură ea.

Buzele li se întâlniră din nou. O plăcere sălbatică o cuprinse pe Camille care se lăsă în voia flăcării pe care Frank o aprinsese în ea. Dorinţa ei violentă prea mult timp înăbuşită o făcu să se arcuiască şi mai mult spre el.

Cu un geamăt surd, Frank se îndepărtă o clipă pentru a trage blugii Camillei de-a lungul picioarelor fine, după care îi scoase bluza, sărutându-i sânii rotunzi, apoi se dezbrăcă şi el. Întinsă pe spate, ea rămase nemişcată, străbătută de fiorii aşteptării, contemplând trupul perfect al lui Frank. Când el se apropie din nou, se lăsă pradă mângâierilor lui pricepute.

Deodată, Camille începu să respire cu dificultate pentru că buzele lui Frank se plimbau, calde, de-a lungul gâtului ei. Oftă adânc şi se arcui spre el. Prelungi multă vreme plăcerea acestei mângâieri simţind cum se cufundă într-o lume de senzaţii inimaginabile, dureroase şi minunate în acelaşi timp.

În sfârşit, îl trase cu putere spre ea, incapabilă să mai aştepte, dornică să-i aparţină. Punându-şi mâinile pe coapsele ei, Frank o pătrunse cu blândeţe. Se contopiră unul cu altul, cuprinşi de acelaşi sentiment de împlinire.

Şi totul fu dat uitării, rămânând doar căutarea disperată a plăcerii pe care puteau să şi-o dăruiască unul altuia. împreună, urcară una câte una şi din ce în ce mai repede treptele care duceau la extaz.

Cuprinsă parcă de un vârtej, Camille îl auzi pe Frank strigându-i numele în clipa în care i se dărui în totalitate.

Rămaseră îndelung întinşi unul lângă altul, tăcuţi, lăsându-şi inimile să se potolească şi cerul să se umple din nou de stele.

— De acord, te cred, murmură în sfârşit Frank

— În legătură cu ce?

— Nu eşti o mironosiţă, pot să jur. N-o să-ţi mai spun niciodată aşa.

Ea începu să râdă, fericită că îi vorbise pe un ton lejer. Dacă ar fi încercat acum să înceapă o discuţie

serioasă, ea s-ar fi simţit că un pahar spart în mii de cioburi. Nu voia să piardă comoara pe care tocmai o descoperise.

Pentru prima dată după zece ani, se simţea împlinită şi puternică, atât fizic cât şi moral. Ştia însă că aceasta era doar o iluzie. Asemenea unui magician, Frank alungase fantomele trecutului cu sărutările lui şi ajutat de farmecul lunii. Dar acestea puteau să se reîntoarcă în orice clipă.

Orice ar fi însă, va fi destul timp mâine să se mai gândească la asta.

Stăpânindu-şi un căscat, Camille întinse mâna şi verifică temperatura duşului.

Apa era fierbinte. Se gândi cu părere de rău la cada confortabilă pe care o avea acasă, la flacoanele cu săruri de baie puse pe etajeră.

„Le voi folosi altă dată”, gândi ea, refuzând să admită că s-ar putea să nu mai existe o altă dată.

Ea însăşi propusese ieri să se întoarcă la motel. Era o ocazie prea frumoasă de a-l avea pe Frank numai pentru ea. Mai târziu, el va aparţine din nou fiicelor lui, dar măcar o noapte, fusese al ei.

Şi în dimineaţa aceasta, trebuia să se mulţumească doar cu duşul. Amintindu-şi de trupul lui puternic, gol, ud şi strălucind de săpun, simţi născându-se din nou în ea dorinţa. O noapte întreagă de pasiune înflăcărată nu făcuse decât să le aţâţe pofta unul de celălalt.

Învelită într-un imens prosop de baie, se întoarse în cameră ca să-l trezească din somn şi să-l conducă spre duşul cald…

Dar Frank se trezise deja. Aşezat pe pat, strângea cu putere receptorul telefonului. Întoarse spre ea o faţă lipsită de orice expresie.

— Este vorba despre Heather… A fugit de acasă.

Capitolul 13

Îşi va aminti mereu de privirea lui Frank când plecase în grabă de la hotel. Exprima o spaimă, amestecată cu vinovăţie şi tulburare.

— Ce mă fac? spusese el trecându-şi mâna prin păr.

Dacă i se întâmplă ceva? Ştii câte lucruri se pot…

Ea încercase să-şi controleze o voce cât mai fermă.

— Să o luăm în ordine, Frank. Fratele tău a anunţat deja poliţia, care cu siguranţă a început căutările. Tot ceea ce putem noi să facem acum, este să ne ducem s-o luăm pe Tammi şi să vedem dacă sunt veşti noi.

— Dar casa lui Wes se află la câteva ore de aici. N-o să mă mulţumesc doar cu…

— Frank, Tammi are acum nevoie de tine.

Este tot ce putem face noi.

— Dar mă simt atât de neputincios! Ar trebui să pot s-o găsesc eu însumi. Ar trebui să bănuiesc unde se află. Ar trebui să…

Ea îl îmbrăţişă, dorindu-şi să poată să-i aline îngrijorarea.

— Să mergem s-o luăm pe Tammi. Vom vedea după aceea ce-ar mai trebui făcut.

Când ajunseră la ferma lui Wes, aflară că un grup de localnici se oferiseră voluntar să ajute poliţia să scotocească zona.

— Cel mai bine ar fi să te întorci acasă şi să aştepţi, îi spuse Wes fratelui său mai mare.

— Să aştept? Să stau şi să mă mulţumesc cu aşteptatul? Nu pot… Este imposibil!

— Probabil că Heather a pornit spre Omaha, bătrâne. Trebuie să te duci şi tu.

Frank dădu din cap. Dar gândul că Heather umblă singură pe drumuri nu-l ajută deloc să se mai liniştească.

Pe drumul de întoarcere, se opriră din când în când să întrebe dacă n-o văzuse cineva pe fată. La fiecare răspuns negativ, Frank îşi simţea inima strângându-se din ce în ce mai mult. Şi feţişoara lui Tammi se crispa un pic mai mult.

— Tată, de ce a fugit Heather? întrebă ea cu voce slabă.

Camille văzu cu coada ochiului cum maxilarele lui Frank se încleştează.

— Nu ştiu, Iepuraş. Cred că s-a supărat pe mine…

— Dar nu a plecat pentru totdeauna, ca… mama?

— Nu-ţi face griji, iubito. Sunt convins că ne aşteaptă cuminte acasă.

Dar n-o găsiră, apartamentul era gol. Camille îi însoţea, dar bănuind că Frank doreşte să rămână singur cu Tammi, plecă aproape imediat spre casă.

După ce ajunse, începu să se plimbe în sus şi-n jos prin casa goală, stăpânindu-şi cu greu impulsul de a-l suna pe Frank. Ar fi vrut să fie cu el, dar se temea să nu fie în plus. În ciuda tuturor eforturilor ei, nu reuşea să retrăiască momentele minunate petrecute în braţele lui şi, când se înnoptă de-a binelea, se simţi cuprinsă de un frison glacial.

Peste trei săptămâni va fi Ziua Recunoştinţei, gândi ea în timp ce punea un bol de supă în cuptorul cu microunde. Perspectiva aceasta deja o întrista…

Mâncă fără poftă. Când locuia în Des Moines, avea cel puţin prieteni celibatari ca şi ea, cu care îşi putea petrece sărbătorile. Anul acesta, trebuia să se mulţumească doar cu singurătatea.

După ce termină masa, plecă din bucătărie în living. Oare cum petrecea familia Weisbacker Ziua Recunoştinţei? se întrebă ea cu o umbră de amărăciune. Probabil că Frank pregătea un curcan imens şi în toată casa plutea o aromă de friptură de pasăre. În capul mesei, stătea bărbatul care-i trezise inima din amorţire… şi trupul. Bărbatul care, pentru o clipă, o făcuse să renască la viaţă.

Dar Heather? Unde s-o fi dus?

Laurel, papagalul, începu să scoată ţipete ascuţite.

— Dacă nu taci o să sfârşeşti în cratiţă, îi zise cu fermitate Camille.

Aşezată în balansoarul ei, închise ochii. Nu, locul ei nu era în această familie, şi totuşi, nu putea să se abţină să se gândească la faptul că acum ar fi trebuit să fie lângă Frank şi Tammi.

Ar fi vrut să-i consoleze pe amândoi. Şi când toată această poveste s-ar fi terminat, ar fi încercat să se apropie de Heather.

Era evident că adolescenta avea nevoie de atenţia

unei femei în viaţa sa, o femeie care i-ar dărui tot ceea ce-i lipsea de la moartea mamei sale.

Camille se gândi cu nostalgie la bunele momente pe care le petrecuse cu propria-i mamă, atunci când ea însăşi fusese adolescentă. De exemplu, când mergeau prin magazine ca să cumpere haine de şcoală. Deodată, se imagină într-un magazin, încercând să aleagă nişte blugi împreună cu Heather.

De ce nu? Zâmbi, încrezătoare. Va reuşi. În ciuda prezenţei lui Tammi în maşină, făcuse tot drumul până la Omaha fără să resimtă nici cea mai mică anxietate. Era pe cale să-şi învingă problemele, să preia controlul asupra ei însăţi. Simţea asta.

Şi de ce n-ar trece la o altă etapă? Ar putea să-i ducă lui Frank ceva pentru cină. Oricum, el şi Tammi trebuia să mănânce ceva.

Cu inima deodată mai uşoară, se repezi în bucătărie şi deschise frigiderul. Îşi aminti atunci ce spusese Frank pe drumul de întoarcere. Ochii lui albaştri străluceau de lacrimi reţinute cu greu, o strângea la piept pe Tammi pe jumătate adormită, apoi privise distrat prin parbriz.

— Dacă aş pierde-o nu cred că aş putea suporta.

Mâna Camillei rămase nemişcată pe o cutie de lapte. Dacă ea l-ar pierde pe Frank şi fetele? Dacă relaţia cu Frank se transforma în ceva mai puternic? Ce s-ar întâmpla dacă s-ar îndrăgosti nu numai de Frank, dar şi de copii, şi acest sentiment n-ar fi reciproc?

Preţ de câteva clipe, fu de-a dreptul îngrozită de acest gând. Mâna îi căzu tremurând pe lângă corp şi închise uşa frigiderului.

Mai bine nu-şi asuma un asemenea risc.

Heather făcu un semn prietenesc cu mâna către perechea de vârsnici care o luase cu maşina lor, apoi îşi trase mai mult paltonul în jurul ei. Frigul era pătrunzător. Soarele aproape apusese şi vântul o biciuia atât de tare încât îi era greu să înainteze.

— Sunt într-adevăr regina proştilor, îşi spuse ea.

La plecare, ideea de a fugi de la unchiul Wes i se

păruse mai degrabă bună. Se gândea că se va întoarce în Omaha şi se va duce la Penny până când tatăl său se va întoarce din escapada lui amoroasă. Dar aventura nu decursese atât de bine pe cât sperase.

Mai întâi, că era foarte frig. Mai ales pe şosea, când maşinile o depăşeau în viteză. Uneori, vântul aproape că reuşise s-o facă să se clatine, atât era de puternic. După aceea, observase că şoferii care se opreau s-o ia arătau îngrozitor. Şi se purtau îngrozitor. Ca tipul acela, în superba lui maşină sport.

Mirosea a bere şi o privise la fel cum o privea Marty uneori, cu ochii întredeschişi şi cu un zâmbet ironic. îi fusese atât de frică încât îi ceruse s-o lase câţiva kilometri mai departe. Din fericire, el acceptase. Şi când, în sfârşit, acest cuplu de bătrâni o luaseră în rabla lor de maşină, avusese un sentiment intens de uşurare.

În sfârşit, ajunse în cartierul ei. Picioarele îi erau îngheţate şi o dureau. Ar fi dat oricât să se poată aşeza undeva şi să bea un ceai cald. Dar nu voia să suporte cearta tatălui său, şi asta ar fi aşteptat-o dacă se întorcea la apartamentul lor.

Se opri. Şi dacă nu s-ar întoarce imediat? aruncă o privire spre casa lui Penny. Dacă se ducea la ea, poate că tatăl său nu va mai fi atât de furios când va veni s-o ia.

Mai mult chiar, Penny ar vorbi cu el. I-ar explica faptul că şi copiii au drepturi, şi că nu este corect să-i forţeze să facă unele lucruri cu care nu sunt de acord, sub pretext că este o femeie fantastică. Poate, doar poate, că totul se va termina cu bine.

Ceva mai înviorată, Heather începu să alerge către casa lui Penny.

Din livingul ei, Camille privea ferestrele lui Penny. Ştia că în spatele acelor perdele de dantelă va găsi o primire călduroasă.

Se întoarse spre şemineu şi-l apostrofă pe Baxter.

— Haide, să mergem, prietene. Dacă mai stau aici un minut simt că o să înnebunesc.

După ce îşi puse canadiana, îi fixă şi lui Baxter lesa.

Cu ochii strălucind ca două mărgele, căţelul lătra vesel. Camille se gândi atunci la Tammi şi la prima lor întâlnire din parc. Emoţionată, mângâie căţelul pe creştet şi se îndreptă spre ieşire. De îndată ce Penny îi deschise uşa, înţelese că se petrecuse ceva neprevăzut. Prietena ei mereu surâzătoare avea o expresie îngrijorată.

— Intră, intră, zise aceasta, în curând tot cartierul se va aduna la mine.

— Oh, dacă ai oaspeţi…

— Nu chiar.

Un pic surprinsă, Camille îşi urmă prietena în living. O găsi aici pe Heather, stânjenită şi morocănoasă, cu mâinile încleştate pe un bol cu supă fierbinte.

— Slavă Domnului, Heather!

Alergă spontan spre adolescentă şi o cuprinse cu braţele. Foarte ţeapănă, Heather se îndepărtă de ea şi se apropie de foc.

Camille încurcată, lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Am fost atât de îngrijoraţi…

Heather ridică din umeri.

— Şi ce dacă? Eu sunt bine. Nu mai sunt un copil, să ştii.

Camille îşi plecă privirea. Necăjită că primise o replică aspră, îşi dădu seama că sperase prosteşte într-o apropiere spontană de Heather. Dar nu era de-ajuns să petreci o noapte cu tatăl ca s-o poţi îmbuna pe fiică…

— Am fost pur şi simplu îngrijoraţi. Tatăl tău şi cu mine am…

Heather ridică spre ea o privire mânioasă.

— Nu-l amesteca şi pe tata în treaba asta! Ştiu că vrei să pui gheara pe el! Ei bine, ai putea să renunţi. Nu avem nevoie de o nouă mamă, aşa că jos labele! Şi dacă nu-mi asculţi sfatul, va fi rău pentru toată lumea. Ai înţeles?

Camille o fixă tăcută pe adolescentă, ale cărei cuvinte ştiuseră foarte bine să lovească în punctul cel mai dureros. Fără să asculte discursul indignat pe care Penny i-

l ţinea lui Heather, se întoarse şi se repezi spre uşă, trăgându-l pe Baxter după ea.

Auzi chemarea lui Penny.

— Camille!

Nu se opri însă. Tot corpul o avertiza că se afla într-o zonă periculoasă… Trecu în fugă pragul casei şi coborî cele câteva trepte de la intrare. În clipa aceea, se lovi în plin de cineva care venea din sens invers. Două mâini puternice o prinseră de umeri.

— Cami! Ce ţi s-a întâmplat?

Frank părea a fi la capătul puterilor şi mort de îngrijorare, dar braţele lui îi ofereau încă un refugiu. Ar fi vrut să se abandoneze, să-l lase să-i panseze rănile pe care fiica lui tocmai i le făcuse.

Dar ştia că nu putea să-şi permită un asemenea lux.

Heather fusese foarte limpede. În decursul întregii zile, fiecare minut de îngrijorare maximă îndurat de Frank îi fusese impus în mod deliberat de fiica lui în semn de protest. În felul acesta voia ea să-i aducă la cunoştinţă tatălui său revendicările ei. Şi Heather nu o voia pe Camille în viaţa ei. Era limpede că ar fi recurs şi la mijloace mai radicale, dacă i s-ar fi impus această prezenţă detestată.

Dar Camille avu o sclipire de luciditate: nici ea nu o primise pe Heather în viaţa ei…

— Tocmai am vorbit cu fiica ta, spuse ea cu o voce tremurată. Ştiu de ce a făcut asta. Nu-ţi face griji, n-o să se mai întâmple.

— Despre ce vorbeşti? Ce ţi-a spus?

— Din cauza mea, Frank. A fugit din cauza mea.

— Nu pot să…

— Dar nu-ţi mai face griji, de acum încolo nu va mai avea niciun motiv să se comporte astfel.

Eliberându-se din braţele lui Frank, Camille începu să alerge spre casă. Introduse cu greutate cheia în broască, atât de tare îi tremura mâna. Se bucură că Frank nu profită de asta ca să o urmeze. Din fericire, avea de rezolvat o problemă mai urgentă.

Ajunsă acasă, îi scoase lesa lui Baxter, apoi urcă în fugă în camera ei. Se dezbrăcă pe întuneric, îşi puse o cămaşă de noapte şi se urcă în pat. Când sună telefonul, nu răspunse.

Şi când, după câteva minute, cineva bătu la uşă, îşi trase pur şi simplu cuvertura peste cap.

Avusese dreptate de la bun început. Singurul lucru de făcut era să rupă relaţia. Nu intri cu forţa într-o familie în care nu eşti dorită.

Pe drumul spre apartamentul lor, Heather îşi simţi inima încălzită de expresia pe care o întrezărise în ochii tatălui său în clipa când acesta intrase în livingul lui Penny.

Se aşteptase să-l vadă supărat, să o certe. Crezuse că va juca scena tatălui îndurerat, dar nu făcuse nimic din toate astea.

În loc de asta, păruse profund uşurat. Venise drept spre ea şi, cuprinzând-o cu braţele, o strânsese cu putere. Heather simţise cum o parte din încordarea ei dispare.

Se ducea în camera ei, când vocea tatălui său o opri brusc.

— Heather, de ce ai fugit? Nu ştiai că o să fim morţi de îngrijorare?

Lăsându-şi rucsacul să cadă la podea, Heather se aruncă pe pat şi îşi ascunse faţa în pernă. Tatăl său părea îngrozit şi nesigur, şi ea nu putea suporta asta. Voia ca acum să se poarte ca de obicei, ca şi cum ar fi avut răspunsurile potrivite la toate problemele.

— Îmi pare rău, zise ea printre dinţi. Ştiu că am făcut o prostie.

— Dar de ce?

Ea respiră adânc înainte să se întoarcă pe spate. Îşi puse mâinile sub cap şi fixă tavanul.

— Nu ştiu. Aveam impresia că nimănui nu-i pasă de ceea ce mi s-ar putea întâmpla.

Frank luă un scaun de la birou şi se aşeză lângă pat, astfel încât să fie în câmpul ei vizual. O privea cu intensitate, dar ei îi era mult prea frică încât să-i susţină privirea. Astă-seară, dacă îngrijorarea lui se transforma în

furie, dacă ţipa la ea, va izbucni în lacrimi. Şi nu voia să se poarte ca un copil!

— Heather, tuturor ne pasă de tine. Ştii că mai mult de zece prieteni şi cunoştinţe ale unchiului Wes şi-au petrecut ziua căutându-te?

— Adevărat?

— Bineînţeles că-i adevărat. În ceea ce mă priveşte, îngrijorarea aproape că mă împiedică să gândesc limpede. Mă întrebam ce m-aş face dacă tu... Ar fi putut să ţi se întâmple orice.

— Îmi pare rău, tată. Mă... mă simţeam atât de singură.

Şi acum, mă simt singură.

— Şi eu...

Stânjenită, Heather se mişcă pe pat. Nu voia să se gândesc la modul în care el îşi va rezolva singurătatea.

Când ai asemenea sentimente, reluă Frank, spune-mi şi mie. Eu şi... mama ta, aveam obiceiul să discutăm, despre orice. Nu există niciun motiv să nu facem la fel şi amândoi.

Heather îşi întoarse privirea, intimidată de tatăl său.

— Uneori, aş vrea să am pe cineva care să se poarte cu mine ca o mamă. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Poate că într-o zi vom găsi o persoană care să poată juca acest rol lângă tine şi Tammi.

Heather hotărî că era timpul să mai facă o mişcare.

— Exact... Mă gândesc că Penny ar fi o excelentă mamă vitregă. Îmi place să vorbesc cu ea.

Frank tăcu o clipă.

— Heather, sunt încântat că te înţelegi bine cu Penny, dar scoateţi din cap gândul că ar putea să-ţi devină mamă vitregă.

Era limpede! Se întoarse cu faţa la perete şi spuse:

— Cred că acum o să adorm.

Dar tatăl său nu se clinti şi inima ei începu să bată mai repede.

— Ce i-ai spus Camillei?

Ar fi trebuit să bănuiască faptul că vor ajunge şi aici!

— Ne priveşte, doar pe mine şi pe ea.

— Şi pe mine mă priveşte, dacă încerci cumva să-mi conduci viaţa.

— Tu mi-o conduci bine pe a mea.

— Sunt tatăl tău, şi acesta este rolul meu.

Aşteptă un răspuns care întârzie să vină.

— Îmi place de Camille, reluă el şi dacă asta te deranjează, cu mine trebuie să vorbeşti. Mă aştept de la tine să n-o ameninţi şi de acum încolo. Să te abţii de la acţiuni atât de spectaculoase cum a fost fuga ta de astăzi. Este limpede?

Heather simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii.

— Ai înţeles, Heather?

— Am înţeles. Acum, dacă ai terminat să mă cerţi aş vrea să mă odihnesc.

Îl auzi oftând adânc, dar rămase nemişcat. Când în sfârşit se ridică de pe scaun, se aplecă şi o sărută uşor pe frunte înainte să iasă din cameră.

Heather izbucni în plâns. Înţelesese. El nu căuta o mamă pentru ea şi Tammi. Voia doar să petreacă momente plăcute cu o tânără femeie care-i plăcea… Cineva pe care ar fi putut s-o iubească mai mult decât pe o adolescentă ingrată şi zurbagie.

Capitolul 14

În săptămâna care urmă, Camillei începu să-i fie teamă de soneria telefonului. Frank o suna prea des, şi ea nu prea mai avea ce scuze să-i servească.

— Cami, am impresia că mă eviţi.

Pentru a treia oară, ea refuzase să se întâlnească cu el şi bănuia că făcea un efort ca să-i vorbească pe un ton glumeţ.

— Nu te credeam în stare să laşi baltă un băiat cu atâta nepăsare, continuă el pe acelaşi ton.

Camille nu se putu abţine să nu zâmbească. Ca prin farmec, Frank reuşea întotdeauna s-o facă să zâmbească, chiar şi atunci când moralul ei era la pământ. În schimb, el nu putea să facă nimic împotriva anxietăţii ei şi a ostilităţii fiicei sale.

La acest gând, Camille se întristă din nou.

— Te-am avertizat, Frank… Aduc numai necazuri, ar fi trebuit să-ţi aminteşti.

— Te rog, măcar un minut să vorbim serios, şi spune-mi de ce nu vrei să ne întâlnim.

Ea ezită o clipă.

— Pentru că nu va merge. Nu sunt făcută să fiu înconjurată de copii. Chiar şi Heather a observat acest lucru.

— Heather traversează o perioadă proastă. Nu poţi să asculţi ce spune o…

— Dimpotrivă, trebuie să ascult ce-mi spune. Şi ar trebui s-o asculţi şi tu, dacă vrei să nu fugă din nou.

Discuţia se încheie repede. Nici chiar Frank nu mai putea contrazice acest ultim argument.

Restul după-amiezii trecu greu. Cerul cenuşiu şi burniţa neîncetată erau perfect asortate cu dispoziţia Camillei. Lucra repede, clasând fotografiile destinate revistei, alegând pe acelea care urmau să apară în numărul următor. Când în sfârşit se aşeză în living ca să bea o ceaşcă de ceai, dădu la o parte perdeaua şi scrută cerul, să vadă dacă nu cumva se mai luminase şi ar putea să se ducă până la poştă fără să o plouă. O rază subţire de soare încerca timid să străpungă norii, dar erau slabe speranţe ca ploaia să se oprească.

— Asta e, le zise ea lui Laurel şi lui Hardy, care o priveau cu ochii lor rotunzi, o să mă duc totuşi. Iată-mă Gene Kelly, vin „cântând prin ploaie”!

Îşi puse un fulgarin verde-crud cumpărat într-un moment de bună dispoziţie, şi strecură plicul plin cu fotografii în buzunar. Apoi, sub ploaia fină şi pătrunzătoare, se grăbi spre poştă.

Când ieşi, nu mai ploua. Soarele, învingător, reuşise să străbată norii şi părea că acum alungă încetul cu încetul ploaia. Camille începu să fluiere cântecul din filmul cu Gene Kelly. Nu era un lucru prea distins, aşa cum îi spusese mereu mama ei, dar era atât de bine pentru moral…

Traversă parcul, nu departe de supermarket, când, deodată, se opri din fluierat. Aproape în acelaşi loc unde o întâlnise prima oară, Tammi sărea coarda, încercând zadarnic să nu-şi prindă picioarele. După câteva clipe, fetiţa simţi că este observată. Când o zări pe Camille, faţa i se lumină ca un cer limpede de vară. Lăsă coarda jos şi se repezi spre ea cuprinzând-o de mijloc cu amândouă braţele. Camille fu destul de mulţumită că nu resimţi decât un uşor şoc în inimă.

— Săreai foarte frumos coarda.

Tammi ridică din umeri, dar zâmbi de plăcere.

— Abia acum învăţ. Sper să fac progrese, dacă voi exersa. Vrei să încerci şi tu?

Camille îşi stăpâni un hohot de râs.

— Cred că sunt un pic cam bătrână pentru asta, dar ador să te privesc.

— Aşa zice şi tata, că este prea bătrân. Eu cred însă că este bosumflat.

— Bosumflat?

— Da, este exact cum vrea ca eu să nu fiu niciodată! în momentul acesta, se plimbă în sus şi-n jos prin casă, cu o faţă tristă. De ce el are dreptul să fie bosumflat şi eu nu?

Buna dispoziţie a Camillei se evaporă imediat. Simţi o strângere de inimă la gândul că Frank suferă, tocmai el care merita cel mai puţin acest lucru.

— Crezi că este trist pentru că a fugit Heather? reluă Tammi ridicându-şi coarda de jos.

— Poate.

Tammi sărea veselă prin bălţile din parc, împroşcând în jurul ei stropi de noroi.

— Eşti sigură că ai voie să sari coarda pe ploaie?

— Mi-a dat voie doamna Whiteside, pentru că m-am săturat să tot colorez şi să joc şah. De altfel, nu mai plouă. Priveşte curcubeul.

Camille se întoarse în direcţia pe care i-o arătase Tammi. Într-adevăr, un curcubeu timid, în culori parcă decolorate de ploaie, se străduia să se întindă peste vârfurile copacilor.

— Ai dreptate, murmură ea.

Luptându-se cu emoţia, îşi muşcă buzele. Acest curcubeu îi amintea de o promisiune pe care nu şi-o ţinuse. Îşi neglijase cea mai bună prietenă, numai pentru că nu era în stare să-şi înfrunte temerile şi dezamăgirile.

Şi persevera în această atitudine!

Vocea lui Frank răsună în spatele ei făcând-o să tresară.

— Două femei din viaţa mea! Norocul îmi surâde astăzi.

Tammi scoase un strigăt de bucurie.

— Tată! Iată curcubeul care ţi-a purtat noroc!

Camille se întoarse şi-l văzu pe Frank strângând-o pe Tammi în braţe.

— Cred că ai dreptate, Iepuraş. Curcubeiele sunt fermecate, ştiai?

— Eşti sigur?

Frank o privea pe Camille.

— Absolut sigur. Ele nu apar decât atunci când nefericirea face loc fericirii…

Trecându-şi mâna pe după urechea lui Tammi, scoase o floare de hârtie.

— Vezi? Tammi, vrăjită, întinse mâinile spre floarea roşie şi strălucitoare.

— Este timpul să mergem acasă, tată?

Cum el încuviinţă din cap, fetiţa ţopăi bucuroasă.

— Pot să-i arăt floarea doamnei Whiteside înainte să plec, tată? Şi să-mi iau ghiozdanul?

Fără să mai aştepte răspunsul, se îndepărtă în fugă. Frank se apropie de Camille, fără ca totuşi s-o atingă.

— Crezi şi tu în magie, fetiţo?

— Nu.

— Imposibil!

— Ascultă, Frank…

— Dar în curcubeie? Crezi?

Ea deschise gura să spună ceva, dar nu fu în stare. Ochii albaştri ai lui Frank păreau să reflecte paleta de culori efemere care scânteiau în spatele ei. Ştia că este o

iluzie, dar voia să creadă în ea.

— Cunosc toate explicaţiile ştiinţifice privind curcubeiele, zise ea.

El îi zâmbi cu atâta blândeţe, încât Camille nu-i rezistă şi zâmbi la rândul ei.

— Şi eu, dar nu mă interesează.

Prinzând-o de mână, o trase spre el şi o răsuci cu faţa spre curcubeu.

— Priveşte, Cami, şi îndrăzneşte să afirmi că nu vezi magia. Ea închise ochii pentru a alunga lacrimile care ameninţau să apară.

— Singura magie pe care aş paria câţiva bănuţi este cea neagră…

El o strânse mai tare lângă el, ca pentru a o forţa să-i împărtăşească sentimentele.

— Tată, sunt gata! Şi am o idee nemaipomenită!

Camille vru să se îndepărteze, dar Frank o ţinu captivă.

— Care, Iepuraş?

— Nu-i aşa că i-ai spus lui Heather că poate să rămână să cineze cu Penny a ei, astă-seară?

— Exact.

— Atunci, cred că am putea cina şi noi în oraş. La pizzerie, de exemplu!

— De acord, cu o singură condiţie.

— Care, tată?

— Să vină şi Cami cu noi.

Tammi începu să ţopăie pe loc, cu ghiozdanul în spate.

— Ura! Ce idee bună, tată! Vii cu nou, Cami? Te rooog!

Vrăjită de acea privire imploratoare, Camille nu avu inima să refuze.

„Singura magie pe care aş paria câţiva bănuţi, este cea neagră”.

Aceste cuvinte rătăceau prin mintea lui Frank în timp ce se îndrepta spre cea mai mare pizzerie din cartier.

Apoi, tot timpul cât mâncară, Tammi le explicase cea

mai bună strategie pentru a câştiga la jocul ei video favorit. Până la urmă, Camille acceptase să-şi încerce norocul în faţa ecranului.

Traversară mână-n mână sala de mese pentru a experimenta teoriile lui Tammi.

Frank le privea şi, distrat, chiar uitase să-şi mai mănânce ultima bucată de pizza. Nu prea sigură pe ea, Camille urma instrucţiunile entuziaste ale lui Tammi. Dar râdea şi părea relaxată. Părea întinerită, vulnerabilă… şi fericită.

Magia neagră… Ar putea el oare să implice destinul şi s-o facă să bea din elixirul care ar alunga pentru totdeauna tristeţea din ochii ei?

După ce îşi goli paharul, se ridică şi se alătură celor două complice aflate în faţa maşinii lor infernale. Camille o strângea în braţe pe Tammi, care râdea întruna.

— Tată, dinozaurul a înghiţit-o neiertător!

— Da, dar după o luptă lungă şi curajoasă, protestă Camille.

— Şi totuşi, te-a înghiţit, şi încă din prima manşă! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta!

— Ei bine, acum că ne-am mâncat cu toţii porţia de pizza, este timpul să mergem acasă, zise Frank cu părere de rău. Cunosc pe cineva care are de făcut nişte lecţii.

Zâmbetul lui Tammi se transformă în grimasă.

— Eu?

— Tu.

Luând-o pe fetiţă de mână, se îndreptă spre uşă.

— Atunci, stai să vezi ce idee grozavă am pentru mâine, afirmă Tammi. Pentru noi trei.

Frank îi aruncă o privire Camillei.

Părea… entuziastă sau speriată? N-ar fi putut să precizeze…

— Aş fi încântat ca, de fiecare dată, Camille să ni se alăture atunci când va dori, Iepuraş. Dar numai ea poate hotărî asta.

Ochii Camillei se plimbară de la Tammi la Frank, nehotărâţi.

— Mâine-seară am de lucru, Tammi, spuse ea. Putem să amânăm proiectul tău pe altă dată.

— Dar mâine-seară este festivalul german, în oraş. Ce zici, tată? Am putea asculta muzică, am putea dansa şi am putea mânca nişte hamburgeri enormi. Nu-i aşa, tată? Ce zici?

Frank dădu din cap.

— Aşa este. Într-o seară de festival, n-ai voie să munceşti.

— Ştiu şi eu…

— Te rog, Cami!

După expresia de pe faţa Camillei, Frank îşi dădu seama că Tammi era pe cale să devină cea mai bună armă a lui pentru a câştiga lupta şi… pe Camille Barnett.

Cu condiţia însă ca fiica lui mai mare să nu-l facă să piardă terenul pe care-l câştiga cu cea mică…

În seara aceea ducându-se la culcare, Camille avea un sentiment neobişnuit de linişte sufletească. I se părea că un balsam răcoritor fusese întins peste rănile ei din ultimele zile.

Şi dacă exista acest balsam, răspunzător era Frank. Frank care ştia să găsească întotdeauna cuvintele potrivite.

— A fost o greşeală, îi spusese ea când ieşiseră de la pizzerie.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Ea bănui imediat că el se gândise la escapada lor amoroasă, nu la această seară neprevăzută. Refuză să cedeze plăcerii pe care cuvintele lui calde i-o aducea în suflet.

— Şi Heather?

— Îmi pare rău că te-a rănit, spusese el prinzând-o de mână. Dar n-am să las ca o adolescentă încăpăţânată să-mi conducă viaţa. Va renunţa până la urmă.

Camille voia să creadă asta, aşa după cum voia să creadă şi în curcubeie…

Curcubeiele…

Camille sări din pat şi se repezi la telefonul pus pe

birou. Formă reflex un număr. Poate că totuşi curcubeiele prevesteau fericirea, aşa cum pretindea Frank?

Îi răspunse o voce piţigăiată. Inima Camillei bătea mai repede.

— Mama ta este acasă? întrebă ea.

Aşteptă un timp.

„Încă nu este târziu să închizi telefonul”, îi spuse o voce interioară.

Îşi simţea sângele pulsând în tâmple, ca un fluviu dezlănţuit, apoi auzi o voce, o voce care-i bântuise amintirile.

— Sita?

— Cami? Oh, Dumnezeule, eşti chiar tu, Cami!

Camille îşi stăpâni cu greu lacrimile.

— Sita, astăzi am văzut un curcubeu.

Întreg cartierul se transformase într-un sat nemţesc. Camille nu se mai sătura de acest spectacol. Se întreba cum de îi scăpase acest festival anual, în toate călătoriile ei anterioare pe aici.

Clădirile moderne se împodobiseră astfel încât să imite căsuţele din piatră. Locuitorii se deghizaseră corespunzător, şi fiecare colţ de stradă se transformase într-un ring de dans.

— Dansează polca, tată!

Tammi arătă o estradă pe care o orchestră cânta melodii antrenante şi nişte cântăreţi chiuiau iodlere specifice. În faţa scenei, sute de persoane dansau, călcându-se vesel pe picioare.

Frank se întoarse spre Camille.

— Cami poate nu vrea să rămână singură.

— Nicidecum! De altfel, aş fi încântată să vă privesc.

— Ştiu cum facem! strigă Tammi cu o voce emoţionată. După mine, va fi rândul tău să dansezi cu tata!

— Hotărât lucru, fiica mea are o mulţime de idei bune, la fel ca bătrânul său tată.

Aranjându-şi un nod de cravată imaginar, Frank îi întinse mâna fetiţei.

— Îmi acordaţi acest dans, Liebling?

Tammi izbucni în râs şi schiţă o mică reverenţă.

— Desigur, domnule.

Frank îi făcu cu ochiul Camillei şi o conduse pe Tammi în mulţimea de dansatori. Începură să se învârtă şi Camille nu se putu abţine să nu râdă văzând chipul radios al fetiţei.

Profitând de faptul că un cuplu eliberase una dintre mesele albe puse pe trotuar, Camille se aşeză fără să-i piardă din ochi pe tată şi pe fiică. Când orchestra încetă să mai cânte, veniră şi ei la masă.

— Acum, este rândul tău, zise Tammi.

— În niciun caz! Oricum, habar n-am să dansez polca şi…

Tammi şi Frank schimbară o privire complice apoi, de comun acord, luară fiecare câte o mână a Camillei şi o forţară să se ridice.

— Vei avea onoarea să fii instruită de cel mai mare profesor de polca din întreaga Omaha, zise Frank.

— Din lume! îl corectă Tammi cu vehemenţă.

— Dar eu…

Privirea Camillei trecu de la unul la altul.

— Vă previn, prieteni, eu am două picioare stângi!

— Aşa zicea bunica mea, remarcă Tammi. Dacă ai vedea-o acum cum dansează!

— Dar n-am nici măcar simţul ritmului!

Erau la marginea ringului improvizat.

Orchestra începea să cânte o nouă melodie de o veselie molipsitoare. Camille simţea furnicături în picioare.

— Nu vorbi prostii, spuse Frank; ştiu din experienţă personală că ai un simţ al ritmului remarcabil.

Cu obrajii în flăcări, Camille întâlni privirea albastră impasibilă.

— Am face mai bine să dansăm, zise Frank

— Nu trebuie decât să faci ce face el, spuse Tammi. Ai să vezi, este foarte uşor.

Cu inima strânsă, Heather urmărea de la distanţă scena. Cuprinsă de o gelozie amestecată cu disperare şi amărăciune, închise ochii. O revedea pe mama ei, suplă şi

radioasă, şi pe tatăl ei, care o ridica în braţe – pe ea care avea pe vremea aceea nouă ani – şi se învârteau cu toţii pe ringul de dans. Râdeau toţi trei în hohote.

Heather abia o mai recunoştea pe fetiţa din amintirea ei.

„Pentru că ea nu mai există, gândi ea. A murit şi ea, la fel ca mama”.

Vocea morocănoasă a prietenei sale Blakely îi risipi imaginile trecutului.

— Este prea nasol aici! Să plecăm şi să mergem la mine, o să avem timp să bem şi o bere înainte să se întoarcă mama.

— De acord.

Dacă Tammi urma să doarmă la o prietenă, asta însemna că tatăl său şi această Barnett vor rămâne singuri. Luptându-se cu un sentiment apăsător de singurătate, adolescenta ridică provocator bărbia şi o luă de braţ pe prietena ei.

— Ai dreptate. Este într-adevăr nasol aici.

Frank respira adânc, cu plăcere, aerul rece de noiembrie.

— Ah, libertate!

„Eşti singură cu el”, gândea Camille admirându-i pieptul lat. Îşi dorise toată seara această intimitate, şi acum, iată, era singură cu el…

Îşi ridică gulerul hainei şi îşi vârî mâinile în buzunare. Tocmai o lăsaseră pe Tammi la prietena ei şi se îndreptau fără să se grăbească spre casa Camillei.

— Copiii sunt minunaţi, reluă Frank pe un ton liniştit de conversaţie.

Totuşi, vocea lui era prea blândă, prea intimă. Instinctiv, Camille îşi încovoie un pic umerii, ca pentru a se proteja de ceea ce urma să audă.

— Dar când poţi să încetezi să mai fi tată, chiar şi doar pentru câteva ore, continuă Frank, resimţi un fel de uşurare, Ai impresia că, o vreme, ţi se permite să nu mai fi adult. Înţelegi?

Ea încercă să-şi imagineze greutatea

responsabilităţilor lui. Atât cât putea să aprecieze, el trebuie să se fi simţit adeseori foarte singur.

— Eşti un tată minunat, Frank, toată lumea poate să vadă aţa.

Frank îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o trase spre el.

— Nu, nu în seara aceasta… Te rog.

Privirile li se întâlniră şi, preţ de o clipă, o emoţie intensă se instală între ei. Camille se sperie şi se eschivă plecându-şi pleoapele.

— Ce vrei să spui, Frank?

— În seara aceasta, să nu ne mai gândim la nimic altceva decât la noi doi.

Pentru a doua oară, îşi aranjă un nod de cravată imaginar şi îi întinse mâna.

— Îmi acordaţi acest dans, Lienling?

— Frank, eu nu…

Cuprinzând-o în braţe, el începu în pas de polca.

— Frank, vecinii ne vor…

El se opri şi o împiedică să-şi continue fraza, punându-şi buzele peste ale ei. Fu un sărut lung, care-i tăie răsuflarea.

— La naiba cu toţi vecinii, o să le oferim un spectacol de care îşi vor aminti, murmură el sărutând-o din nou.

Fericirea o făcu pe Camille să simtă un nod în gât şi fu cuprinsă de o bucurie frenetică. Buzele lui erau calde, blânde, dar ferme totodată. Ea îşi puse o mână pe gâtul lui, pentru a-l trage mai aproape. Avea impresia că aşteptase această clipă toată viaţa.

Apoi, el o împinse uşor şi-i mângâie obrazul cu un gest ciudat de grav.

— Poate că ar fi mai bine în intimitatea casei tale? Ce zici, draga mea?

— Să mergem, murmură ea.

Drumul fu un pic mai lung decât de obicei pentru că nu se puteau abţine să se sărute iarăşi şi iarăşi. În sfârşit, urcară treptele şi deschiseră uşa. Ajunşi în vestibul, îşi scoaseră canadienele şi le lăsară pe jos.

— În camera ta? întrebă Frank scoţându-şi puloverul peste cap.

Camille îl luă de mână şi-l conduse în living.

— Este prea departe… N-aş avea răbdare să aştept până acolo.

Se dezbrăcară cu stângăcie unul pe altul, cu un fel de frenezie. În sfârşit, rămaseră goi. În privirea lor, veselia lăsase loc dorinţei.

Atunci Frank o lipi pe Camille de el şi o culcă pe covorul persan care acoperea parchetul. Dar cu o îndrăzneală de care nu s-ar fi crezut în stare, ea fu aceea care preluă iniţiativa şi porni la descoperirea trupului lui musculos. Cu un zâmbet uşor care-i plutea pe buze, cu ochii închişi, Frank se lăsa în seama ei… Cu gesturi lascive, ea îi mângâie umerii laţi, atingând cu vârful degetelor torsul puternic, coapsele lungi şi ferme. Când ea îşi puse buzele pe abdomen, Frank gemu încet.

— Cami, Cami… Niciodată n-am simţit ceva mai tandru.

— În seara aceasta, eşti al meu, murmură ea cu o voce un pic răguşită.

— Sunt al tău…

Se lăsă apoi să alunece lângă el şi Frank înţelese că schimbau rolurile. Simţindu-i întreaga greutate apăsând-o, Camille nu-şi putu reţine un strigăt de plăcere. îl învăluise cu braţele, strigându-l, dorindu-l, arzând de nerăbdarea de a-i aparţine. Se arcui spre el, pradă unui uragan de senzaţii minunate. îl auzi pe Frank, foarte departe, strigându-i numele şi nu ştiu niciodată dacă fusese în stare să-i răspundă.

Ceasul deşteptător de pe noptiera Camillei arăta ora două dimineaţa când, trezindu-se amândoi cu o foame de lup, coborâră în bucătărie. Frank se îmbrăcase într-un kimono foarte scurt al Camillei care nu-i ascundea prea mult trupul. Cât despre Camille, aceasta purta doar un tricou mai lung găsit pe balansoarul din dormitor. Ajunşi jos, începură să râdă amândoi văzându-şi hainele împrăştiate pe jos.

Aleseră să mănânce nişte sandvişuri congelate şi, în timp ce acestea se încălzeau în cuptorul cu microunde, Frank o trase pe Camille spre el şi-i mângâie spatele.

Ea îşi frecă obrazul de pieptul lui, acoperit cu un puf fin blond.

— Mmm… Mi-e foame! mai foame decât îmi închipuiam.

— Camille, m-am gândit bine… începu el cu o voce răguşită.

— La ce te-ai gândit?

Ea îşi puse buzele pe gâtul lui, exact pe locul în care pulsa nebuneşte adineauri vena aceea albăstruie. În noaptea aceasta, descoperise că-l poate emoţiona… în toate sensurile cuvântului.

— La tine. La noi.

Camille încremeni. Nu, nu era pregătită să audă ce urma el să spună. Se strânse mai aproape de el, sperând să-i deturneze gândul de la alte preocupări serioase.

— Sunt gata imediat sandvişurile…

— Nu vrei să afli care este rodul gândurilor mele?

Soneria cuptorului cu microunde o scuti de orice răspuns. Se depărtă de el pentru a scoate sandvişurile din cuptor.

— Tu nu vrei?

El îi luă farfuria din mâini şi o puse pe masă. Camille vru atunci să se retragă, dar el o prinse de umeri oprind-o.

— Nu vreau să-ţi spun mai întâi ce însemni pentru mine. Vreau să…

Frank, nu crezi că asemenea conversaţie este prematură?

Se strădui să-l privească în ochi, dar nu era uşor. Ochii lui erau atât de sinceri, de clari şi… de perspicace. Era sigură că ai ei erau tulburi şi ascunşi.

— Nu! Eu iau în serios ceea ce s-a petrecut între noi. Şi tu, de altfel.

— Numai că…

— Ascultă, Cami, ştiu că ai avut probleme.

Ea vru să se întoarcă şi să plece, dar el o strânse mai

tare şi o scutură uşor.

— Fir-ar să fie, dar priveşte-mă în ochi! Aşa! Aşadar, ştiu că ai avut probleme, pentru că am observa efectele. Îţi aminteşti?

— Da.

— Perfect. Trebuie de asemenea să-ţi aminteşti că eu n-am rămas indiferent. Astăzi, sunt şi mai puţin. Auzi ce spun? Şi mai puţin! Cred că te iubesc, Cami, şi dacă refuzi să recunoşti că mă iubeşti şi tu un pic, n-am să te cred.

Camille nu auzise decât cuvântul „iubesc”…

„Trebuie să fac ceva, îşi zise ea, şi repede! mai înainte ca situaţia să scape de sub control”.

— Frank, cred că ar trebui să vorbim.

Capitolul 15

Brusc, Frank îşi strânse cordonul kimonoului în jurul taliei.

— Foarte bine. Să vorbim.

Ea se îndepărtă de el, fără să-l privească. Cum să-i spună şi de unde să înceapă? Ridică uşor din umeri ca şi cum discursul său n-ar fi avut o semnificaţie prea gravă.

— Ei bine, iată…

Ca femeie, îmi lipseşte ceva esenţial…

Frank oftă, nedumerit.

— Unde vrei să ajungi, Camille?

Întorcându-i spatele, ea luă de pe un bufet o solniţă în culori vii şi începu să şi-o treacă distrat dintr-o mână în alta ca pe o minge.

— Mă gândeam doar că ai vrea să ştii… sau mai degrabă, că ar trebui să ştii că eu nu pot avea copii. Sunt sterilă, neproductivă, infertilă.

Se întoarse spre el cu un zâmbet larg pe faţă, întrebându-se dacă arăta atât de vulnerabilă pe cât i se părea că este. Va reuşi oare să joace acest rol?

— Cu alte cuvinte, în categoria femeilor, eu sunt campioană în materie de infertilitate.

În clipa în care pronunţă aceste cuvinte, îşi dădu seama că ele nu-i trecuseră niciodată pragul buzelor. „Sterilă, neproductivă, infertilă, inutilă”… Niciodată mai

înainte nu se calificase ea însăşi atât de dur.

De fiecare dată când trebuise să vorbească despre problema aceasta, folosise alte sinonime, ca pentru a se feri de ghinion.

O cuprinse dintr-odată ameţeala. Simţind că îi fuge pământul de sub picioare, căută cu disperare un sprijin.

Frank o prinse de umeri exact în clipa aceea, fără să ştie însă că ea urma să se prăbuşească în momentul următor.

— Asta-i tot? întrebă el.

Expresia lui calmă o stupefie.

— Tot ce?

— Tot ceea ce-ţi provoacă necazurile, suferinţa?

Ea ar fi vrut să-l respingă, dar avea nevoie să-i simtă mâinile sprijinind-o.

— Am cumplite crize de anxietate, asta-i tot, aşa cum zici tu.

— Pentru că nu poţi avea copii? Şi de aceea te strângi ca un arici de fiecare dată când cineva se apropie prea mult de tine?

— Ce este de mirare în asta?

Ar fi vrut să fie furioasă, dar simţea că nu are putere pentru asta. Tot ceea ce-şi dorea era ca Frank să o cuprindă în braţe, să-i spună că totul va fi bine. Sau să plece trântind uşa şi să nu se mai întoarcă niciodată, pentru ca şi ea să-şi regăsească liniştea.

Liniştea? Care linişte?

La gândul că el ar putea dispărea din viaţa ei, o apucă din nou ameţeala. Dar înainte să înţeleagă ce se întâmplă, Frank se aşeză pe un scaun şi o trase pe genunchii lui. O strângea în braţe şi-i săruta neîncetat faţa şi părul. Avea mâini atât de puternice, de reconfortante. Aşa că rămase acolo, lipită de el, încărcându-se cu toată forţa pe care el i-o transmitea. Rămaseră mult timp astfel, îmbrăţişaţi strâns, tăcuţi, până când în sfârşit ea ieşi din toropeala care o cuprinsese.

— Cami, tu nu eşti campioana inutilităţii, şi singurul lucru care îţi lipseşte este încrederea în tine.

— Spui asta pentru că este singurul lucru pe care îl poţi spune, nu pentru că îl şi gândeşti.

Spun asta pentru că este adevărat.

Nevoia de a-l crede era la fel de intensă ca aceea de a bea apă rece după o lungă treaversare a deşertului.

— Mai spune-mi-o atunci, Frank. Mai spune-mi-o.

Săptămânile următoare aduseră un caleidoscop de senzaţii, de emoţii şi de bucurii.

De fiecare dată când putea, Frank încerca s-o liniştească, să-i redea încrederea în mândria şi demnitatea ei de femeie, ca şi cum simpla repetare a aceloraşi cuvinte putea să aibă un efect miraculos.

Şi poate că aşa şi era.

Pe de altă parte, de îndată ce putea să rupă câteva clipe din timpul ei atât de trepidant, le consacra lui Frank. Petrecu o zi întreagă în compania lui şi a echipei sale, bombardându-i cu aparatul ei de fotografiat.

— Doar n-o să-l pui pe Weisbacker într-un album, zise la un moment dat Stu, prefăcându-se jignit. Eu valorez de două ori mai mult ca el.

— Cel puţin de două ori, zise la rândul său Jessie. Dar eu cred că această doamnă caută mai mult calitatea decât cantitatea. Sau, dacă vrei, mai puţin aparenţele decât omul adevărat.

Ascunsă în spatele aparatului său de fotografiat, Camille recunoscu în sinea ei că, la început, „aparenţa”, înfăţişarea lui Frank îi atrăsese atenţia. Dar ceea ce găsise în spatele aparenţei o atrăsese de fapt definitiv, şi o reţinuse lângă el. Tandreţea lui, solicitudinea, umorul…

În weekendul trecut, Frank vizitase cele două încăperi goale aflate la etajul casei mari şi roz. Hotărând că maşina de spălat mai poate aştepta câteva ore, o condusese pe Camille într-un magazin de antichităţi, la periferia oraşului. Ea se îndrăgostise de un pat mare din fier şi de un vas de porţelan în culori decolorate de vreme. Căraseră totul acasă pe acoperişul camionetei lui Frank.

Cu un aer satisfăcut, acesta îşi frecă mâinile prăfuite şi se dădu un pas înapoi ca să admire patul pe care tocmai

îl instalaseră.

— Aşa! Ai acum o cameră de oaspeţi.

— Este minunată!

Camille îşi imagina deja perdele de dantelă la fereastră şi unul dintre covoare, uzat astăzi dar pe care mama ei îl confecţionase când ea era copil, întins pe podea.

— Tot ceea ce lipseşte acum este un oaspete.

Frank îşi trecu braţul pe după talia ei şi-i muşcă tandru lobul urechii.

— Cred că, mai întâi, ar trebui să încercăm acest pat, adăugă el. Te-ai simţi foarte stânjenită dacă ai invita pe cineva şi patul n-ar fi bun…

Patul era excepţional de bun.

Camille îl ajutase şi ea pe Frank… să-şi pună frâne noi la camionetă.

Mulţumită fraţilor ei, făcuse acest lucru de nenumărate ori.

— Eşti sigură că nu or să mă lase? întrebase Frank pe un ton sceptic.

Tammi, care o asistase pe Camille cu devotament, flutură o şurubelniţă.

— Nu-ţi face griji, tată, Camille a făcut asta de milioane de ori! Nu-i aşa, Cami?

— Absolut exact, Tammi.

Prezenţa copiilor fusese uneori greu de suportat. Când Camille îl invitase la cină pe Frank împreună cu cele două fiice ale sale, se simţise un pic nervoasă. Cu puţin timp înainte de sosirea lor, începuse să simtă un nod în stomac şi i se muiaseră genunchii. Cuprinsă de panică se întoarse spre Penny care acceptase să li se alăture pentru a facilita contractul cu Heather.

— Nu te mai preface în faţa „mătuşii Penny”, îi spusese pe un ton sever prietena ei. Şi aşa sunt supărată pe tine că ţi-a trebuit atâta timp să mi te confesezi, aşa că nu-mi face acum o criză de anxietate. De altfel, dacă eu am reuşit să mă las de fumat, poţi şi tu cu siguranţă să termini cu crizele astea.

— Nu-i acelaşi lucru! protestă Camille.

Penny scoase o cutie de chibrituri din buzunar şi aprinse lumânările aranjate pe masa din sufragerie.

— Ai dreptate, este mult mai greu să te laşi de fumat, spuse Penny.

Şi încetul cu încetul, Camille încetase să se mai teamă de crizele de anxietate.

Când resimţea apropierea unei asemenea crize, se admonesta singură cu tot atâta severitate cum ar fi făcut-o Penny.

De mai multe ori, se oprise în faţa unei oglinzi pentru a de privi drept în ochi, după care îşi spunea cu voce tare:

— Nu poţi avea copii, asta este! Dar numai pentru asta nu poţi să-ţi distrugi viaţa.

La început, îi fusese greu să creadă, dar încetul cu încetul, chipul care o privea din oglindă începu să pară mai încrezător. Ajunsă în acest punct, trecu într-o nouă etapă, invitând-o pe Heather să vină împreună cu ea şi cu Penny într-o după-amiază la cumpărături.

Adolescenta acceptase fără tragere de inimă şi nu o scutise de remarcile ei acide. Totuşi, Camille avusese sentimentul că repurtase o victorie.

— Eşti divorţată sau cum eşti? o întrebase Heather în faţa raionului de îmbrăcăminte sport.

— Da, sunt divorţată.

— Dacă înţeleg bine, n-ai avut o căsnicie reuşită?

Camille pricepu imediat aluzia.

— Nu am de gând să mă recăsătoresc prea curând, dacă asta vrei să ştii.

Acest răspuns direct păru s-o mulţumească pe Heather care deveni după aceea mult mai amabilă.

Vremea schimbătoare de toamnă făcu loc curând frigului şi vântului de iarnă.

Camille nu mai rezista vrăjii pe care Frank o exercita asupra ei, ca şi cum acesta ar fi atins-o cu o baghetă magică şi-i îndeplinise o dorinţă pe care ea nu îndrăznise niciodată s-o formuleze cu voce tare.

În preajma lui şi a fetelor, începuse să se simtă ca în

familie. Dar în ziua în care se surprinsese fredonând pe toate tonurile „Camille Weisbacker”, o cuprinse iarăşi panica.

Era la o întoarcere de la o plimbare matinală cu Baxter. Buimăcită, trebui să se aşeze pe gresia din bucătărie şi dădu drumul lesei câinelui.

— Dumnezeule! murmură ea, cu lacrimi în ochi. S-a întâmplat… m-am îndrăgostit. De Frank, dar şi de fetele lui. Oh Doamne, ce-am făcut?

Lăcrimă, îşi şterse obrajii cu palmele, şi hotărî că nu folosea la nimic să se poarte ca struţul. Trebuia să înfrunte realitatea. Mai întâi, trebuia să se obişnuiască repede cu această idee că este îndrăgostită. Apoi, îi va spune lui Frank. În momentul acela – peste un an sau doi – va fi în măsură să reflecteze la realitatea inerentă acestei stări.

— Am făcut un drum lung până aici, i se adresă ea lui Baxter care o privea cu prietenie, dar nu este încă de-ajuns. Să nu grăbim lucrurile.

Aşadar, îşi acordă un răgaz şi permisiunea de a mai visa un pic.

Pentru Ziua Recunoştinţei, cumpărară un curcan şi trebuiră să facă un pic mai mult loc în frigiderul lui Frank, veşnic plin. Camille îl iniţie pe Frank în misterele omletei norvegiene. El încercă la rândul lui s-o înveţe cum se scoate un iepuraş de pluş din pălăria lui de magician, dar ei nu-i reuşi niciodată această şmecherie. îi ceru părerea lui Frank în legătură cu un tapet şi nu-i veni să creadă când el afirmă că îl adora pe acela pe care ea îşi pusese în cap să-l cumpere.

Şi făcură dragoste. În faţa şemineului, într-o noapte vântoasă şi glacială. La prânz, când mâncau împreună. Şi chiar în baie.

— Aveai dreptate în legătură cu căzile de baie, zise el schiţând un desen în spuma groasă care îi acoperea sânii.

Ce-ar fi să încercăm, data viitoare, în maşina ta?

— Numai dacă o transformi în rulotă, cu bagheta ta magică.

— Este cam greu.

Două zile mai târziu, acasă la Frank, amintirea aceasta o făcu pe Camille să zâmbească în timp ce spăla vasele aplecată deasupra chiuvetei.

— De ce zâmbeşti? se auzi vocea posacă a lui Heather. Dacă îţi place atât de mult să faci asta, te las să termini singură vasele.

Stânjenită că fusese prinsă în flagrant delict de visare, Camille îi aruncă o privire adolescentei.

De cele mai multe ori, reacţiile lui Heather erau pe cât de imprevizibile, pe atât de neînţeles. O rugase pe fată să se tutuiască;

Heather fusese de acord, dar asta nu ajută ca relaţia lor să se amelioreze.

— Nu, mulţumesc, îi spuse Camille întinzându-i lui Heather ultima farfurie de şters.

Este o corvoadă necesară, atât pentru tine cât şi pentru mine.

Ar fi vrut să aibă acelaşi dar al conversaţiei ca Penny, să ştie să spună ceea ce trebuie la momentul potrivit. Abia rosti acele cuvinte că îşi şi reproşă faptul că se exprimase într-un clişeu.

„Recunoaşte că prezenţa ei te face nervoasă, gândi ea. De fiecare dată când este prin preajmă, te aştepţi la atacuri din partea ei”.

Pe Tammi nu-i fusese greu s-o îndrăgească, dar Heather cea ironică, dispreţuitoare şi foarte critică, o ţinea mereu încordată, gata să facă… un lucru la care refuza să se mai gândească.

În timp ce se ştergea pe mâini, mai aruncă o privire prin bucătărie. O urmă apoi pe Heather în living, căutând un subiect de conversaţie. Nu despre şcoală, bineînţeles. Acestea erau genul de întrebări puse de adulţi stupizi. Nici despre muncă, discutaseră despre asta pe tot parcursul mesei. Şi era de ajuns să se uite cum era ea îmbrăcată şi în ce ţinută excentrică era Heather pentru a-şi da seama că hainele nu erau nici ele un subiect comun de discuţie.

Se priviră o clipă în ochi. Simţind un nod în gât, Camille tuşi uşor ca să-şi dreagă glasul.

Vru să spună ceva, dar Heather ridică mâna în semn de salut şi spuse:

— Eu mă duc în camera mea. Şi nu-ţi face griji, când sunt „branşată” nu pot să aud nimic.

Camille o privi fără să înţeleagă, întrebându-se dacă „a se branşa” era o activitate interzisă de către adulţi.

— Adaug, ca să te liniştesc, că nici eu nu aud nimic din ce o să faceţi, lansă Heather cu dispreţ.

Camille îşi aminti atunci că văzuse un radio-casetofon pe biroul fetei. Bineînţeles! Va sculta muzică. îi zâmbi lui Heather, şi aceasta îi răspunse printr-o grimasă cu un aer complice ceea ce o făcu pe Camille să roşească până-n vârful urechilor.

Mulţumită de ea, Heather ieşi din încăpere.

Camille respiră adânc şi se lăsă să cadă pe canapea. Existau iepuri pe care nici măcar Frank nu era în stare să-i scoată din pălărie…

Când, câteva minute mai târziu veni şi Frank, hotărî să uite incidentul. La urma urmei, nu-i păsa dacă adolescenta o aprecia sau nu. Oricum, nu se gândise să se amestece permanent între cei trei membri ai familiei…

Frank se aşeză lângă ea şi, cu o mână, îi mângâia uşor umerii în timp ce cu cealaltă luă telecomanda.

— Ce preferi să vezi astă-seară? Comedie, suspans sau dragoste?

Sub degetele lui, încordarea ei se mai risipi.

— Mmm… Mi-ar plăcea să văd ceva sexy.

— Eu sunt ceva sexy, draga mea, spuse Frank stingând televizorul şi făcându-i complice cu ochiul.

Ea începu să râdă în timp ce el o trăgea mai aproape şi o forţă să se întindă pe canapea. Începu să o sărute pe gât, pe obraji, pe nas, pe gură, şi ceea ce începuse ca un joc se transformă foarte repede în pasiune.

— Până la urmă, cred că am face mai bine să alegem o comedie, astă-seară, murmură ea.

De ce să înceapă ceva ce nu s-ar fi putut termina, ştiind că fiicele lui erau doar la câţiva metri de ei?

Frank se îndepărtă de ea ca s-o privească în ochi.

— Am o idee mai bună. În seara asta, avem nevoie de romantism.

— Ce-ţi trece prin cap, domnule Weisbacker?

El îi mângâie tandru obrazul.

— Ce ai zice de o declaraţie de dragoste?

Ea se crispă involuntar, şi alese să răspundă pe un ton lejer.

— Mmmm… Nu ştiu, Frank, o poveste de groază mi s-ar părea mai potrivită.

Frank nu zâmbi.

— Cami, este adevărat, te iubesc. Te iubesc cu fiecare zi mai mult, şi…

— Frank, n-ar trebui să…

El se ridică atât de brusc, încât ea tresări.

— Mai bine ascultă-mă! zise el începând să se plimbe prin încăpere.

Nu ţi-o spun dintr-un impuls, ţi-o spun pentru că am reflectat serios. În afară de asta, cred că şi tu mă iubeşti.

Camille îşi strânse tare mâinile una de alta.

— Mă simţeam atât de bine, Frank, de ce să stricăm totul?

De ce să nu continuăm ca şi până acum?

— Eu stric totul? repetă el cu o voce din care răzbătea o notă de iritare. Spunându-ţi că te iubesc, stric totul?

— Nu văd niciun motiv să grăbim lucrurile.

— Eu nu grăbesc lucrurile. Te iubesc şi vreau ca tu să ştii. Mi-ar fi plăcut să fii fericită. Este ceva simplu, pare-mi-se… Nu mă aşteptam la reacţia ta.

Camille îşi dădu seama că îl rănise şi că momentul de furie nu era departe.

— De acord, Frank… Am auzit ce mi-ai spus.

El îngenunche lângă ea.

— Cami, nu-ţi cer nicio formă de angajament. Dar te iubesc atât de mult, încât n-am mai putut să tac.

— Nu sunt pregătită pentru asta, Frank. Poţi să înţelegi? Nu sunt pregătită!

— Fir-ar să fie, Cami, nu-ţi cer să fii mama co… Iartă-

mă… Tot ceea ce vreau să-ţi spun, este că nu-ţi cer să fixăm data nunţii.

Simţind că se sufocă, ea se ridică brusc. Nici chiar respirând rar şi profund nu reuşea să inspire suficient aer ca să-şi umple plămânii.

— Asta este? zise ea în sfârşit. Asta cauţi, Frank? O mamă pentru copiii tăi?

— Camille nu fi…

— Fără predici, te rog!

Şi nu încerca să mă duci acolo unde nu vreau să merg. Nu mă voi angaja faţă de tine numai pentru că tu cauţi un substitut matern pentru fiicele tale. Asta nu mă interesează, este limpede?

— Foarte limpede, în orice caz, pentru mine! se auzi vocea lui Heather. Şi tu, tată, ai înţeles bine ce ţi-a explicat Camille?

Respirând din nou cu dificultate, Camille se întoarse către adolescenta care afişa o indiferenţă suverană.

— În ceea ce mă priveşte, nu-i nicio problemă, reluă Heather. Înţeleg că, o femeie preocupată de cariera ei nu vrea să aibă nimic de-a face cu noi. Nu-i aşa, tată?

Vocea tremurată a Camillei nu era deloc convingătoare.

— Heather, te asigur că…

— Scuteşte-mă de discursurile tale, îi replică fata furioasă. Ai gândit exact ce ai spus.

— Heather, interveni Frank, asta este o problemă între mine şi Camille. Întoarce-te în camera ta.

— După părerea mea, problema aceasta ne priveşte pe toţi, replică ea îndreptându-se spre uşă.

— Heather, îmi pare rău, n-am…

Dar Heather nu se mai întoarse să-i răspundă.

Strângându-şi pumnii ca să-şi ascundă tremuratul mâinilor, Camille înţelese că nu adolescenta fusese cea care-i întorsese spatele.

Era ea, cu cuvintele ei aspre, prin care o respinsese pe Heather, pe Tammi şi… pe Frank.

Ştia mai bine ca oricine cât de mult puteau să

rănească nişte cuvinte aruncate cu prea multă uşurinţă.

— Aş face mai bine să plec, spuse ea.

Frank nici nu încercă s-o reţină.

Heather aşteptă ca liniştea să se aştearnă în casă. Când ceasul său arătă ora unu noaptea, coborî din pat. La ora aceasta, nici tatăl său n-o va auzi plecând, ceea ce era un lucru bun, pentru că nu ar mai fi suportat încă o predică.

Imediat după plecarea Camillei, el năvălise în camera ei.

— N-ar fi trebuit să intervii într-o discuţie care nu te privea.

— Dimpotrivă, cred că mă privea în cel mai înalt grad.

El oftase adânc, aşa cum făcea de fiecare dată atunci când juca rolul de biet-tată-depaşit de situaţie.

— Heather, îmi pare rău că ai auzit. Uneori, adulţii spun lucruri pe care nu le cred. Ea îi aruncase o privire furioasă.

— Camille credea exact ceea ce a spus. şi este cu atât mai bine pentru că eu n-am nevoie de o mamă de schimb.

În niciun caz dacă este ea!

El se întoarse să-i spună câteva cuvinte liniştitoare, cărora însă ea nu-i răspunse. Constatând inutilitatea eforturilor sale, sfârşise prin a pleca din cameră.

Şi Heather aşteptase ca el să se culce.

Deschise în linişte şifonierul, scoase două perechi de blugi şi două tricouri pe care le îndesă în ghiozdanul golit în prealabil de conţinutul lui obişnuit.

Trecând prin living, aruncă o privire pe fereastră. Strada era pustie. Va trebui să străbată vreo cinci sute de metri înainte de a ajunge la Blakely. Cinci sute de metri prin frigul unei nopţi întunecoase de iarnă.

Respiră adânc, deschise uşa de la intrare şi o închise în urma ei.

Capitolul 16

De patru zile, Frank îndura o migrenă îngrozitoare, pe care nu reuşea să şi-o liniştească. Începuse în clipa în

care Camille închisese uşa în urma ei, pentru a se înrăutăţi în zori, când constatase dispariţia lui Heather.

Din momentul acela groaza fu mai puternică decât durerea de cap, cel puţin pentru câteva ore. În timp ce telefona pe la toţi prietenii fiicei sale, îi reveniră în memorie toate trăsnăile lui din tinereţe, accentuându-i îngrijorarea. Se surprinsese la un moment dat rugându-se.

Descoperi atunci ceea ce nu vrusese să ştie niciodată. De exemplu, că Heather rupsese relaţiile cu prietenii ei din copilărie de mai multe luni. Că îi înlocuise cu alţii mai puţin recomandabili pentru vârsta ei, cu o reputaţie deloc măgulitoare. După ce vorbise cu Megan, genunchii îi tremurau mai rău decât mâna în care ţinea receptorul.

Acum, ce să facă? Se gândise la Camille, şi şi-ar fi dorit susţinerea ei. Dar ea îi dăduse clar de înţeles în seara în care plecase, că nu dorea să joace rolul unei mame de rezervă.

Cu capul în mâini, cu ochii umezi de lacrimi, Frank trăise atunci câteva minute de profundă disperare.

Deodată, două braţe subţirele îi cuprinseră gâtul.

— Nu te necăji, tată! Heather o să se întoarcă.

Frank îşi stăpâni un suspin. Tammi pocni din degete şi el ridică privirea spre chipul micuţei care arbora o expresie încrezătoare.

— Abracadabra şi va fi aici! Ai să vezi, nu trebuie decât să crezi…

Văzând cum bărbia fetiţei tremura uşor, îi zâmbi şi o puse pe genunchii lui.

— Ai dreptate, Iepuraş. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit.

Copila se umflă în pene de mândrie.

De data aceasta, ea fusese cea care-şi consolase tatăl şi nu invers.

— Ai telefonat la patroana ei, tată? Ultima oară, s-a dus la ea, aminteşte-ţi.

Frank o sărută pe obraz.

— Cum faci tu de eşti aşa isteaţă?

Într-adevăr, Penny i-ar fi putut indica numele unuia

dintre noii prieteni ai lui Heather. După vreo trei apeluri la numerele obţinute de la Penny, dădu peste o mamă care cu o voce plictisită, recunoscu faptul că Heather petrecuse noaptea la ei. Frank îşi stăpâni impulsul de a o întreba de ce nu i se păruse normal să-l anunţe şi se repezi afară din casă. După o jumătate de oră, după ce o încredinţă pe Tammi bunei doamne Whiteside, Frank bătea la uşa unei vile cochete.

Femeia între două vârste care-i deschise părea la fel de plictisit ca vocea de la telefon. îmbrăcată neglijent, într-un capot jerpelit, cu ochii roşii şi umflaţi, ţinea în mână un pahar cu Coca Cola.

— Nu vrea să vă vadă, domnule. Poate că ar trebui să aşteptaţi ca lucrurile să se mai liniştească.

Frank se întrebă ce i s-ar putea întâmpla dacă ar lua-o de gulerul capotului şi ar scutura-o ca pe un pom. Femeia aceasta nu putea fi mama unei adolescente, nicidecum cu o atitudine atât de îngăduitoare. Se sprijini uşor de tocul uşii şi în acel moment simţi o expiraţie alcoolică.

— Nu-mi pasă dacă vrea sau nu să mă vadă, doamnă. Sunt tatăl ei, şi dacă nu mă duceţi imediat la ea, chem poliţia.

Femeia îşi ridică privirea spre cer, agasată, dar se dădu totuşi la o parte, ca să-l lase să treacă.

— Bine, bine, intraţi dar fără scandal, e limpede?

Casa mea nu va fi invadată de un bărbat care vrea să dovedească faptul că este cel mai tare! Aţi înţeles?

Cum putuse Heather să intre în cercul unor astfel de oameni? se întrebă Frank, stăpânindu-şi cu greu furia.

— N-am obiceiul să dau buzna peste alţii, doamnă, dar nu mă provocaţi. În dimineaţa aceasta, nu sunt într-o dispoziţie prea bună.

Aşteptă în living câteva minute care i se părură o veşnicie. Mobilierul era luxos şi de bună calitate, dar atmosfera era impregnată cu un aer de decadenţă. Pernele canapelei zăceau pe jos, cutii de bere erau împrăştiate pe covor şi pe măsuţa joasă. Erau destule, i se păru lui, cât să

le asigure lui şi prietenilor săi o lună de jucat pocher. Un pantof bărbătesc era abandonat la rădăcina unei plante verzi în ghiveci, printre frunze uscate pe care se pare că nimeni nu se gândea să le adune.

— De ce nu mă lasă în pace?

Vocea ascuţită a lui Heather îl trezi din contemplare. Se întoarse şi îşi zări fiica în pragul uşii, cu părul ciufulit, încurcat, şi cu braţele încrucişate pe piept peste un tricou cu desene provocatoare.

— De unde ai… chestia asta? întrebă el arătându-i tricoul.

— De asta ai venit? Să ţipi din nou la mine?

— Am venit să te iau acasă.

— Acasă, nimeni nu mă iubeşte.

— Eşti ridicolă! Ia-ţi lucrurile şi…

— Nu! Tu o preferi pe Barnett. Am auzit ce spunea, şi aşa cum ea nu mă vrea, nici eu n-o vreau.

— Camille Barnett nu are nimic de a face cu această poveste, zise el fără convingere.

— Ia te uită!

De când sosise, migrena lui Frank nu făcuse decât să se înrăutăţească. Acum, i se părea că o menghină de fier îi strânge capul.

— Heather, n-am de gând să discut despre asta aici. Du-te şi ia-ţi lucrurile, ca să mergem acasă.

— Nu mă poţi forţa să te urmez! Oricum, nici tu nu doreşti să mă vezi prin preajmă, aşa că de ce să-mi joci acum actul cinci al tragediei?

Vocea tânără a lui Heather vibra de o sfidare care-l îngrozea pe Frank. Se înşelase şi greşise teribil undeva şi acum nu ştia ce să zică sau ce să facă pentru a reintra pe drumul cel bun.

Chipul revoltat al fiicei sale îi amintea teribil de un altul, cu o expresie provocatoare şi cu ochi albaştri şi reci, cu buzele strânse cu hotărâre. Îşi amintea cum o noapte întreagă dormise afară, numai pentru a le dovedi părinţilor lui că nu aveau niciun drept asupra sa. Îşi amintea cum mersese cu vechea lui rablă cu o viteză ameţitoare numai

pentru a dovedi cât este de curajos.

Şi cu cât îşi amintea mai mult, cu atât teama lui creştea. Adolescenta din faţa lui, cu privirea scânteind de furie, îi semăna mai mult decât îşi imagina. Până unde ar putea merge el fără s-o împingă să facă vreo nebunie irevocabilă, destinată a-i dovedi că nu îşi aparţine decât ei însăşi?

Se strădui atunci să-şi controleze furia.

— Şi ce ai de gând să faci? Să rămâi aici la nesfârşit?

Heather ridică din umeri.

— O vreme, în orice caz, voi rămâne aici.

Prea speriat ca să încerce să mai lupte, Frank acceptă până la urmă s-o lase la prietena ei. Până se va calma, îşi zise el, şi ea însăşi va găsi o rezolvare. Necazul era că nici el n-o găsise până acum. Şi migrena îl chinuia în continuare.

Se întreba dacă astăzi, când se va prezenta la patronul său care îl convocase, durerea aceasta de cap se va hotărî să dispară.

— Ia loc, Weisbacker.

El se aşeză. Atmosfera oficială a biroului îi provocă imediat o nouă criză de migrenă.

— N-am veşti de la tine de mai multe săptămâni, Weisbacker. Mă întrebam dacă ai luat o hotărâre în legătură cu postul despre care am vorbit.

Frank îşi stăpâni un geamăt. Promovarea sa!

În starea de beatitudine în care se aflase în ultima vreme, reuşise să nu se mai gândească la acest lucru. Şi acum, când trecea prin momente dificile, trebuia să se mai gândească şi la asta.

— M-am gândit şi… Vă mulţumesc sincer că v-aţi gândit la mine, domnule Lansky. Oferta dumneavoastră mă onorează, dar nu cred că sunt făcut pentru o muncă de birou. Îmi place să lucrez afară şi cu mâinile mele.

— Eşti conştient că este vorba despre o importantă creştere de salariu, Weisbacker?

— Ştiu, domnule, şi apreciez încrederea pe care mi-o acordaţi. Totuşi, sunt sigur că n-aş suporta o muncă de

birou.

În timp ce vorbea, Frank simţi că îşi recapătă siguranţa de sine. Lański, aşezat în faţa lui, îl observa cu un aer îngândurat.

— Eşti sigur că nu te vei răzgândi?

— Absolut, domnule, şi sper să mă înţelegeţi.

Văzându-şi patronul încruntându-se, Frank se gândi la diversele posibilităţi profesionale care i s-ar fi oferit dancă Lansky i-ar considera refuzul ca pe o jignire. Visase întotdeauna să lucreze pe cont propriu, dar de unde să ia banii necesari pentru a începe o afacere?

Lansky bătu cu pumnul în birou, făcându-l să tresară.

— Fir-ar să fie, Weisbacker, sigur că te înţeleg!

Frank observă cu surprindere că aceste cuvinte erau însoţite de un zâmbet.

— Dacă ai şti de câte ori am regretat că am acceptat să mă las închis într-un birou! continuă Lansky. Crede-mă, în cea mai mare parte a timpului, este la fel de plictisitor precum se vede din afară.

Frank zâmbi la rândul lui. Durerea de cap se mai potolise puţin. Nu va beneficia de o creştere de salariu, dar măcar nu va fi dat afară.

— Dacă se întâmplă cumva să te răzgândeşti, spune-mi, conchise Lansky strângându-i mâna.

Cu inima ceva mai uşoară, Frank ieşi din biroul patronului său. După ce făcu vreo sută de metri, îşi aminti că nu rezolvase niciuna din realele lui probleme.

Încă mai avea o fiică hotărâtă să-i conteste autoritatea… şi încă mai era îndrăgostit de o femeie pe care n-o interesau copiii.

Cartierul dispăruse încet-încet sub o pătură de zăpadă care înăbuşea zgomotele şi crea impresia de izolare totală.

Cu cizmele pline de zăpada care acoperea aleea ce ducea la casa Camillei, Penny îşi privi cu atenţie prietena.

— Şi dacă aş încerca să te fac să te răzgândeşti?

Aş putea să-ţi iau ostatici papagalii, să te ameninţ cu stricarea reputaţiei sau să te răpesc? Te-ai răzgândi?

Camille zâmbi, sperând că stratul gros de fond de ten pe care şi-l aplicase azi-dimineaţă îi era de folos. Dacă Penny i-ar observa cearcănele vineţii de sub ochi, n-ar mai reuşi s-o facă să plece de aici. De mai bine de o oră, se străduia să o convingă pe Penny că preferă să petreacă singură Ziua Recunoştinţei.

— Du-te acasă înainte să răceşti, o sfătui ea.

— Fiul meu vrea neapărat să te cunoască, zise Penny cu încăpăţânare. Şi dacă vii, am evita să ne certăm.

— Pleacă repede!

Penny ridică din umeri şi începu să-şi croiască drum înapoi prin zăpadă spre casă.

— Bine, bine. Dar te previn că dacă o să ne certăm, mă reapuc de fumat. Şi va fi vina ta!

Camille nu se putu abţine să nu râdă şi închise uşa. Fusese tentată să accepte invitaţia lui Penny, dar trebuia să se obişnuiască din nou cu viaţa singuratică pe care de altfel o ducea de ani de zile.

Deschise uşa coliviei ca să le pună mâncare papagalilor, şi aceştia scoaseră ţipete de bucurie.

— Potoliţi-vă, altfel Moş Crăciun n-o să vă aducă nimic pe horn. Laurel ciripea de mama focului, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că pe el ameninţarea aceasta nu-l priveşte.

— Ai dreptate, nici pe mine nu mă interesează dacă mai vine Moş Crăciun, spuse Camille.

Lăsă uşa coliviei deschisă, pentru ca păsările să mai zboare o vreme prin casă. Hardy rămase o clipă în pragul casei sale, şovăind să se bucure de libertatea care i se oferea. Până la urmă, se retrase prudent şi alese siguranţa coliviei.

— Fricosule! zise Camille dând drumul uşii care se închise cu un clinchet. Dacă aşa vrei, rămâi să tremuri de frică la adăpost.

„Nu cumva asta fac şi eu? gândi ea. Mă retrag din faţa realităţii… Refuz să văd ce mă sperie”.

Dar în ciuda eforturilor ei, cei trei membri ai familiei Weisbacker îi bântuiră gândurile toată săptămâna. Mai

ales după ce Frank venise să-i facă o vizită a doua zi după fuga ei.

— Ajută-mă să înţeleg, Camille. Ştiu că nu poţi avea copii. Asta înseamnă cumva că mă urăşti pentru că eu am?

— Nu fi ridicol!

— Le deteşti pe fetele mele pentru că nu sunt ale tale?

Ea îi aruncă o privire exasperată.

— În cazul acesta, despre ce este vorba? întrebase el. Mărturisesc că nu înţeleg.

— Nu ştiu dacă eşti în stare să înţelegi, Frank.

— Ce vrei să spui, fir-ar să fie!

— Sterilitatea m-a costat prima căsătorie. M-a costat viaţa pe care visam să o am. Poţi să înţelegi aşa ceva?

— Fireşte, dar tot nu văd cu ce te împiedică asta să primeşti în viaţa ta copiii altuia… nu, nu doar copiii altora, copiii mei, copiii unui bărbat care te iubeşte.

— Pur şi simplu pentru că… pentru că apropierea de copii îmi face rău. Pentru că luni de zile am suferit şi mă treceau sudori reci de fiecare dată când treceam pe lângă căruciorul unui copil. Pentru că strigătele copiilor mă fac să tremur din tot corpul. Pentru că mi-a trebuit ani să mă conving că sterilitatea nu-mi mai este o povară, un stigmat. Pentru că nu suport prezenţa copiilor care nu sunt ai mei, care nu vor fi niciodată ai mei. Tu cauţi o mamă pentru fetele tale, Frank, şi eu nu pot să fiu aşa ceva după ce am consumat atâta energie ca să mă conving că maternitatea nu este pentru mine.

— Nu-ţi cer să fii mama copiilor mei, Cami, îţi cer să fii soţia mea.

— Este acelaşi lucru. Tu nu înţelegi că una fără alta nu se poate, Frank? Dacă lucrurile nu ar merge între noi, aş pierde de două ori mai mult. Te-aş pierde pe tine şi le-aş pierde şi pe fetele tale, ceea ce m-ar aduce din nou în punctul din care am plecat. Numai că de data asta ar fi mai rău, pentru că aş regreta fiinţe adevărate, chipuri adevărate, voci adevărate, braţe adevărate încolăcite în jurul gâtului meu. Este deja cumplit de greu să regret nişte

copii imaginari. Nu vreau să descopăr plăcerea de a iubi nişte copii adevăraţi pentru ca mai apoi să-i pierd.

Acest lung discurs păru să-l convingă pe Frank. După plecarea lui, Camille se duse în bucătărie şi scoase un pui din congelator.

Posomorâtă, privi cât era de mic.

— Unde scrie că de Ziua Recunoştinţei păsările trebuie să cântărească pe puţin şase kilograme? exclamă ea.

A doua zi dimineaţă când se trezi, Camille aruncă o privire afară şi încercă să se convingă că zăpada adăuga mai mult farmec vecinătăţii caselor. Razele de soare se jucau printre norişorii de vată albă şi peste crengile acoperite cu zăpadă. Emoţionată ca un copil, visă la o bătaie cu bulgări şi la oameni de zăpadă dolofani.

După ce controlă puiul care se dezgheţase peste noapte, îşi făcu o ceaşcă de ceai pe care o bău încet, lângă fereastră.

Cu cât privea mai mult strada, care în dimineaţa aceasta semăna cu nişte poze din cărţile de poveşti, cu atât instinctul ei de fotograi se trezea. Îşi bău ceaiul apoi, după o toaletă rapidă, se îmbrăcă în haine călduroase şi ieşi din casă cu aparatul de fotografiat atârnat de gât.

Respiră cu plăcere aerul tare şi pur şi merse pe urmele pe care le observase deja de la fereastră. Curând, i se păru că nu mai poate să facă un metru fără a-şi aţinti obiectivul aparatului de fotografiat asupra unui subiect pasionant… o veveriţă roşcată cu coada stufoasă sau o bătrână doamnă energică şi vioaie care îşi mătura partea ei de trotuar. Şi, în mod inevitabil, pârtia înzăpezită mişunând de săniuţe. Şi pe săniuţe, copii încotoşmănaţi cu fulare şi căciuliţe în culori vii ale căror râsete umpleau aerul îngheţat.

Camille vru să fugă ca o laşă, când unul din acele ghemotoace de energie ţipă cât o ţinea gura:

— Cami! Cami! striga Tammi. Vino să te dai cu sania noastră!

Camille încetă o clipă să mai respire. Vederea acestei

fetiţe care nu-i ieşise din minte toată săptămâna trezea în ea o bucurie sălbatică. Dar când îl zări şi pe tatăl ei ceva mai departe, teama luă locul emoţiei.

— Eu… eu nu m-am urcat niciodată pe o sanie, îi spuse ea lui Tammi, fără să-şi ia însă ochii de la Frank.

Acesta nu schiţase nici cel mai mic gest în direcţia ei şi nici privirea nu i se îmblânzise când o văzuse.

— Nu-i nimic, răspunse Tammi, o să-ţi arătăm cum este, aşa cum te-am învăţat şi polca. Ce zici, tată?

— Cami este cea care hotărăşte.

Vorbise pe un ton neutru, lipsit de sentiment. Încercând să se liniştească, ea căută în privirea lui un pic de încurajare. Dar el nu se manifestă în niciun fel, nu arăta nici furie, nici căldură. Camille resimţi o senzaţie de gol lăuntric, un gol pe care nu-l putea umple decât într-un singur mod.

— Ştiu şi eu… zise încet. Nu prea sunt receptivă la noutăţi.

— Nu-i adevărat! protestă Tammi. Aminteşte-ţi cât de repede ai învăţat să dansezi!

— În orice caz, aş putea să încerc. Doar o dată.

Tammi râse vesel şi începu să tragă sania în susul pantei.

Camille îi zâmbi timid lui Frank înainte de a o urma pe fetiţă, dar el o reţinu brusc de braţ.

— Aminteşte-ţi… Când vei începe să cobori panta, nici vorbă să mai abandonezi…

Preţ de o clipă, vru s-o ia la fugă.

— Am înţeles, dar nu te aştepta să fiu la înălţime chiar de la prima coborâre.

— De acord, dar nici să fugi de la prima căzătură.

— N-am să fug… dacă tu vei fi aici ca să mă ajuţi să mă ridic.

El se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Eu sunt aici. Dacă ai nevoie de mine.

Prima coborâre o sperie pe Camille, căreia inima încetă pentru o clipă să-i bată şi i se tăie răsuflarea. Ajunsă jos, rămase aşezată pe sanie, cu ochii larg deschişi şi cu

obrajii îmbujoraţi de frig, incapabilă să-şi relaxeze muşchii încordaţi. Când Frank ajunse lângă ea, Camille râdea ca o nebună, dar tot nu-şi schimbase poziţia.

— Eşti bine? întrebă el îngrijorat.

— Nu ştiu, zise ea cu o voce gâtuită. Nu reuşesc să mă hotărăsc dacă experienţa a fost nostimă sau îngrozitoare.

El îi întinse mâinile ca s-o ajute să se ridice.

— Fără îndoială, câte un pic din amândouă, nu crezi?

— Ai dreptate. Crezi că aş putea să mai repet?

Timp de o oră, Tammi şi cu ea se dădură pe rând cu sania. Camille se surprinse aşteptând ca Tammi să termine coborârea ca să-i vină şi ei rândul. Râdea şi chicotea mai mult decât cei mai mici copii care se întreceau pe pârtie.

Astfel că, atunci când în sfârşit se opriră, şi când Tammi şi Frank o invitară să guste împreună cu ei din curcanul pe care-l pregătiseră pentru Ziua Recunoştinţei, era prea relaxată, prea fericită ca să zică nu.

Singurul moment tensionat surveni atunci când descoperi absenţa lui Heather. Aparent foarte ocupat să mestece în sosul care se afla pe aragaz într-o cratiţă, Frank îi anunţă vestea fără să ridice ochii spre ea.

Tammi, în schimb, fu mai vorbăreaţă:

— Heather a plecat de mult. Locuieşte la o prietenă acum, dar tata spune că se va întoarce curând.

Camille îşi puse mâna pe braţul lui Frank, obligându-l s-o privească.

— A plecat din cauza mea? Din cauza a ceea ce am spus?

Frank scutură din cap.

— Nu chiar. A plecat pentru că eu n-am ştiut niciodată să mă port cu ea… cel puţin, de la pubertate.

— Îmi pare ră, Frank, dar sunt sigură că totul se va aranja.

— Şi eu, zise el întinzându-i cratiţa cu sos. Dacă te ocupi de sos, eu am să aduc curcanul pe masă şi ne vom îndeplini îndatorirea de americani imitându-l pe Gargantua…

Tocmai terminaseră masa când sună telefonul. Ocupate să debaraseze, Tammi şi Camille nu erau atente la convorbirea telefonică.

La câteva minute, Frank apăru în bucătărie, livid şi cu o expresie îndurerată.

— Frank! Ce s-a întâmplat?

Tammi lăsă să-i cadă o furculiţă şi alergă spre tatăl sau care se prăbuşise pe un scaun.

— Tata… a avut un atac, spuse el strângând-o la piept pe Tammi. Trebuie să plec la părinţii mei, Cami. Te implor, ai grijă de Tammi în absenţa mea.

Capitolul 17

Heather privea pielea palidă, crudă a curcanului. Enorma pasăre trona de vreo două ore pe un platou mare care fusese uitat pe masa din bucătărie.

Se părea că în casa aceasta, masa de Ziua Recunoştinţei nu era o prioritate.

Mama lui Blakely se gândea mai degrabă să mai bea i tărie decât să pună pasărea la cuptor.

Lui Heather începuse să-i chiorăie stomacul de foame. În ultimele săptămâni cât stătuse aici, aflase că mamei lui Blakely îi păsa mai puţin de foame decât să golească o sticlă de vin înainte de prânz.

Aruncând o privire la ceas, Heather ridică din umeri şi deschise frigiderul. În timp ce ronţăia un morcov crud, se gândi că probabil tatăl său şi cu Tammi ajunseseră la desert.

Ca de obicei, pacostea aia mică de Tammi va lua bucata cea mai mare.

Dar a cui era vina? se întrebă ea brusc.

Se uită din nou la ceas. Dacă se grăbea, putea ajunge acasă înainte ca ei să termine să strângă masa. Şi va mai avea şi timp să joace o partidă de domino cu Tammi. În casa asta, nimeni nu făcea nimic împreună cu celălalt.

Era deja ora şapte şi nimeni nu pusese încă pasărea la cuptor. Dar de ce să mai suporte o asemenea situaţie?

Urcă treptele în fugă şi intră în camera lui Blakely ca să-şi strângă lucrurile şi să le înghesuie în ghiozdan.

Aproape că zâmbea imaginându-şi reacţia tatălui său şi a lui Tammi când o vor revedea.

Camille descoperi că fetiţele de opt ani erau mult mai puţin interesate de cărţile de poveşti decât de ecranul televizorului.

— Eşti sigură că tatăl tău te-ar lăsa să vezi prostiile astea?

Ridicase puţin tonul ca să atragă atenţia lui Tammi. Fetiţa dădu distrată din cap, dar nu-şi dezlipi ochii de ecran.

— La ce oră te culci de obicei?

Camille ştia că trebuia păstrate nişte reguli, dar pur şi simplu nu ştia care sunt acelea. Frank plecase atât de repede, încât nu avusese timp şi nici prezenţa de spirit să-l întrebe cum ar trebui să se poarte cu Tammi ca înlocuitor de părinte.

Şi acum, se lupta cu o spaimă de nestăpânit. Era evident că viaţa acestui copil de opt ani era în mâinile ei, dar avea impresia că era la discreţia fetiţei.

Se uită la telefon cu o privire posomorâtă. Din păcate, Penny nu era acasă. Ea ar fi putut să-i spună care este ora de culcare şi ce avea nevoie copila să mănânce la micul dejun. Sau ce ar fi trebuit să facă în caz că avea coşmaruri…

Auzi atunci cheia răsucindu-se în broască şi privi uşa cu ochii plini de speranţă. Oare Frank şi-o fi dat seama că face o eroare monumentală lăsând fetiţa pe mâinile ei neexperimentate?

Când Heather apăru în prag, temerile Camillei se accentuară vertiginos. Dacă un copil de opt ani îi punea probleme, cum se va descurca şi cu o adolescentă care o privea cu un asemenea dispreţ?

— Unde este tata?

Dacă s-ar fi luat după tonul cu care fusese întrebată, probabil că Heather îşi imagina că îl ascunsese pe Frank într-un joben de magician.

Scutind-o pe Camille să răspundă, Tammi se repezi spre sora ei şi o prinse cu braţele de mijloc îmbrăţişând-o.

— Heather, tata spunea că o să te întorci! Ne-ai lipsit atât de mult!

Heather îi ciufuli părul cârlionţat.

— Şi voi mi-aţi lipsit, scorpie mică. Unde este tata? adăugă ea adresându-se Camillei.

— A plecat la McCook. Îmi pare rău, Heather, dar bunicul tău a avut un atac.

— Se simte bine?

Heather se aşeză pe un fotoliu. Tammi se căţără imediat pe genunchii ei, cu privirea aţintită la televizor.

— Nu avem încă veşti.

— Şi când se întoarce tata?

— A plecat abia de câteva ore.

— Ah!

Camille ar fi vrut s-o îmbrăţişeze pe Heather, s-o liniştească, dar prăpastia dintre ele era mult prea adâncă pentru a fi trecută printr-un simplu gest de afecţiune. Privirea neîncrezătoare pe care i-o arunca Heather era cea mai bună dovadă.

— Şi tu ce faci aici?

— Am rămas să mă ocup de Tammi. Tatăl tău mi-a cerut să rămân. Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am avut timp să găsim altă soluţie.

Heather ridică sfidător bărbia.

— Acum că sunt eu aici, poţi să pleci.

Fraza aceasta avu darul s-o smulgă pe Tammi din fascinaţia televizorului. Camille se strădui să respire calm. Nu trebuia să se lase în niciun caz intimidată de această ostilitate a fetei!

— Mă bucur că eşti aici, Heather, şi ştiu că şi tatăl tău se va bucura, dar nu pot să vă las singure. Tatăl tău m-a rugat să…

— Întotdeauna, eu am grijă de Tammi. Nu-i aşa, Iepuraş?

Tammi dădu din cap, dar Camille citi în ochii ei o oarecare teamă.

— De data asta, este altfel. Poate că tatăl tău va lipsi mai multe zile şi el doreşte să fie şi un adult cu voi.

Heather făcu ochii mici.

— Nu prea văd cum ne-ai putea ajuta. Ce ştii despre copii? Nici măcar nu-i iubeşti.

Tammi o trase pe sora ei de mânecă.

— Pe mine mă iubeşte.

În adolescenta aceasta crispată, Camille ghici deodată prezenţa unui copil crescut prea repede care căuta răspunsuri la întrebările ei. Voia să fie sigură, voia să ştie dacă furtuna provocată în viaţa ei de moartea mamei sale şi de pubertate se va linişti până la urmă.

Privirea Camillei trecu de la o fată la alta.

Chiar şi Tammi părea să aştepte o confirmare.

„Şi singura care le-o poate da, gândi Camille cu o spaimă crescândă, este o femeie care nu are niciun talent să joace acest rol”.

— Ai dreptate, Tammi, începu ea, te iubesc.

Presimţind că nu erau de-ajuns doar cuvintele, întinse cu timiditate braţele spre ea. Un trup mic şi cald veni imediat să i se ghemuiască la piept, încolăcindu-şi braţele subţiri pe după gâtul ei.

Stăpânindu-şi lacrimile, Camille se întoarse spre Heather.

— Şi pe tine te iubesc, Heather, şi îţi datorez o explicaţie.

Heather făcu o mutră foarte supărată.

— N-am chef să te ascult. Mi-e foame. Trebuie să fie ceva pe aici ca să-mi fac un sandviş.

— Acordă-mi doar două minute, te rog, după care îţi voi face cel mai mare sandviş din curcan pe care l-ai văzut vreodată.

Heather îşi lăsă capul pe speteaza fotoliului, pentru a fixa în mod ostentativ tavanul.

— Bine, dă-i drumul.

— Ai dreptate să crezi că nu iubesc copiii…

Camille simţi că atrăsese atenţia celor două fete. Se strădui să continue:

— Cel puţin, aşa m-am convins de-a lungul anilor.

Vezi tu, eu am fost căsătorită înainte, şi atunci am

descoperit că… în fine… că nu pot avea copii.

Camille tăcu o clipă, ca să-şi stăpânească emoţiile. Îşi dădu seama că evitase s-o privească pe Heather, şi făcu un efort imens s-o privească în ochi.

— Simţeam ceva… fizic… ce nu era în regulă… îmi doream din tot sufletul să am copii… întotdeauna visam să am o familie… să am mai ales fetiţe… Aşa că am făcut toate testele posibile în urma cărora am aflat că sunt sterilă.

Ca şi cum ar fi simţit suferinţa Camillei, Tammi se strânse mai tare la pieptul ei.

— Nu cumva inventezi toate astea? întrebă Heather.

Camille avu un râs nervos, care era cât pe ce să se transforme în hohot de plâns.

— Aş vrea eu!

— Şi ce s-a mai întâmplat? întrebă Tammi.

Camille o mângâie pe obraz. Zâmbetul încurajator al fetiţei o ajută nespus.

— Am fost foarte tristă, şi am încercat să-mi uit tristeţea stând departe de copii, sau spunându-mi că nu-i iubesc. De aceea… când l-am întâlnit pe tatăl vostru, apoi pe voi două, mi s-au trezit amintiri dureroase. Mă temeam să vă iubesc prea mult, teamă să… Oricum, din această cauză am stricat totul, purtându-mă uneori prosteşte.

Tăcură toate trei o vreme.

— Tata spune că i se poate întâmpla oricui să facă prostii.

Heather ridică din umeri.

— Evident! Eu însămi m-am purtat ca o imbecilă, uneori. Mai ales… mai ales de când…

— De când, Heather?

Cu privirea aţintită în pământ, adolescenta îşi încovoie uşor umerii.

— De când a murit mama. Era nedrept, înţelegi?

Camille îşi puse mâna pe genunchiul lui Heather.

— Ştiu. De nenumărate ori mi-am spus şi eu: „De ce? De ce eu? Ce am făcut ca să merit asta?”

— Adevărat? Şi tu te gândeşti la chestii din astea?

— Bineînţeles.

Heather dădu imperceptibil din cap, aparent convinsă de spusele ei.

— N-ai câteodată impresia că înnebuneşti? Vreau să zic, că înnebuneşti de-adevăratelea? Suficient cât să îi dai un pumn cuiva pe nepusă-masă?

Camille începu să râdă.

— Mi s-a întâmplat adeseori.

Heather zâmbi trist, ceea ce o făcu să pară mai mare de cei paisprezece ani ai ei.

— Nu-ţi baţi joc de mine? Eu am crezut întotdeauna că sunt singura care simt asta.

„Este ca şi cum i-aş vorbi fiicei mele”, gândi Camille. Simţind că lacrimile îi ard pleoapele, închise ochii câteva secunde.

— Şi eu la fel, zise ea. Şi acum, cine vrea un sandviş cu piept de curcan?

— Eu! strigă Tammi.

— Mi se pare că tu ai mâncat deja unul.

— Poţi să mai îmi dai unul, te rog? Doar astăzi este Ziua Recunoştinţei! Camille îşi şterse repede obrajii umezi.

— Cred că ai dreptate.

A doua zi, Camille se duse să-şi ia de acasă câteva lucruri de toaletă şi vreo două-trei tricouri de schimb, pe care le aduse apoi la Frank. Spre bucuria imensă a lui Tammi, îl aduse şi pe Baxter.

Când Frank telefonă, spuse că strea tatălui său este instabilă şi critică. Îngrijorarea care îi răzbătea din glas îndureră inima Camillei.

— Să nu-ţi faci griji pentru aici, spuse ea cu blândeţe. Fetele sunt bine şi…

— Fetele? S-a întors Heather acasă?

— Da. Şi am avut o discuţie, Frank. Am încercat să-i explic unele lucruri. Cred că… în sfârşit, sper că de acum încolo totul va fi bine.

— Îţi mulţumesc Cami, îţi mulţumesc că ai vrut să ai grijă de fetele mele în lipsa mea. Îţi mulţumesc că ai încercat să rezolvi lucrurile cu Heather. Dumnezeule, câte

griji mi-am făcut pentru ea!

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, Frank. Uneori, trebuie să fac şi eu primul pas, nu crezi?

— Da, dragostea mea.

Sună apoi în fiecare zi, ca să vorbească şi cu ea şi cu fetele. Sâmbătă seara, Camille îşi dădu seama că oboseala începea să-şi facă efectul asupra lui. Părea istovit şi nervos.

Când încheiară convorbirea, Camille ardea de dorinţa de a-i împărtăşi povara. Şi apoi, trebuia să revină cât mai repede pentru ca ea să poată să-i spună câte învăţase de la plecarea lui.

În ciuda distanţei dintre ei, se simţea în fiecare zi un pic mai aproape de el.

Îl iubea. Şi ceea ce, în urmă cu câteva săptămâni i se păruse atât de complicat, astăzi i se părea a fi lucrul cel mai simplu din lume.

Îl iubea şi el o iubea. Şi cele trei zile pe care le petrecuse cu fiicele lui o convinseseră că nu va fi o mamă vitregă atât de dezastruoasă.

Chiar dacă Heather rămânea destul de distantă şi exuberanţa lui Tammi era uneori obositoare, Camille era din ce în ce mai încrezătoare. Cât priveşte vechile ei simptome, reuşea acum să şi le stăpânească mai uşor.

Luni seara curăţa nişte ceapă împreună cu Tammi, pe care se dusese s-o ia de la şcoală, când sună telefonul. Nu era Frank, aşa cum se aştepta, ci Penny.

— Heather s-a întors, Camille?

— Încă nu, doar lucrează la tine.

Tăcerea lui Penny dură prea mult timp.

— N-a venit astăzi.

Timp de două ore pline de îngrijorare, Camille telefonă peste tot unde putea să fie. Află astfel că nu se dusese nici la liceu, şi că niciunul dintre prietenii ei n-o văzuse.

Penny sosi la puţină vreme după telefon, aducând hamburgeri şi cartofi prăjiţi, pentru a înlocui cina abandonată în bucătărie.

— Ce-o să mă fac? spuse Camille pe un ton disperat. Când mă gândesc că îmi imaginam că mă descurc atât de bine! Am stricat totul!

— N-ai ce să-ţi reproşezi, ce naiba! Nu este pentru prima dată când Heather acţionează impulsiv, ştii bine. Şi acum, mănâncă-ţi hamburgerul.

Camille se uită cu o privire pierdută la punga de hârtie, fără să o vadă.

— Tocmai! Ştiu de ce a fugit în celelalte dăţi. Din cauza mea!

* * *

Femeia în uniformă roz-pal apăru în pragul sălii de aşteptare.

— Este cineva Frank Weisbacker aici?

Frank sări în picioare, sigur că starea tatălui său se înrăutăţise. Cu o oră înainte, o convinsese pe mama sa să se ducă acasă, să se odihnească. Dacă acum s-ar întâmpla ceva, nu îl va ierta niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia îi zâmbi cu amabilitate.

— Sunteţi chemat la telefon, domnule Weisbacker. Urmaţi-mă, vă rog.

Cu o senzaţie de nod în stomac, o urmă până la secretariat. La celălalt capăt al firului, vocea tremurătoare a Camillei nu făcu decât să-i sporească temerile.

— Frank, nu ştiu cum să-ţi spun… Mă simt atât de vinovată. N-am vrut să…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Camille, despre ce este vorba?

— Despre Heather… A plecat din nou.

Înăbuşindu-şi un geamăt, Frank închise ochii.

— Ai sunat la prietenii ei?

Îi înşiră o listă de nume, ascunzându-şi teama sub o stare de iritaţie crescândă de fiecare dată când Camille îi răspundea că luase legătura cu prietenii respectivi.

— Frank, nu ştiu ce să spun. Când a plecat spre şcoală, totul părea în ordine.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva. Ce a mai fost, de

data asta? Camille tăcu o clipă.

— Nu ştiu, zise ea în sfârşit cu o voce vibrând de furie. Totul părea să meargă bine, te asigur.

— Este evident că nu-i aşa. Tu trebuie să fi spus…

Dându-şi seama că mergea prea departe, Frank se întrerupse.

— Mă crezi răspunzătoare, nu-i aşa?

Tonul ei rănit îl făcu pe Frank să se simtă şi mai vinovat. Îşi imagina expresia anxioasă din ochii ei căprui, colţurile gurii lăsate.

— Nu, Camille, nu te cred vinovată, spuse el fără convingere.

— Ba da, simt foarte bine asta. Te gândeşti că am spus sau am făcut ceva rău, recunoaşte.

— Foarte bine. Într-adevăr, s-ar zice că am probleme cu fetele mele de fiecare dată când tu eşti prin preajmă.

— Nu ţi-am cerut să te scutesc de nişte probleme, mi se pare.

— Creedeam că pot să-ţi cer un serviciu, dar se vede treaba că m-am înşelat.

— Dacă se întâmplă să cauţi pe cineva care să redreseze situaţia pe care tu însuţi ai stricat-o cu fiica ta, Frank, ai face mai bine să cauţi pe cineva mai calificat decât mine.

— Aşa se pare. Este limpede.

Camille tăcu o clipă, apoi întrebă pe un ton rece, impersonal:

— Trebuie să sun la poliţie?

Deodată, lui Frank nu-i păsă că este supărată pe el. Era şi el furios.

— Crezi că ai putea s-o faci?

— Du-te naibii, Frank Weisbacker! O să mă ocup în continuare de Tammi şi o să sun la poliţie. O să fac tot ce pot ca s-o găsesc pe Heather, dar nu conta pe mine pentru o minune după ce tu ai stricat minunat toată relaţia cu fiica ta!

El vru să închidă, dar ea i-o luă înainte.

Heather coborî din maşina micuţă şi-i făcu un semn

prietenesc cu mâna studentului care o luase în autostop. De când plecase, învăţase să nu se urce în vehiculele prea pline sau în maşini prea frumoase conduse de oameni de afaceri în costum şi cravată.

Spera că se va opri cineva s-o ia. McCook era încă departe şi terebuia să ajungă la tatăl său înainte ca acesta să afle de dispariţia ei. Începuse să se îngrijoreze. Dar trebuia să-l vadă, să fie lângă el. Dacă bunicul murea, tatăl ei va fi trist. La fel de trist cum fusese ea la moartea mamei sale. Şi atunci tatăl ei fusese aici ca s-o consoleze… Acum trebuia să-l susţină ea, la rândul ei.

Capitolul 18

Ceva mai târziu, peste noapte, Carl Weisbecker îşi recăpătă cunoştinţa. Apoi, în orele următoare făcu vreo câteva mişcări imperceptibile care îi mai liniştiră pe doctori.

Un pic mai uşurat, Frank începu să acorde mai multă atenţie celorlalte griji ale lui.

Fiica lui cea mare rătăcea pe undeva în noapte. Ca să nu înnebunească de tot, refuză să dea un nume spaimelor sale.

Undeva în noapte, femeia pe care o iubea îşi reproşa o greşeală pe care n-o făcuse. Gândul acesta îl tulbura aproapte la fel de mult ca fuga lui Heather.

Dimineaţă devreme, când doctorii îi spuseră că tatăl său va putea să părăsească serviciul de terapie intensivă în curând, Frank se întoarse acasă ca să se odihnească puţin.

Trecând pe lângă telefonul din antreu, îşi dădu seama că-i rămăsese ceva de făcut înainte să se ducă să se culce în patul în care dormise mai bine de douăzeci de ani.

Vocea îngrijorată a Camillei îi frânse inima. Cum putuse să fie atât de crud cu ea?

— Îmi pare rău, Cami. Toate lucrurile acelea pe care ţi le-am spus… vorbea teama din mine. Ştiu că nu este o scuză, dar ai vrea să mă ierţi?

— Nu este nimic de iertat, Frank. Ai spus ceea ce gândeai, şi poate că aveai dreptate.

— Nu! Am o fiică asupra căreia nu mai am nicio

autoritate, şi am încercat să găsesc un vinovat. De când sunt aici, abia dacă am aţipit câte puţin. Am stat la spital pentru că era singurul mijloc de a o convinge pe mama să se ducă acasă. Când ai telefonat tu, eram epuizat şi în niciun caz nu aveam nevoie de griji suplimentare. Am… clacat. Îmi pare rău, Camille.

— Nu-i nimic grav.

Vocea Camillei se mai îmbunase un pic, dar nu îndeajuns.

— Nu-ţi face griji pentru mine, continuă ea. În zori a venit poliţia, ca să ancheteze prin cartier. De îndată ce vom avea veşti, îţi voi telefona.

Frank oftă. Ea nu-i răspunsese la întrebarea lui implicită.

— Se va întoarce, zise el.

Întotdeauna a făcut-o şi înainte.

Voia să creadă asta, trebuia să fie adevărat.

După ce închise telefonul, Frank se duse în vechea lui cameră. Se dezbrăcă repede lăsându-şi hainele pe jos şi se prăbuşi pe pat.

Se simţea la fel de vinovat faţă de Camille ca şi înainte de a o suna.

Cunoscându-i vulnerabilităţile, acuzaţiile lui erau de neiertat.

Curând, când toate crizele din viaţa lui se vor fi rezolvat, va trebui s-o convingă că avea un loc în viaţa fiicelor sale… şi a lui.

A doua zi, Camille nu o duse pe Tammi la şcoală. Fetiţa fusese atât de tulburată de plecarea tatălui său, apoi de dispariţia surorii sale, încât hotărî că era mai bine să rămână în cadrul familial.

Aşezată pe covor, copila se juca cu Baxter, dar parcă nu cu acelaşi chef ca altă dată.

— Crezi că Heather a fugit pentru că mă urăşte? întrebă ea brusc.

Cu inima sfâşiată, Camille o strânse pe Tammi la piept şi o consolă cât putu mai bine.

Mai târziu, Tammi stătea întinsă pe spate, cu ochii în

tavan, şi Baxter adormit în poala ei.

— Aş vrea ca mama să fie aici, zise ea. Precis că şi tatii îi lipseşte.

— Sunt sigură, răspunse Camille.

„Mai ales atunci când mă compară cu ea”, adăugă ea în gând.

— Ştii ceva? continuă fetiţa. Dacă noi nu avem mamă şi tu n-ai copilaşi, nu văd de ce n-ai fi tu mama noastră. Nu crezi că ar fi bine?

Camille simţi un nod în gât. îi trebuiră câteva secunde ca să-şi recompună o expresie neutră.

— Nu ştiu, Tammi. Poate că, pur şi simplu, nu sunt făcută să fiu mamă.

În orice caz, Frank ajunsese cu siguranţă la această concluzie şi faptele îi dovediseră că are dreptate.

Tammi scutură din cap.

— Nu-i adevărat! Mie mi se pare că ai fost o supermamă, zilele astea. Vrei să-i spun tatii, când va telefona?

Camille suspină.

— Nu este nevoie, draga mea. Tatăl tău are deja o părere în privinţa asta.

* * *

Frank şi mama sa se pregăteau să plece de acasă şi să se întoarcă la spital. În clipa aceea, o maşină opri în faţa porţii. Frank, care abia dacă dormise vreo două ore după discuţia cu Camille, îşi reţinu cu greu un căscat.

Rămase cu gura căscată când o văzu pe Heather, aproape la fel de obosită ca şi el, coborând de pe bancheta din spate a maşinii şi luându-şi rămas-bun de la şofer.

Ridică spre tatăl său o privire temătoare, aşteptându-se evident la o primire nu prea călduroasă. Dar când el o văzu apropiindu-se, cu părul încurcat, trasă la faţă, nu resimţi decât o imensă uşurare.

— Dă-i drumul, zise ea, ceartă-mă. Să terminăm cu asta.

Frank nu mai plânsese de doi ani şi totuşi acum lacrimile îi umeziră ochii.

Când deschise braţele să-şi primească fiica rătăcitoare, aceasta i se aruncă la piept cu înflăcărare.

— N-am să ţip nici eu, dacă tu nu vei ţipa la mine, zise el în sfârşit.

— Promiţi?

— Promit.

Ea îşi ridică spre el ochii albaştri atât de asemănători cu ai lui, în care se putea citi o încăpăţânare egală cu a lui.

— Ce-mi ceri în schimb?

— Să nu mai fugi de acasă, să nu mai ai idei năstruşnice. Îţi închipui măcar prin ce pericole ai trecut? Din cauza ta, mi-a încărunţit mult păr.

— Cred că şi aşa, cărunt, Camille te va iubi.

Inima lui Frank bătu mai repede.

— Ai plecat din cauza ei?

Adolescenta ridică din umeri.

— Da şi nu. În orice caz, nu în sensul în care crezi tu. Am avut o lungă discuţie, amândouă. Mi-a povestit că nu poate avea copii şi că se simţea rău în prezenţa lor.

Atunci mi-am amintit cât de frică mi-a fost mie când a murit mama. Nu-mi imaginam că şi adulţilor poate să le fie frică de ceva.

— Când mama ta a murit, eu am fost îngrozit.

— Tu?

— Bineînţeles, nu credeam că o voi putea înlocui faţă de voi două.

— Tocmai… eu m-am gândit că poate boala bunicului te sperie. De aceea… mi-am zis că trebuie să fiu lângă tine.

— Nu crezi că ar fi trebuit să vorbeşti cu cineva înainte?

— Mă temeam că voi fi împiedicată să plec, după modul cum m-am purtat ceva mai înainte. Şi…

Şi voiam să fiu cu tine, tată, adăugă Heather cu o voce tremurată. Când m-am întors acasă, tu nu erai. Trebuia să te găsesc.

— Şi tu mi-ai lipsit, zise el strângând-o din nou la piept. Vino, să mergem să-l vedem pe buinicul tău la spital. Astăzi se simte mult mai bine.

— Tată, am mai descoperit ceva…

— Ce anume?

— Ai făcut o treabă bună. Cu Tammi şi cu mine, vreau să zic. Ai două fete super!

Tammi o învăţa pe Camille cuvintele ultimului cântec la modă, când uşa se deschise şi intrară Frank şi Heather. Dându-şi seama că rolul ei de mamă temporară era pe sfârşite, resimţi un ciudat sentiment că pierde ceva. Trebui să reziste dorinţei de a o mai strânge o dată pe Tammi la piept.

— Ce surpriză! exclamă ea.

Avu o uşoară înţepătură de gelozie când o văzu pe Tammi alergând în braţele tatălui său. Ar fi vrut să poată face şi ea la fel, dar nu se putea implica între ei.

Familia nu avea nevoie de ea.

Spre surprinderea Camillei, Heather veni şi o îmbrăţişă cu stângăcie.

— Îţi mulţumesc pentru tot, şopti ea.

— Dar…

Adolescenta însă se îndepărtă, ca s-o tragă pe surioara ei de coada de cal.

— Vino, scorpie mică. Tata şi Camille au să-şi spună nişte lucruri.

Uimită, Camille le privi pe cele două fete ieşind din încăpere, Tammi trăgându-l după ea pe Baxter.

Nu prea dornică să discute cu Frank, se repezi spre camera acestuia, unde îşi lăsase nişte lucruri. Voia să se ducă acasă cât mai repede.

Voia să se ducă să-şi ude plantele şi să facă o oră de yoga până ce va uita de tot ce o înconjoară. În schimb, ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea era să rămână singură cu Frank.

Deocamdată, îşi făcuse plinul de cuvinte dure şi amintiri neplăcute.

El o ajunse din urmă exact în clipa când vru să-i închidă uşa-n nas. Prinzând-o de mână, o forţă să se întoarcă spre el şi să-l privească.

— Te iubesc, Cami, şi îmi pare rău. Trebuie să mă

ierţi.

Ea încercă să se elibereze.

— N-am ce să-ţi iert, Frank. Dă-mi drumul şi voi ieşi definitiv din viaţa ta.

El şi-o apropie şi, aplecându-se, îi atinse uşor buzele.

— Mă vei ierta, chiar dacă ar fi să te sărut ore întregi ca să te conving că te iubesc!

— Frank...

Şi el îşi puse în aplicare ameninţarea. Buzele lui calde le cuprinseră pe ale ei, la început cu o imensă tandreţe, apoi jucăuş şi în sfârşit pătimaş, astfel că ea nu avu altă alegere decât să-i răspundă.

Când în sfârşit o eliberă, o făcu pentru a o implora cu o voce răguşită:

— Iartă-mă, te rog.

Camillei îi tremurau picioarele, şi încercă să-şi amintească de ce, cu câteva minute în urmă, era atât de grăbită să fugă de el.

— Spune-mi că mă ierţi.

— Te iert.

— Şi că te vei căsători cu mine.

Ea ridică spre el o privire pierdută.

— Să... mă căsătoresc?

— Ştii cum este... la bine şi la rău.

— Eu... Nu, este imposibil, Frank. Ar fi un dezastru. Aş face câte o criză de anxietate de fiecare dată când cineva mi-ar spune că sunt mamă vitregă.

Cu un gest tandru, el îşi îndepărtă şuviţa de păr care-i căzuse pe obraz.

— Şi s-a întâmplat ceva de genul ăsta cât timp m-ai înlocuit lângă Tammi?

— Nu, dar asta nu...

— Dacă se va mai întâmpla, vom înfrunta împreună problema.

— Dar te-ai gândit la Heather? Va fugi din nou, n-o să ai o clipă de linişte dacă...

— Ai fost minunată. Am discutat îndelung cu fiica mea despre asta pe drumul de întoarcere. Şi totul a fost

posibil datorită ţie.

— Mie?

— Nu te mint.

Frank se întrerupse o clipă pentru a presăra o ploaie de sărutări pe faţa şi pe părul Camillei.

— O să-ţi povestesc… altă dată.

— Dar Frank…

Cum el o strângea cu pasiune la piept, ea se abandonă o clipă.

— Căsătoreşte-te cu mine!

— O să fiu o mamă dezastruoasă, repetă ea.

El o conduse spre pat.

— Vei fi o mamă fantastică… şi o soţie minunată.

Când o răsturnă pe pat, i se tăie răsuflarea.

— Să nu speri că vei face să dispară toate problemele mele printr-o atingere cu bagheta magică! îşi continuă ea protestul o ultimă oară.

Întins lângă ea, el o împiedică să mai vorbească, sărutând-o.

Tammi mergea pe aleea centrală, împrăştiind din belşug petale din coşuleţul ei. Niciodată nu se simţise atât de frumoasă ca în rochiţa aceasta galbenă, asemănătoare cu a lui Heather.

Era înnebunită de bucurie, simţea furnicături în picioare.

Dar bunica Weisbecker şi mamaia din Texas îi explicaseră cum trebuie să se poarte în timpul ceremoniei.

După aceea, cele două bunici se priviseră o clipă, apoi se îmbrăţişaseră de parcă se cunoşteau de când lumea.

Şi Tammi avea chef să facă piruete.

Când mai aruncă un pumn de petale parfumate, ochii ei îi întâlniră pe cei ai fetiţei venită din Texas cu două zile în urmă. Mama ei… mătuşa Sita, aşa cum i se spusese că o cheamă… şi Cami se aruncaseră una în braţele celeilalte plângând. Chiar şi acum, remarcă Tammi, mătuşa Sita avea lacrimi în ochi!

Mai avea de trecut de două rânduri de bănci şi mai

erau o mulţime de petale în coşuleţ, aşa că aruncă o doză dublă.

În momentul când trebui să-şi ocupe locul care i se arătase, căută cu privirea aprobarea tatălui său şi a unchiului Wes. Zâmbetul tatălui ei era un pic crispat, dar îi adresă totuşi un semn de încurajare, înainte de a se întoarce cu faţa spre intrarea în biserică.

Oftă uşurată. Asta însemna că nu făcuse prostii.

Orga începu să cânte o melodie care o emoţionă pe fetiţă. Înţelegând că sosise clipa supremă, se răsuci şi ea să vadă ce se întâmplă. îmbrăcată cu frumoasa ei rochie galbenă, Heather venea la rândul ei pe aleea principală. La câţiva paşi în urma ei, venea Cami. Semăna cu o prinţesă din poveşti, gândi fetiţa, şi nicidecum cu o mamă vitregă.

Dar Cami va fi cea mai bună mamă vitregă din lume, Tammi era sigură de asta. Deja se schimbase totul. Formau o familie, familia la care visase dintotdeauna…

Şi astăzi, visul devenea realitate.

Tammi nu se putu abţine. În clipa când Cami se aşeză lângă tatăl ei, se auziră aplauzele mânuţelor ei.

În spate, cineva chicoti. Tammi încremeni, temându-se că făcuse o mare prostie. Dar când îndrăzni să ridice ochii spre Cami şi tatăl ei, aceştia îi zâmbeau cu tandreţe.

Atunci, pastorul îşi începu predica:

— Dragi prieteni…

Tata avusese dreptate de la început, gândi Tammi. Era de-ajuns să crezi pentru ca magia să se producă până la urmă.

Sfârşit